Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Març 2012 · núm. 137· 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

No ens rendim!

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 137 · Març 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

No ens rendim!

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

Contra la reforma laboral i el pacte social, el 29 de març vaga general!

Davant dels nostres ulls, sense cap dissimulació i tampoc sense pudor, els amos fa dies que s'han tret la careta i fan el que sempre han fet, però ara sense cap mena d'impediment ni de consideració. Tenen la gran excusa de la crisi que els justifica en totes les seves decisions antisocials i antipersona. El Govern aprova la primera reforma laboral en trenta anys que no és criticada per la Patronal i l'endemà mateix, aquesta, per boca del seu president Joan Rosell, demana ja la negació del dret de vaga. Passa un dia i el Govern contesta: hi haurà canvis en les lleis que regulen el dret de vaga. I tingueu clar que no seran positius per a nosaltres…

Fa massa que dura aquesta situació de sorprendre'ns cada dia que llegim el diari o escoltem la ràdio per lleis, mesures i pèrdua de drets. I sempre som els mateixos que hi perdem. Precisament aquells i aquelles que no hem provocat aquesta crisi amb què els rics s'estan folrant i nosaltres cada cop més i de forma més ràpida, ho estem perdent tot.

Ja és hora de reaccionar!

L'atac que el capitalisme està llençant contra el 99% de la població dels seus propis països, contra la gent que habitem el "centre" del sistema, els països occidentals que deien ells, no és nou. L'únic que té de nou són els destinataris actuals. L'han desenvolupat durant anys en altres parts del planeta i nosaltres ho vèiem per la tele passivament en la majoria de casos amb una llagrimeta a al galta. Avui l'atac és aquí, ens estan bombardejant i continuem pensant que les bombes no van dirigides contra nosaltres sinó que són intel•ligents i només afecten les que "no volen treballar", "els poc preparats", "els que no tenen l'edat adequada", "els que no accepten les condicions que nosaltres sí que acceptem", "els que no van preveure com pagarien la hipoteca", etc.

No és així. Són bombes de destrucció massiva i no fan distincions. I només les aturen les alternatives fetes realitat.

Perquè tal com deia no sé qui, no estem tan malament! Tenim espais per transitar i cal fer-los alhora: ens cal construir una gestió dels diners alternativa a la que ja hi ha i ho estem fent; ens cal respondre als atacs que patim amb vagues i clarament ara amb una vaga general (o dos, o tres…) que sigui completament política i encaminada a fer caure els governs; ens cal construir l'anticapitalisme europeu per fer front als amos que han pres el control de les nostres vides des d'instàncies completament allunyades de les persones i reconstruir alhora les nacions, regions, ciutats, pobles, i barris més propers; i ens cal, sobretot, establir un puny de lluita, capaç de colpejar cap enfora, que alhora sigui càlid en l'acolliment de les nostres pròpies diferències en el seu palmell.

No podem aturar-nos ni desanimar-nos. És evident que estem en una guerra de classes i l'estem perdent. Però el resultat no és definitiu. I la història de la humanitat ens demostra que si no ens aturem i tenim clar què no volem i per quins camins fer el que sí que volem, el futur serà nostre. Perquè un futur seu ja sabeu quin és, i val més ni pensar-lo.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa , Paco Martín , Moisès Rial i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

***"Són germans d'un camí que no ha tingut mai sortida ni final;
saben bé que el futur és la foscor i que el negre és el color
d'una bandera bruta i plena de sang que els hi han posat a les mans,
però no es rendeixen, somien il·lusions fent himnes de cançons"***

"Podré tornar enrere", de Sopa de Cabra

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

REPORTATGE

Els contractes passaran a ser paper mullat i l'acomiadament més barat i fàcil, i les condicions laborals estaran en mans dels criteris empresarials

Vulnera drets fonamentals i desregula la relació laboral

La reforma laboral a fons

Blanca Rivas, Secretaria de Jurídica de CGT Catalunya

...això és més que una contrareforma

Amb l'excusa de la crisi, en aquests últims anys, estem assistint a la destrucció del Dret Laboral. En els preàmbuls de les últimes lleis en matèria laboral, i sobretot de la recentment aprovada pel govern del PP, ja es parla clarament de flexibilització i desregulació com uns dels seus objectius principals.

Amb aquesta filosofia s'estan duent a terme una sèrie de canvis que capgiren tot el sistema de relacions laborals que havíem tingut fins ara i pel qual s'ha lluitat durant tants anys.

El PSOE, a partir del 2010, ja va començar aquesta feina amb una reforma laboral molt regressiva en matèria de drets, i que el PP ara està continuant. I tot això, amb el beneplàcit dels "agents socials" que ja no parlen de suprimir les reformes, sinó de diàleg i negociació.

A fons: les últimes mesures urgents per a la reforma del mercat laboral

El passat mes de febrer de 2012, va ser aprovat per la via d'urgència, a través del Consell de Ministres, el Reial Decret-Legislatiu 3/2012, de 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral.

Aquest Reial Decret-Legislatiu, que ja té vigència i aplicació, capgira els fonaments de les relacions laborals.

Exposició de motius

Com sempre, en l'exposició de motius de la llei, és on hi ha la seva justificació, les seves propostes de forma resumida i quina finalitat pretén aconseguir.

En aquest cas la justificació no dista de la ja feta per les dues últimes reformes laborals aprovades pels governs anteriors. L'excusa i el pretext sempre és el mateix: la crisi. I el drama són les xifres d'atur.

Segueixen mantenint el discurs que la crisi ha posat de relleu les debilitats del model laboral de l'estat

espanyol, que ha posat en evidència que és insostenible i que ens ha de fer descobrir que els problemes del mercat de treball són estructurals. I què cal fer segons el govern? Generar seguretat i confiança a les empreses i als empleadors. I com es fa això? Desregulant i flexibilitzant el marc de relacions laborals. I què passa amb els llocs de treball? En les seves últimes declaracions l'actual president del govern, tot i qualificar la "reforma de justa, bona i necessària", deixa clar que no crearà llocs de treball.

Aquest Reial Decret-Legislatiu es divideix en quatre capítols centrats en l'ocupabilitat, la creació d'ocupació indefinida, la flexibilitat interna en contra dels acomiadaments i, l'eficiència del mercat de treball i la reducció de la dualitat.

A continuació es desglossen les mesures més importants de cadascun d'aquests capítols, per entendre la magnitud dels canvis proposats i com afectarà a la nostra realitat laboral.

Capítol I: Afavorir l'ocupabilitat

El Capítol I defineix les mesures per afavorir l'ocupabilitat de les treballadores. És a dir, per tal que millori la seva capacitat d'ocupació. Aquest capítol, a la vegada es pot resumir en tres grans mesures.

La primera d'elles és l'ampliació de les activitats de les Empreses de Treball Temporal (ETT's). L'any 2010, com ja hem explicat abans, es van ampliar els àmbits competencials on podien actuar com a intermediàries de l'ocupació i també se'ls va permetre actuar com a agències d'ocupació. Això sí, sempre però amb una prestació de serveis gratuïta. De tal manera que les ETT's, previsiblement no treballaran per evitar la discriminació de certs col•lectius o per potenciar l'ingrés al món laboral de totes les persones, sinó per treure el màxim benefici econòmic. A la vegada però, aquest és un pas més en la privatització dels serveis públics, doncs enlloc de dotar de més mitjans aquests per tal d'oferir un bon servei i una bona gestió permet que l'empresa privada també presti aquest servei, enlloc de valorar que no hi ha feina o que els serveis públics no disposen de suficients recursos.

La segona de les mesures del capítol primer és una ampliació del contracte per la formació i aprenentatge, de recent creació. Amb la nova llei el contracte amplia la seva durada, i passa dels 2 fins als 3 anys per a la mateixa empresa, i podrà fer-se a la mateixa persona en diferents empreses mentre tingui de 16 a 25 anys. Algunes fonts apunten, però que es podrà fer fins als 30 anys. A la vegada, també es redueix el temps màxim dedicat a la formació. Si abans de la reforma aquest contracte constava d'un 75% en treball i un 25% en formació, ara aquest contempla fins a un 85% de dedicació al treball a partir del segon any de contracte. Deixant un ridícul 15% restant del temps per a la formació del treballador/a. Però, a més, es preveu que la formació pugui realitzar-se en les mateixes empreses i per si fos poca la perversitat que això pot comportar, treu l'obligació de començar a fer formació en un termini màxim de 4 mesos després de la celebració del contracte. Doncs, feta la llei, feta la trampa i previsiblement les empreses deixaran de fer la formació.

I tot això, a un cost econòmic mínim per l'empresària, ja que tant sols haurà d'abonar un salari d'entre 480 i 500 euros, en funció de la jornada de treball, i tindrà entre el 75 i el 100%, en funció dels casos, de les quotes a la Seguretat Social bonificades durant tota la vigència del contracte.

La conseqüència d'aquesta nova realitat laboral serà molt greu pels i les joves, doncs precaritza el mercat laboral i les condicions de treball d'aquest col•lectiu de població, i per tant, les seves vides, impossibilitant la seva emancipació i mercantilitzant la seva formació.

Per últim, afegeix un tercer grup de mesures per a la formació dels i les treballadores relacionada amb el seu lloc de treball i crea un compte de formació. A la vegada, en aquest mateix sentit, es preveu que les empreses de menys de 100 treballadors/es (abans la normativa no delimitava el nombre de la plantilla), puguin substituir a les que facin formació amb persones aturades. Això que abans era de participació voluntària per les persones aturades que rebien prestació, ara serà d'obligatòria realització. És a dir, les treballadores aturades amb prestació es podran veure obligades a substituir les treballadores que fan formació.

Capítol II: Contractació indefinida i creació d'ocupació

El Capítol II és el que inclou les mesures que van dirigides a fomentar la contractació indefinida de les treballadores i a crear llocs de treball. En aquest cas també es pot parlar de quatre mesures, principalment.

La primera preveu la modificació del contracte a temps parcial i suprimeix la prohibició que existia, en aquest de realitzar hores extraordinàries. Totes les treballadores sabem què pot suposar això, doncs la jornada de treball diària estarà en mans de l'empresària i la seva voluntat, amb el que això pot comportar per l'organització de la vida quotidiana del treballador/a.

La segona modifica el treball a domicili. Canvia la nomenclatura i es passa a anomenar contracte de treball a distància introduint-ne noves previsions. Algunes veus visualitzen en els canvis imposats dos perills: un que permet que s'assigni a les treballadores a qualsevol centre de treball, a decisió de l'empresària; i un segon, que permet la manipulació de la base electoral de les eleccions sindicals en funció dels interessos de l'empresari.

La tercera, i una de les que més ressò està tenint, és la creació d'una nova modalitat contractual: un contracte per temps indefinit, que podran utilitzar les empreses de menys de 50 treballador/es, i que tindrà un període de prova d'1 any. Durant aquest temps, l'acomiadament serà totalment lliure, sense cap formalitat, i absolutament gratuït.

I, per últim, introdueix un seguit de canvis en el sistema de bonificacions de les contractacions. Les reformes del 2010 havien aprofundit tant en la bonificació que aquesta ja ha perdut el seu sentit. Vidal Aragonés, advocat del Col•lectiu Ronda, alertava molt encertadament, que quan tot està bonificat, la bonificació no aconsegueix potenciar la contractació dels col•lectius més discriminats, com es diu pretendre, sinó que només disminueix les aportacions empresarials a la caixa de la Seguretat Social.

I ja hem vist quin ha estat el resultat de la disminució dels ingressos de la Seguretat Social: la justificació de les reformes en els sistemes de pensions i prestacions per manca de diners. Això permetrà que s'aprofundeixi més en la línia de l'última reforma de les pensions.

Capítol III: Més flexibilitat interna en contra dels acomiadaments

El Capítol III agrupa mesures per afa-

vorir la flexibilitat interna a les empreses plantejada com una alternativa a la destrucció de llocs de treball. Així, la màxima és que les empreses acomiaden perquè la relació laboral entre empresari i treballadora és rígida.
El que es defineix com a flexibilitat en realitat vol dir permetre que l'empresa pugui modificar les condicions de treball pactades amb poques restriccions i que les treballadores ens haguem d'adaptar a les necessitats de la producció, del mercat o, simplement, a la voluntat de l'empresària.
En aquest capítol s'introdueixen modificacions que permeten fer canvis en gairebé totes les parts de la relació de treball: en les funcions (mobilitat funcional), en el centre de treball (mobilitat geogràfica) i en la quantia del salari, la jornada, l'horari, la distribució del temps de treball,... (conegut com a modificació substancial de les condicions de treball).
Una de les primeres mesures contemplades en el capítol quart és l'eliminació del concepte de categoria professional. Abans existia una classificació segons grup professional i tot sovint, dins d'aquests, hi podien haver diferents categories de treball més específic. Però amb la reforma laboral es deixa només el terme "grup professional". Això fa que les tasques que pugui desenvolupar una treballadora siguin més àmplies i, per tant, que no sigui necessari seguir cap procediment específic per fer-nos fer tasques que abans no fèiem o no ens corresponen. Per exemple, en el cas dels treballadors/es de l'hosteleria, serà més fàcil poder-los assignar tasques d'auxiliar de cuina, cambrera i netejadora de plats, encara que s'estigui contractada per una sola d'aquestes funcions.
En la mateixa línia, també es flexibilitza la mobilitat funcional. És a dir, la possibilitat que té l'empresària per fer-nos treballar en feines d'inferior o superior categoria per les que vam ser contractades. De manera que se suprimeixen parts del text anterior com la limitació a fer funcions inferiors. La realització de funcions d'inferior categoria abans havia d'estar justificada per raons perentòries o imprevisibles de l'activitat productiva, però ara es podran realitzar funcions, tant inferiors com superiors, si existeixen raons tècniques o organitzatives que justifiquin la mesura. Igualment, la nova reforma laboral també elimina del text anterior algunes garanties pel treballador/a com que els canvis de funcions s'han de fer respectant la dignitat de la treballadora i sense perjudici de la seva formació i promoció professional.
I es dóna la mateixa facilitat a la mobilitat geogràfica, és a dir, al canvi de centre de treball. Les raons per poder-la fer són econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, però en el nou text ja no es fa cap matís pel qual s'entén que concorren. En el text anterior, es deia que s'entendria que es donaven les causes a les que hem fet referència quan les mesures contribuïen a superar la situació. Si més no, encara que amb certes reserves, exigia un mínim de concreció i prova entre la mesura aplicada i la seva finalitat. A la vegada, la contrareforma laboral suprimeix la possibilitat que, mitjançant Conveni Col•lectiu o l'acord aconseguit durant el període de consultes, es puguin establir prioritats de permanència a favor de treballadores amb càrregues familiars, de determinada edat o amb discapacitat. Deixant només la prioritat de permanència per les legals representants de les treballadores.
I amb aquesta reforma es permet canviar les tasques i el centre de treball, què ens queda? Doncs ben poca cosa, perquè la reforma també facilita la distribució irregular d'un 5% de la jornada de treball al llarg de l'any, la modificació de la jornada de treball, de l'horari, de la distribució del temps de treball, del règim de treball a torns, del sistema de remuneració i treball, del sistema de rendiment,... i afegeix a la llista la quantia salarial (que abans no hi era). Reduint a la vegada el període de notificació a les persones de 30 a 15 dies.
Aquestes mesures doncs, converteixen el contracte i les condicions pactades en simple paper mullat. Allò signat perdrà el seu sentit donades les mesures introduïdes en el nou text. Així, amb la reforma laboral del PP la relació laboral podrà ser modificada en qualsevol moment segons la voluntat de l'empresària, sempre que no tinguem, però la força col•lectiva suficient per impedir-ho. I la solució individual per qui no accepti els canvis és la rescissió del contracte de treball, amb indemnització de 20 dies per any treballat.
Però, el capítol encara segueix. Per facilitar l'aplicació de mesures col•lectives com l'acomiadament, la suspensió del contracte de treball, la reducció de la jornada,... aquestes ja no requeriran de l'autorització administrativa. Desapareixerà així el concepte d'Expedient de Regulació d'Ocupació (els coneguts EROs) i se sotmetrà només a la decisió de l'empresària, sense cap control de la seva aplicació. I si no hi estem d'acord haurem d'esperar a que arribi la decisió del jutjat.
Però més enllà d'aquestes mesures concretes, els canvis introduïts també volen reduir la força col•lectiva de la classe treballadora i així, es modifiquen algunes de les previsions sobre els convenis col•lectius. Es dóna prioritat al conveni d'empresa, on la representació de les treballadores i el poder de les organitzacions sindicals és més dèbil i més fàcil de dominar per l'empresària. Aquest canvi pot provocar un efecte dominó. Doncs, si una empresa aconsegueix rebaixar unes condicions, la resta d'empreses del sector tindran més força per fer el mateix i justificar la mesura. A la vegada que les empreses, aconsegueixen aquesta rebaixa, això també afectarà en els convenis d'un marc més ampli que es començaran a negociar a la baixa. La nova reforma també posa restriccions a la ultraactivitat dels convenis, és a dir: si no s'aconsegueix una acord en 2 anys, s'aplicarà el conveni superior. Així, la força que es podia tenir pel manteniment de la seva vigència, es perdrà.

Capítol IV: Eficiència del mercat de treball i reducció de la dualitat

En el Capítol IV s'hi inclouen un conjunt de mesures per afavorir l'eficiència del mercat de treball i reduir la dualitat laboral, és a dir, l'existència de contractes indefinits i temporals.
Així, la primera mesura contemplada prohibeix l'encadenament de contractes temporals. El govern del PSOE havia permès, fa tot just un any, l'encadenament il•limitat d'aquest tipus de contractes fins al 2013. D'aquesta manera un contracte temporal s'haurà de convertir forçosament en indefinit. Però, el resultat d'això, ja el coneixem: quan finalitza el període de temporalitat la persona és acomiadada i una altra persona ocupa el seu lloc encadenant contractes temporals fins al límit permès.
El nou text també preveu tot un seguit de mesures que faciliten i generalitzen l'acomiadament a 20 dies per any treballat. En primer lloc, en cas d'absentisme per malaltia, és a dir, el que amb tota lògica és més que una causa justificada ara pot ser motiu d'acomiadament. Aquesta pràctica aprofundeix més en la línia de culpabilitzar a la treballadora malalta i de restar importància a la salut laboral en el nostre lloc de treball. Aquesta mesura, que ja va ser molt criticada en la reforma de 2010, es consolida del tot en el nou text. Desapareix, doncs, l'exigència d'uns mínims d'absentisme a l'empresa per justificar un acomiadament, ja que encara que aquest sigui del 0%, es podrà acomiadar a la treballadora en cas de malaltia.
També hi ha canvis profunds en l'acomiadament objectiu. Les últimes reformes ja havien ampliat i facilitat aquest. Amb aquesta reforma però, es deixa tota la lluita en la causa, desapareixent la justificació d'aquesta causa. Amb la definició de les causes econòmiques, tècniques o organitzatives es prescindeix de la finalitat o raonabilitat. Simplement caldrà que concorrin. Així, es podrà acomiadar a 20 dies encara que la mesura no sigui mínimament raonable per aconseguir una finalitat constitucional legítima com el manteniment de la viabilitat de l'empresa o el nivell d'ocupació. És a dir, acomiadar amb 20 dies quan hi hagi causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció però sense que els acomiadaments serveixin per millorar cap d'aquestes situacions.
I en l'acomiadament encara es va més enllà, ja que també es modifica l'acomiadament improcedent i es generalitza la indemnització a 33 dies amb 24 mensualitats, enlloc dels 45 dies anteriors amb un màxim de 42 mensualitats. I la seva aplicació és general? Doncs, del que es desprèn del redactat és que fins que la llei no era vigent, es comptarà la de 45 dies i, a partir de la vigència de la llei 33 dies. Però encara que un acomiadament sigui reconegut com improcedent pels jutjats, no es generaran salaris de tramitació. Només es reconeixerà aquest dret si es produeix la readmissió del treballador a l'empresa. Amb aquesta mesura serà la treballadora qui assumirà la despesa del temps que es tardi en dictar sentència, fet que va en la línia de disminuir l'exercici d'accions contra l'acomiadament per part de la treballadora. Paral•lelament també afavoreix la preferència de l'empresària per l'acomiadament enlloc de la readmissió.

Altres previsions del reial decret-legislatiu

Més enllà de tot l'exposat, aquest decret llei aprovat pel govern del PP també preveu la possibilitat d'acomiadar als treballadors i treballadores fixes de l'Administració Pública, encara que hagin accedit al lloc de treball per oposició. Això es podrà fer amb la simple concurrència de causes econòmiques, tècniques, organitzatives o productives. Aquestes mesures, a opinió d'algunes fonts consultades, mercantilitza encara més el servei públic i provocarà que sigui la planti-

lla qui pagui l'ajustament dels dèficits de l'administració sense importar el motiu de les "dificultats" econòmiques d'aquesta (com per exemple el malbaratament de recursos).
I perquè el Reial Decret-Legislatiu no sembli tant dolent, hi ha algunes mesures en el sentit de limitar les indemnitzacions i sous en casos d'entitats bancàries intervingudes, unes indemnitzacions, però que continuen sent milionàries.

En conclusió: la lluita és l'únic camí

Aquesta reforma representa una forta vulneració dels drets més fonamentals i bàsics de les treballadores, ja que desregula la relació laboral i ens deixa al lliure arbitri de l'empresària: els treballadors i les treballadores deixarem de ser persones humanes per a convertir les nostres vides laborals en simples mercaderies al servei dels interessos empresarials i per tant, purament econòmics. Una realitat que situa a la persona treballadora en un elevat grau de vulnerabilitat i precarietat.
Els contractes laborals passaran a ser paper mullat, i les condicions laborals estaran en mans dels criteris empresarials. Una contrareforma, doncs, que amplia encara més el poder de l'empresariat i debilita enormement la capacitat de resposta del conjunt de la classe treballadora dins de l'empresa. El pensament neoliberal i els dictàmens del mercat capitalista s'imposen de nou: és el paradigma del lliure mercat. Davant d'això, com a treballadors i treballadores que som, només tenim una opció: lluitar i defensar els nostres drets!
Perquè una agressió no se soluciona amb la negociació, sinó amb la seva derogació!

Més reformes, més precarietat

Blanca Rivas, Secretaria de Jurídica de CGT Catalunya

El dret laboral de l'Estat espanyol podria definir-se, de manera senzilla, com el conjunt de lleis que regulen les relacions que existeixen entre l'empresariat i el conjunt de la classe treballadora, així com l'activitat que desenvolupen els sindicats i l'actuació de l'estat en matèria de Seguretat Social. El dret laboral va ser concebut, almenys teòricament, com una regulació que ha de defensar al més dèbil, el treballador o treballadora, davant de qui ostenta la situació de poder, l'empresari/a.
Des de la seva "creació", tal i com ara l'entenem, el dret laboral i les relacions laborals que d'aquest en deriven han anat deteriorant les condicions i els drets dels treballadors/es. Si partim de la base que l'Estatut dels Treballadors i les Treballadores és un punt de partida a través del qual s'havien d'aconseguir noves millores en les condicions laborals, podem afirmar que durant els més de 30 anys des de la seva aprovació, estem donant un pas endavant i deu endarrere.
És per aquest motiu que des de molts sectors els canvis legislatius actuals són considerats com una Contrareforma Laboral. S'avança en direcció contrària a la idea pel qual va ser concebut el dret laboral.
Una bona explicació d'aquest retrocés en matèria laboral es pot trobar en un llibret editat el 2009 (però de molta actualitat), per l'organització

Endavant-OSAN, sota el títol "30 anys de reformes laborals. 30 anys de retrocessos en els drets de la classe treballadora" (el podeu trobar a la seva web: www.endavant.org, en l'apartat de Publicacions).
En aquesta publicació hi trobem exemples clars d'aquest procés de desregularització en matèria laboral per part de l'Estat espanyol i per tant, de pèrdua de drets adquirits dels treballadors i les treballadores. Un exemple concret són les modificacions introduïdes en la regulació de l'acomiadament. Una figura pensada inicialment per evitar que l'empresari/a, al seu lliure arbitri, pugui contractar i acomiadar independentment de les condicions i necessitats de la producció, la qual cosa comportaria pel treballador/a una situació de submissió a la disciplina d'aquest.
Doncs bé, l'any 1977 quan una persona era acomiadada, si aquest es reconeixia com a improcedent (és a dir, sense causa que el justifiqui), la treballadora podia triar entre tornar a l'empresa o cobrar una indemnització (de 60 dies per any treballat amb el límit de 5 anualitats). Aquest dret d'opció per la treballadora permetia que la persona pogués lluitar i defensar. el seu lloc de treball.
L'any 1980, però, el dret d'opció va canviar i aquest va passar a ser de l'empresari/a i, a la vegada, la indemnització es va rebaixar considerablement (de 45 dies amb un límit de 3'5 anualitats). Això, va convertir l'acomiadament en lliure, però no gratuït, ja que es podia acomiadar sense causa pagant però, la corresponent indemnització.
No obstant això, des d'aquell moment les indemnitzacions reconegudes han anat disminuint. I des de l'edició del llibret, l'any 2009, s'han produït més canvis en matèria laboral. L'any 2010 ja es va generalitzar l'acomiadament "bonificat", creat l'any 1997, que rebaixa la indemnització per acomiadament improcedent, en uns contractes anomenats "bonificats", a 33 dies per any treballat amb un màxim de 24 mensualitats.
I ara al 2012, l'acomiadament ha estat de nou modificat. Així, es generalitza l'acomiadament de 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats i s'amplien les possibilitats del conegut com "acomiadament objectiu". Però, a més, es rebaixa la indemnització de l'acomiadament improcedent a 33 dies i a la vegada que, per acabar-ho d'adobar, se suprimeixen els salaris de tramitació.
Els "salaris de tramitació" implicaven que quan una treballadora reclamava la indemnització, davant la impossibilitat de conservar el lloc de treball, es pagaven les nòmines com si hagués treballat fins al dia de la sentència (sempre que la sentència fos favorable al treballador/a). Amb els canvis recents introduïts, aquesta possibilitat també desapareix. Només es reconeixeran els salaris si hi ha readmissió, però cal tenir present que aquesta es produeix en molts pocs casos.
Així, podem dir que a partir d'aquest any 2012, l'acomiadament s'ha convertint pràcticament en gratuït, fet que deixa a la treballadora en mans de l'empresària (amb gran dependència de la seva voluntat) i, en el pitjor dels casos a l'atur, amb indemnitzacions irrisòries.
Un altre exemple de desregularització és la intermediació en les relacions laboral. Es parla, en l'esmentat llibret, que l'any 1976 les Empreses de Treball Temporal (ETT's), com qualsevol forma de "prestamisme laboral", estava prohibit. Posteriorment, es va acceptar i regular la seva existència en alguns àmbits/sectors laborals. Però en la Contrareforma laboral que va aprovar el govern del PSOE l'any 2010 es va permetre la seva actuació en gairebé tots els àmbits de l'activitat econòmica, de manera que fins i tot, aquestes empreses poden actuar en la gestió de llocs de treball de l'Administració Pública.
I ara, l'any 2012, el PP ja les permet actuar, amb ànim de lucre, com a agències d'ocupació: és una nova privatització d'un servei públic. Així, es permet que algunes empreses que ja fan negoci amb la nostra ocupació, quedant-se una part de la nostra plusvàlua, també facin negoci amb la nostra "desocupació", convertint les persones aturades en mercaderies i generant aturats de diferent categoria, ja que probablement no voldran tenir a les seves llistes aquells col•lectius de difícil ocupació (dones, persones majors de 45 anys,...), ja que no "generaran" nous ingressos i per tant, beneficis per la seva empresa.
I són molts més els exemples que podríem exposar per posar de manifest i de manera gràfica, que hi ha una contínua devaluació dels drets dels i les treballadores. I aquest retrocés només s'explica perquè la patronal no vol perdre ni un cèntim dels seus beneficis. Totes aquestes agressions i retallades dels nostres drets, ens situen al conjunt de treballadors/es com a simples mercaderies a mercè de la voluntat de l'empresariat.
Tot això, implica en definitiva, un procés de precarització dels nostres llocs de treball i, de retruc, de les nostres vides.

El PP ha aprovat la més agressiva i destructora Reforma Laboral que els diferents governs s'han atrevit a implantar en les últimes dècades a l'Estat espanyol

És hora de prendre el carrer i recuperar drets robats

Contra la reforma laboral i el pacte social, mobilització

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

El passat 11 de febrer es va posar en marxa, mitjançant "Decretazo", la més agressiva i destructora Reforma Laboral que els diferents governs s'han atrevit a implantar en les últimes dècades. Aquesta mesura suposa un retrocés de decennis en els drets laborals de totes i tots nosaltres i emprèn un camí que significarà major humiliació, precarietat, atur i exclusió social per la classe treballadora.

El govern del PP, amb la complaença de CiU i dels empresaris, ha executat el mandat emanat des de la UE, Brussel•les i Alemanya, implantant una reforma laboral que carrega contra el benestar i la seguretat laboral de les i els treballadors del Estat espanyol i Catalunya.

Ni els tremola el pols, ni temen la resposta, quan reconeixen que aquesta reforma no crearà ocupació, però és el que els mercats exigeixen per recuperar la confiança.

Aquesta prepotència s'aplica dies després de la vergonyosa posada en escena del pacte que, aquests sindicats que signen pactes antisocials contra la classe treballadora, van acordar amb la patronal; aquest pacte que especialment apuntalava la pèrdua de salaris dels treballadors, la desregulació de les jornades laborals, els increments de la productivitat, la mobilitat funcional, en definitiva l'avantsala de la reforma.

La CGT estàvem immersos en un període de reflexió sobre la convocatòria de la vaga general, però els ritmes dels esdeveniments no els marquem nosaltres. És obvi dir que arriba el moment de passar a la mobilització i prendre el carrer, tal com el comunicat del Comitè Confederal de 11 de febrer plasmava.

Des del SP del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya, fem una crida a tota l'afiliació, de la CGT de Catalunya, perquè passem sense dubtar a l'acció, només ens queda un camí, dignitat i lluita. Portem més d'un any oposant-nos a les successives retallades socials i laborals, que anteriors governs van imposar. Avui més que mai, hem de mobilitzar-nos en els centres de treball, als barris i al carrer, perquè aquesta reforma laboral ens l'apliquen els qui estan al servei de les empreses i els mercats financers, veritables artífexs de la crisi del capitalisme que volen fer pagar, una vegada més, a la classe treballadora.

Les dones i homes de la CGT han de deixar clar el seu missatge i iniciar el camí cap a la necessària Vaga General, no ens deixen altra opció.

Que comporta aquesta reforma laboral?

Els continguts més brutals d'aquesta reforma per al conjunt de les i els treballadors consisteixen en:

* Acomiadament procedent: aquí hi cap ja siguin causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció i de manera individual o col•lectiva. La baixa mèdica justificada entre 9 i 20 dies és causa d'acomiadament. Tot això per 20 dies d'indemnització per any treballat i amb 12 mensualitats com a límit.

* Acomiadament improcedent: passa de 45 dies per any i 42 mensualitats a 33 dies i 24 mensualitats. S'eliminen els salaris de tramitació.

* ERO: ja no seran supervisats per l'administració ni necessitaran acord. Es posaran en marxa en 15 dies i l'empresa acomiadarà a qui vulgui amb 20 dies per any i un màxim de 9 mensualitats. Serà FOGASA qui carregui amb una part de la indemnització. Els empleats públics podran ser acomiadaments per causes econòmiques.

* Contracte d'aprenentatge: serà amb una durada d'entre 1 i 3 anys. Podrem ser aprenents fins als 33 anys. Aquest contracte serà bonificat amb diners públics.

* Contracte per a PIMES: El salari es completarà amb part de la desocupació del contractat. Tindrà un període de prova d'1 any. Aquest contracte serà bonificat amb diners públics.

* ETT: es converteixen en agències de col•locació i actuaran com ho fa l'antic INEM.

* Contractes a temps parcial: a partir d'ara serà legal la realització d'hores extres per que es potencia aquesta forma de contractació precària.

* Flexibilitat: desapareixen les categories professionals permetent el "noia/o per a tot". La empresa distribuirà irregularment almenys el 5% de la nostra jornada de treball anual.

* Conveni Col•lectiu: les empreses podran deixar sense efecte el conveni al•legant causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció i canviar al seu gust fins a la negociació d'un nou. Els convenis d'empresa tindran prioritat sobre qualsevol altre i seva ultraactivitat serà de 2 anys.

Amb aquestes noves regles del joc s'aconsegueix a més una baixada de salaris generalitzada davant les circumstàncies imposades, s'instaura l'acomiadament ultrabarat i ràpid ja sigui individual o col•lectiu, s'elimina la supervisió dels ERO, s'implanta la contractació a temps parcial, en els nous contractes el salari serà el SMI com a referència i el conveni col•lectiu ja no serveix per res.

Necessitem posar en marxa un procés col•lectiu i d'unitat de classe que ens condueixi a derogar aquesta Reforma Laboral.

És hora de prendre el carrer, de manifestar públicament contra aquesta barbaritat, de conquerir de nou nostres drets robats i d'eliminar aquesta i altres lleis injustes imposades pels poderosos, els polítics, i els empresaris i banquers, que són aquells que han induït aquesta crisi.

Per a la CGT és l'hora de rebel•lar-se, plantar cara i lluitar per DEROGAR aquesta reforma!!

Tu tries: esclavisme o llibertat. Jo ja he triat...

Jordi Martí

Per vuitena vegada des que al 1980 es va aprovar l'Estatut dels Treballadors, tenim a la llista dels plats que ens serveixen els amos una reforma laboral. No us en fieu de les paraules perquè reforma aquí sempre vol dir "menys drets i més obligacions" o dit d'una altra manera ja que som en l'àmbit laboral, "treballar més per menys" i alhora no queixar-se per cap de les aberracions que "qui dona feina" comet damunt de qui la fa.

No em centraré en aquest article a explicar la reforma perquè qualsevol que sàpiga llegir pot entendre-la buscant a qualsevol portal d'internet mitjanament decent, per tant no llegiu ni "la Vanguardia" ni els seus imitadors. Us quedarà clar que aquesta reforma és l'atac més dur que hem tingut fins ara com a treballadores i treballadors des de 1980 i des de molt abans també, ja que els darrers anys del Franquisme les conquestes socials a partir de la lluita continuada de la nostra classe van deixar un bon balanç que ara ens volen acabar de robar.

Parlaré, doncs, de què farem com a classe, com a treballadores i treballadors, com a poble… Potser algunes pensareu que aquí s'acaba el meu article perquè no hi ha res a fer; si és així, no cal que llegiu més perquè el que ve tampoc us agradarà…

Aquesta reforma ha estat tan dura perquè els amos fa dies que tenen l'excusa perfecta per fer-nos engolir merda sense que ens queixem. "És el mal menor", "val més tallar un braç que deixar morir tot el cos"… i tantes mentides més que amb forma de metàfores repeteixen com a lloros ben entrenats els representants dels amos que de tant en tant baixen a la terra a dir-nos que si tenim set i volem aigua hem de ballar al so que ells ens posin.

La crisi que ells mateixos han provocat els està convertint en milionaris, en milionaris d'euros és clar, guanyen tant amb ella que mai no s'acabarà, almenys mentre no gosem dir prou. I a nosaltres ens manté morts de por, quiets, no sabem què fer, no sabem cap a on anar, només veiem boira i bens al nostre voltant i cada pas disconforme que fem i ens allunya del ramat és vist com una bogeria que a l'únic que ens pot portar és al desastre.

Tenim davant, un camí de lluita. I l'hem de guanyar. I no serà fàcil. Però cal fer el camí perquè no podem continuar quiets i esmaperduts esperant que passin coses positives. O les provoquem o no passaran. Amagar-se darrere de 'hobbies', diversions, pantalles de tele o sofàs del menjador només funciona mentre tinguem uns euros per als 'hobbies', puguem divertir-nos sense notar el patiment que creix arreu, o tinguem tele o casa per posar-hi el sofà… i salut per gaudir-ne. I totes i cada una d'aquestes coses s'acaben per a una àmplia majoria de la població. I s'acaben perquè tot existirà només si ho podem pagar i la majoria no podrà. No sóc catastrofista, només una mica llegit.

Tu que em llegeixes i que penses que a tu no t'arribarà, realment ets tan ximple de no veure què està passant? Obre els ulls i comença a tindre clar que d'aquesta crisi no en sortirem si no lluitem i si no ho arrisquem tot. I ho repeteixo, tot. Inclús tu que mai t'has implicat en res. Aquesta és la partida decisiva i si no mous fitxa se't mengen. O se't menjaran… La lluita és el camí!

** Jordi Martí i Font és periodista, treballador de l'ensenyament i afiliat de la CGT de Tarragona*

“És un atac profund però es pot accionar judicialment i guanyar sindicalment”

Entrevista a Vidal Aragonés, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda, sobre la nova reforma laboral

Àlex Tisminetzky

Plouen reformes en el mercat laboral, i el xàfec sembla inacabable. En menys de dos anys ens l'han canviat tant que el tenim irreconeixible. Primer va ser la Reforma Laboral de 2010 de Zapatero, després va arribar la de la Negociació Col•lectiva, i en ple l'estiu de l'any passat ens va ploure la dràstica retallada de la Seguretat Social. La tempesta s'ha intensificat aquestes darreres setmanes amb la darrera Reforma Laboral, ara del PP de Rajoy, que ha coincidit amb una onada de fred polar.
Parlem de tot plegat amb en Vidal Aragonés, advocat laboralista del Col•lectiu Ronda, per a que ens aporti elements per entendre on estem i cap a on anem.

- En quin context es dona l'onada reformista i concretament aquesta darrera Reforma Laboral?
- Per entendre-ho ens hem de fixar en dos qüestions. Per una banda és evident que estem passant una crisi capitalista de més profunditat de la que s'esperava, i s'està posant sobre la taula qui la pagarà, i qui n'assumirà les conseqüències, els treballadors o els empresaris. I la política governamental en cada reforma està aprofundint en una sortida de la crisis a costa dels treballadors. Per tant, el primer que ens estem trobant és que s'està dilucidant qui pagarà la crisi, i el govern, les instàncies de la UE i el FMI aposten clarament per a la càrrega de la crisi sigui a costa dels treballadors.
Alhora, el segon fet a tenir en compte és la pressió dels sectors ultres de la dreta neoliberal, que estan expandint la idea de que els drets laborals serien una trava per a l'economia. Aquesta onada ideològica ens ve de l'escola de Chicago dels anys 1970, que defensa rebaixar al límit el cost del treball, apostant per un model en que l'empresari pot agafar la mà d'obra quan la necessita i només fins quan el necessita, sense cap cost. Treballa 3 hores aquí, i dos dies allà, però sempre segons les fluctuacions de les necessitats del mercat i sense cap cost durant i en el final del contracte.

- Aquesta base ideològica hauria estat assumida per la pròpia esquerra...
- Desgraciadament si, sobretot per part de les cúpules sindicals de CCOO i UGT. I aquest fet es reflexa en el llenguatge que fins i tot fem servir els sectors més combatius, que hem assumit el terme “mercat laboral”, com si el treballador fos una mercaderia més. Però els treballadors no som mercaderia que pugui fluctuar en el mercat capitalista, sinó persones amb drets i necessitats que han de ser cobertes per a poder conviure i viure.

“Es restringirà el dret de vaga en els propers mesos per intentar evitar processos de mobilització”

Tan forta és la pressió ideològica, que s'està assumint que quan més drets laborals més crisi, quan no és cert, és una teoria que no es compleix a la realitat, doncs molts països sense drets laborals també han sofert la crisi econòmica, igual o més que els que tenien crisi.
Per tant, hi ha una estratègia deliberada de rebaixar els costos laborals amb l'argument de que ens farà sortir de la crisi, quan és totalment fals; la Reforma Laboral farà més fàcil l'acomiadament, per tant hi haurà més acomiadaments i atur, es reduirà el consum i haurà encara més crisi. És un cercle viciós del que aquestes reformes no ens trauran.

- Fa menys de dos anys el PSOE va fer una altre Reforma Laboral, no en tenien prou amb aquella que han hagut de fer-ne un altre?
- Home, vista la actual, la passada del PSOE van ser “petites retallades”, que podien facilitar la rebaixa de drets dels treballadors, però que deixava encara un marge important per a defensar els drets dels treballadors.
La reforma actual del PP és molt més profunda i agressiva; ataca en tots els fronts i amb molta agressivitat; l'acomiadament objectiu de 20 dies es facilita a l'empresari de forma exagerada amb uns requisits que avui en dia compleixen (o poden dir que compleixen) moltes empreses, es rebaixa la indemnització per a tothom als 33 dies per any, es suprimeixen els salaris de tramitació i s'eliminen els controls per a les modificacions empresarials dels salaris o els torns, per posar uns exemples.
La agressivitat d'aquesta reforma deixa clar com s'han sentit de forts la Patronal i el PP.

- La nova norma dona prioritat als Pactes d'empresa per sobre dels Convenis Col•lectius. Quin tipus d'acords ens trobarem a partir d'ara?
- La nova llei farà possible (però no necessàriament legal) que aquests acords d'empresa regulin els salaris o els torns de treball per sota del Conveni de sector, i això representa un risc pels drets dels treballadors, i un procés de pauperització social: salaris més baixos, jornades més llargues i irregulars i menys drets en general.

- Com es podran resistir els treballadors?
- El primer que hem de tenir clar és que no podem assumir el discurs de que tot és modificable, i que no hi hauria marge legal i sindical per a reclamar.
Hem sofert un atac molt profund, però es pot accionar i guanyar judicialment, i sobretot es poden tenir eines extrajudicials i extrajurídiques. Caldrà donar resposta des de la vessant col•lectiva, social i sindical.

El que hem de tenir clar, abans i encara més després de l'aprovació de la nova llei, que l'advocat no és el que fa efectiu un dret laboral dins l'empresa, sinó que són els propis treballadors amb la seva lluita els que obliguen a l'empresa a respectar drets.
Estem davant d'una conjuntura on la resposta i activitat sindical seran bàsiques. Només hem de recordar com en anteriors èpoques històriques es tenien menys drets encara, i es va lluitar i aconseguir moltes victòries pels treballadors.

- Creus que hi hauran més reformes en els propers mesos?
- Si, i tot apunta a que es restringirà el dret de vaga en un termini curt de temps. Les continues agressions socials i laborals poden crear processos de mobilització, i el govern espanyol està avançant-se a una possible resposta intentant impossibilitar el dret a vaga dels treballadors, i aquesta és la propera reforma que ens espera en els propers mesos.

“Cal sumar el sindicalisme alternatiu, les organitzacions polítiques combatives i els moviments socials com el 15-M, per fer una pressió permanent”

- Com analitzes l'actuació de CCOO i UGT en aquesta darrera reforma?
- Crec que han comès un gran error, i és assumir el discurs neoliberal de que la desregularització de drets laborals pot servir per sortir de la crisi, i això no és cert , i a més no és eficaç en la defensa dels nostres drets, com s'ha demostrat ara.
Fa poques setmanes CCOO i UGT van signar amb la Patronal el IIº Acord de la Negociació Col•lectiva, amb una pèrdua de drets dels treballadors sense cap contraprestració, sempre per salvar-nos de la crisi. I aquesta signatura a la baixa no només no ha evitat la reforma del PP, com ens deien, sinó que han demostrat debilitat i assumpció del discurs patronal, que ha fet sentir-se encara més forts al govern espanyol i la CEOE. Per tant, si assumim el seu discurs i cedim anirem molt més enrera.
En tot cas, és evident que la tasca de representació dels treballadors avui en dia és molt complicada, i desgraciadament a dia d'avui només CCOO i UGT tenen prou força com per fer una aturada real a nivell de l'Estat espanyol.

- Creus que es convocarà Vaga General en els propers mesos? Quin creus que hauria de ser el paper del sindicalisme combatiu?
- Estic convençut de que tindrem Vaga General. L'agressió és tan brutal que les cúpules de CCOO i UGT difícilment podran aturar-la molt més temps.
I el sindicalisme alternatiu i combatiu entenc que ha de sumar-se, doncs la Vaga General no serà de tal o qual sindicat, sinó que és dels treballadors. Cal donar una resposta contundent a totes les contrareformes amb mobilització al carrer, i convertint el que intentaran que sigui un dia únic de lluita en un procés de mobilització sostinguda contra totes aquestes reformes, i no només en l'àmbit laboral, sinó també en referència a molts altres drets socials que estem perdent, com l'habitatge, l'educació, la sanitat...
Cal sumar el sindicalisme alternatiu, les organitzacions polítiques combatives i els moviments socials com el 15-M, per fer una pressió permanent, tant al govern com a CCOO i UGT.

L'ALTRA REALITAT

Una oportunitat per al sindicalisme combatiu

Pepe Berlanga

La recentment aprovada reforma laboral patrocinada pel PP no passarà a la història per l'alegria amb que va ser rebuda. Qualificatius de tot tipus s'han realitzat des de molts àmbits, no tan sols laborals, de totes maneres, si alguna qualitat mereix especial atenció per a qui subscriu, serà la d'aconseguir que, fruit del pseudo debat que ha estimulat, quedin desemmascarats tots els hipòcrites que poblen aquest món i les màscares al desprendre's deixin al descobert la trista realitat.

Era d'esperar que els conservadors i la dreta més rància aprofitarien la primera ocasió per a rescabalar-se i imposar les seves regles (convertint-se en portaveus d'això que anomenen el lliure mercat i la llibertat d'empresa), per tant, que davant aquesta reforma ens esquincem les vestidures resulta si més no grotesc. Per ventura esperàvem una cosa diferent? És que no coneixíem els caríssims estudis elaborats per insignes estudiosos? A hores d'ara encara confiem en la bona voluntat dels representants dels empresaris?, i què dir dels mercats, aquests nous gurús que es desvetllen pel nostre benestar i el de la societat. Però, com els mals mai vénen sols, de cop i volta els mateixos que han vingut practicant polítiques sociolaborals contràries als interessos dels assalariats, ara aixequen la seva veu per a assenyalar els actes de l'actual govern. Si els socialistes han vingut aplicant les mateixes regles neoliberals i s'han doblegat als dictats originaris de Brussel•les, són els menys indicats per a donar lliçons a ningú, tret que el terme honestedat hagi estat suprimit del glossari o l'acadèmia de la llengua alteri el seu significat.

I què dir dels agents socials. De la part empresarial poca cosa que afegir, en època d'abundància es van quedar amb tot el benefici obtingut, ara pretenen sembrar un camp erm que difícilment donarà fruits, però no els preocupa gaire, la seva aposta és a molt llarg termini. Quant al sindicalisme institucionalitzat, són tan culpables com el que més, van deixar de practicar i garantir els drets laborals, els de tots sense distinció, van consentir obrir les finestres perquè es colessin les desregulacions i ara es troben desarmats, conseqüentment, el govern de les empreses i els mercats suprimeix totes les poques barreres que encara romanien i que els impedien arribar als seus objectius. Amb aquest panorama el sindicalisme combatiu que aglutina la CGT podia ser l'última trinxera. No obstant això, alguna cosa no acaba de funcionar del tot. Excepte honroses excepcions que confirmen la regla, els nostres sindicats sectorials no estan actuant com òrgans de coordinació de les lluites i d'organitzadors de la resistència, per contra una gratificant sorpresa, i l'evidència que encara és possible resistir, ho estan suplint les seccions d'empresa, són aquestes qui en la majoria de les ocasions estan pressionant i abanderant les lluites.

Som testimonis d'un important moment que o aprofitem, per a rellançar una organització que sigui veritablement transformadora, o la història s'oblidarà de la nostra existència, el com hem de forjar-lo és ben simple, deixem de creure'ns el centre de l'univers, posem en moviment el sindicat, coordinem les diverses lluites i respostes, organitzem als treballadors, treballem braç a braç amb tot aquell que no accepti ser simple espectador, arriba la nostra hora, és el moment de la CGT.

Reforma laboral: d'assalariat a captaire

Juan Carlos Rubio, Secretari General SABEI-CGT
Bankia - Illes Balears

Ja ho va dir De Guindos a l'estranger (com acostuma el PP): la reforma laboral serà "extremadament agressiva". Després va dissimular: "contra l'atur". I excessivament dòcil amb l'acomiadament, li va faltar afegir. Ho va murmurar ben alt, perquè ho sentissin els mercats.

I clar que és agressiva (i absent del programa electoral del Partit Popular, per variar). La major caiguda de drets, en una sola destralada, des que està vigent l'Estatut dels Treballadors (ET), de 10 de març de 1980 (BOE del 14 de març).

Fem un abreujat recorregut per alguns elements de la reforma, que ha tallat amb precisió de cirurgià els principis del Dret del Treball; operant sobre les relacions laborals espanyoles, a favor de la part més forta: l'empresari.

Acomiadament totalment gratis i lliure durant el primer any (període de prova) dels nous contractes per a empreses de menys de 50 treballadors. (En 2008 el pes de les microempreses, amb plantilla entre 1 i 9 empleats, a Espanya era del 93,1%; font: Eurostat/INE 2012).

L'acomiadament (extinció de contractes indefinits, clar) improcedent indemnitzat serà el de 33 dies/any, màxim 24 mensualitats; en lloc del de 45 dies/any, màxim 42 mensualitats. Aquesta última indemnització serà només per als contractes vigents fins a la reforma (i que estiguin sota aquesta indemnització), i pel temps treballat fins a l'entrada en vigor de la mateixa (BOE de l'11 de febrer). Després t'aplicaran la primera, més barata.

Universalitza l'acomiadament de 20 dies/any. La indemnització de l'extinció del contracte indefinit, en cas d'acomiadament procedent per causes objectives, serà de 20 dies/any, amb un màxim de 12 mensualitats. Substituirà al conegut com a "acomiadament exprés"; aquest esquizofrènic acomiadament introduït en l'era Aznar (i mantingut en l'era Zapatero), en el qual l'empresari et posava al carrer, reconeixent que ho feia de forma "improcedent", i dipositant la indemnització a la teva disposició (estalviant-se, a més, els salaris de tramitació). També serà l'acomiadament més utilitzat, ja que es presumirà que l'acomiadament és procedent, mentre que un jutge no digui el contrari; és a dir, si vols baralllar per una major indemnització, demanda en el Jutjat Social.

Els salaris de tramitació (els que l'empresa ha d'abonar al treballador, des de l'acomiadament fins a la sentència) operaran únicament en els casos de readmissió del treballador. Salaris de tramitació que l'empresari ja s'estalviava amb els citats i habituals "acomiadaments exprés", aplicats fins a aquesta reforma.

Conveni d'empresa per sobre del conveni del sector. En reduir l'àmbit jeràrquic i funcional de la negociació, també es redueix la capacitat reivindicativa i de força negocial de la part social (suposant que existeixi representació dels treballadors, inusual en les pimes; o bé estarà molt condicionada per l'obediència al patró). Divideix i venceràs.

Facilitats per a la no aplicació del conveni col•lectiu d'àmbit superior (el famós "despenjament"), ja generosament regulat en la legislació laboral anterior.

Ultractivitat dels convenis col•lectius (conservació de drets, una vegada vençuts). Es limita a 24 mesos. És a dir, als dos anys de la seva caducitat, s'estarà a les condicions "a pèl" de l'Estatut dels Treballadors (ET), partint de zero.

Eliminació de l'autorització administrativa prèvia en els Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO). Bastarà amb la disminució "persistent" dels ingressos o vendes, sense que hi hagi pèrdues. Una altra qüestió que hauran de modular els tribunals.

Barra lliure per acomiadar i modificar substancialment les condicions de treball. Després, si vols, acudeix al Jutjat social. Judicialització que, dit sigui de pas, sobrecarregarà molt més els ja desbordats jutjats socials.

Fàcil modificació empresarial de les retribucions, la jornada i l'horari, el sistema de rendiment, entre uns altres. L'empresari podrà, de forma senzilla i unilateral, rebaixar el salari. ("Raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció"). Si no estàs conforme pots anar-te, però amb una indemnització de 20 dies/any (màxim de 9 mensualitats).

Classificació professional i mobilitats funcional i geogràfica. Amplíssimes mobilitats funcional i geogràfica, a gust i desig de l'empresa.

Cura amb posar-se malalt (sense baixa mèdica, i menys de 21 dies). Eliminació del requisit que l'absentisme del 20% en 2 mesos consecutius, o el 25% en 4 discontinus (tots dos en un període de 12 mesos), hagi d'acompanyar-se d'un absentisme en el centre de treball major d'un 2,5% (ja reduït a la meitat en l'era Zapatero).

El autoengany de "mentre em paguin la nòmina a final de mes" s'estavellarà amb l'arma, carregada amb munició de gran calibre, de la nova normativa laboral.

Tampoc servirà per crear ocupació (sinó per acomiadar molt més barat), sense un estímul social a la recuperació econòmica, i amb contínues retallades econòmiques i socials.

La reforma laboral càrrega sobre l'esquena (més encara) i la butxaca dels treballadors el robatori impune perpetrat pels responsables, grans banquers i financers (la immensa majoria dels quals segueix en llocs similars i clau de gestió i decisió), participat i consentit pels governs i els polítics de torn. La càrrega no solament és econòmica, sinó de caiguda de drets, i serveis d'eina i fuet dels empresaris contra els seus treballadors-esclaus. Responsables pertanyents al que es ve denominant com "els mercats", persones delinqüents que segueixen incrementant les seves grans fortunes a costa de les arques públiques i el sofriment del poble, i dels drets laborals, socials, econòmics i de serveis públics de tots els ciutadans.

La reforma laboral desenvolupa i avança en la involució des de la figura de treballador-assalariat a la de treballador-captaire.

La reforma laboral "Rajoy" injecta en vena als assalariats una altra gran dosi de por, una eina més dels patrons per disciplinar serfs.

Reforma laboral: Extremadament agressiva

Elena Idoate, Seminari d'Economia Crítica Taifa

Tornem a tenir entre nosaltres una enèsima contrareforma laboral, i aquesta vegada despietada, com les que es fa la dreta més dretana i en contextos de crisi i atur desbocat. Tan sols és un aperitiu d'altres receptes indigestes que estan a la cuina. La trajectòria de les normes laborals en les darreres tres dècades han anat esborrant el rastre de molts drets, però tan sols en dos anys s'ha donat un gran salt i s'han legislat demandes històriques de la patronal. Aquesta contrareforma que va aprovar el Consell de Ministres el 10 de febrer, precedida pel II Acord(1) que han pactat prèviament els sindicats CCOO i UGT amb la patronal, ens porta gairebé a una taula rasa.

La norma de no tenir norma

La contrareforma remata els convenis col•lectius, que són els que estipulen la major part dels drets laborals per sobre dels mínims que estableix l'Estatut dels treballadors. Amb el II Acord i d'altres mostres d'amistat durant l'estiu passat, sindicats i patronal ja havien avançat gran part d'aquesta feina d'aniquilació. Els convenis d'empresa passen a ser els de referència, i en aquest àmbit la força sindical és molt menor i la bel•ligerància dels empresaris més dura, amb la qual cosa perdrem a ritme vertiginós les nostres condicions laborals.

D'altra banda, la ultraactivitat tindrà una durada limitada. Sense aquesta, quan estiguem en l'impàs de negociació d'un nou conveni, ja no es mantindran les condicions establertes, i tornarem a la casella de sortida, però amb molta menys capacitat d'avançar en el trajecte que ja havíem recorregut.

Poc a poc, les relacions laborals aniran canviant fins a assemblar-se a aquelles que s'han estat desenvolupant als marges de la legislació: l'economia submergida i el treball autònom.

El nou escenari és la "flexibilitat interna", que vindria a ser una mena de versió light del capitalisme de zona franca en que les relacions laborals no exigeixen compromisos per part dels empresaris. La present contrareforma supera l'anterior i dóna via lliure a que les empreses s'acullin a les clàusules de despenjament per a no complir amb les revisions salarials pactades.

Queda obsoleta la tradició de que els convenis estableixin garanties laborals, i a partir d'ara regularan el contrari: la inaplicació de les garanties i la modificació de les condicions. El nostre horari i les nostres funcions seran, com a principi general, canviants. De manera "ordinària", tothom tindrà bossa d'hores i automàticament una part de la jornada la distribuirà l'empresa com vulgui, però "extraordinàriament" espodrà arribar molt més enllà. S'encoratja a contractar a temps parcial, com si el salari fos una opció secundària per a les persones. Això podria afectar més intensament a les dones, que tenim un major percentatge de temps parcial.

La pregunta és òbvia: quin sentit tenen les condicions laborals quan no hi ha cap garantia per al seu compliment? I tot això, es farà de manera "negociada" amb els sindicats. CCOO i UGT s'han autoatribuït la funció de "reestructurar" les empreses i inaplicar(2) convenis. D'aquesta manera, estan en camí de convertir-se en autèntics sindicats de classe, però de la classe capitalista, i qui sap, potser aguditzaran la lluita de classes amb una afiliació massiva d'empresaris militants combatius.

L'escenari salarial dels convenis en els tres propers anys fa venir esgarrifances. Segons el II Acord, els salaris han estat un "element determinant" de la pèrdua de competitivitat, i exonera l'empresariat que, com a propietaris dels mitjans i organitzadors de la producció, són els únics responsables de la baixa productivitat. La crisi la paguen els salaris, que perdran capacitat adquisitiva. I a més a més, també seran "flexibles". Hi ha una sèrie de supòsits que vinculen les revisions salarials a qüestions que queden absolutament fora de l'abast de la força laboral: IPCs europeus, indicadors econòmics, evolucions de les vendes, etc. Fórmules per a que els empresaris acabin pagant el que els sembli.

A banda del mèrit de convertir l'economia en una zona franca light, una altra proesa destacada d'aquesta contrareforma és recuperar els treballs forçats, i com a càstig per estar a l'atur i cobrar una prestació per la qual s'ha cotitzat, els aturats i aturades hauran de realitzar un treball social per la comunitat. Com s'ho faran totes aquelles aturades que ja fan un treball social, tenint cura de nadons i gent gran, entre d'altres? Segons les ments neoliberals, l'atur ha de deixar de ser el paradís desitjat per tot treballador i treballadora.

L'excusa de tot plegat és que els drets laborals són massa rígids i no es deixen retallar, amb la qual cosa els pobres empresaris es veuen obligats a acomiadar-nos.

Però el cert és que la flexibilitat no és o interna o externa, ni molt menys compartida, sinó que únicament és precarietat, en totes les seves vessants. Assegura beneficis continus per a les empreses que mai comportaranuna major "seguretat" del treball.

Amb una protecció laboral debilitada, els beneficis tan sols asseguren això, beneficis per a les seves butxaques. S'ha accedit a que els empresaris duguin a terme una estratègia empresarial de sous baixos i precarietat extrema i poc es preocuparan d'innovar o de fer inversions productives, i molt menys de repartir la seva part del pastís. Així doncs, la retallada de drets imposada per la "flexibilitat interna" no serà ni conjuntural ni temporal, sinó que serà permanent.

Una altra trampa és que la flexibilitat sigui negociada, perquè l'empresa té sempre la paella pel mànec. Les modificacions d'horari i altres condicions mai es faran a favor nostre, ni deixaran que siguem nosaltres qui retallem (els directius, els beneficis, els deutes). Que ens canviïn les funcions i l'horari i no saber quants diners cobrarem fa que sigui molt més difícil organitzar la nostra vida diària. Moltes persones ja es troben en aquesta situació. La "conciliació" és un artifici, i haurem de fer malabarismes per a poder encarregar-nos de les coses quotidianes: la canalla, la llar, la nostra vida social, etc. Com que la nostra societat patriarcal atribueix el pes del treball de cures a les dones, serem nosaltres qui ho tinguem més complicat.

Escombrada històrica

Potser la fita històrica més rellevant de la present contrareforma és haver escombrat el contracte indefinit ordinari (amb indemnització per acomiadament improcedent de 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats) i imposar la seva versió retallada (33 dies i 20 mensualitats). Ningú abans havia gosat. L'acomiadament improcedent i la no renovació de contractes temporals (la pràctica totalitat dels nous contractes són temporals) són les vies majoritàries d'acomiadament, però els ha sortit un dur competidor: l'acomiadament procedent, de 20 dies, que serà molt més fàcil de justificar que el que ja era. No sabem quina de les tres modalitats d'expulsió guanyarà la cursa, però és evident que acomiadar serà molt més econòmic. També facilita els acomiadaments col•lectius al sec-

---

QUI PAGA MANA

Els diners hi són, però de moment fora del nostre abast

Emili Cortavitarte Carral

Hi ha una certesa instal•lada en molta gent que no hi ha diners i que hem viscut per sobre de les nostres possibilitat. Escric instal•lada no en un sentit pejoratiu per a les persones, també podria haver escrit embotida, establerta, repetida fins a la sacietat per la majoria de mitjans. No obstant, qualsevol observador quotidià de la informació es troba amb fets que posen en qüestió la solemnitat i la veritat d'aquestes opinions.

El Banc Central Europeu ha posat en circulació un bilió d'euros. Ho ha fet en dues tongades (el desembre passat i a finals de febrer) Tot i que és un banc central emparat per la constitució europea no és un banc al serveis dels europeus. No ja de les persones, tampoc dels seus governs estatals, nacionals, regionals, comarcals, municipals... Tampoc de les seves associacions, onegès, organismes... No.

Aquest bilió d'euros (que no calculo en pessetes perquè me quedaria sense espai per a l'article) s'ha posat a disposició de les entitats bancàries europees al inigualable interès de l'1%. Sí, has llegit correctament: 1%.

No s'ha fet una selecció prèvia, no s'han tingut en compte els antecedents de les entitats bancàries i, especialment, no s'han fet indicacions de a què havien d'anar destinats aquest diners. Es tracta de generar confiança en el sistema financer diuen; i li donen més benzina als piròmans.

Algunes d'aquestes entitats bancàries han tapat els seus forats, han donat més indemnitzacions als seus gestors maldestres i incendiaris, han pagat acomiadaments encoberts de prejubilacions a sindicalistes del XIX o han comprat deute públic del seu estat o d'altre a un interès molt superior. També, han continuat especulant.

Però el més singular de les informacions dels mitjans és que més de 700.000 milions d'euros han tornat al BCE. Sí, així de clar. No ho entens perquè te falta capacitat i empatia. Tu pensaves que aquesta operació per aportar líquid als bancs (pobrets, que amb el 1,6 bilions d'euros de diners públics no havien tingut prou) era per generar crèdit barat i ocupació i consum. Ah! Com pots desbarrar tant? No és moment d'alegries! I es tornem a refugiar en papà BCE fins que arribin els bons temps en què es pugi especular fins a fer saltar la banca i tornem a començar per bingo.

I tu, ciutadà de bona voluntat, te preguntes com has pogut generar un forat econòmic semblant sortint a sopar i al cine no totes les setmanes, organitzant a casa els aniversaris de la teva gent estimada?

tor públic, i hi ha d'altres invents per fer "atractius" al jovent i als i les aturades: un contracte temporal sense causa i amb un any de període de proves, deduccions, compatibilitzar el salari amb una part de la prestació d'atur,etc.
Se'ns diu que les indemnitzacions per fer-nos fora de la feina són tan cares que els empresaris tenen por de perdre-hi diners i no s'arrisquen a contractar. Si això fos així, com és que Catalunya i l'Estat espanyol tenen rècords mundials en destrucció d'ocupació durant la crisi? Doncs bé, en primer lloc perquè la nostra economia produïa poca cosa més que deutes i pujades de preus immobiliaris. I perquè els acomiadaments aquí són molt fàcils i econòmics, perquè tenim contractes temporals i de curta duració. En canvi, això no influeix en la creació de llocs de feina. És una fal•làcia que contractar sigui un risc per l'empresari, ja que precisament ens contracten per a que els fem guanyar diners!
La generalització de la temporalitat en els contractes durant els anys 80 i 90 no va donar lloc a un increment de l'ocupació, sinó a una completa precarietat dels llocs de treball existents i dels que es van crear a mesura que es va reactivar l'activitat econòmica. L'experiència recent no és diferent. El contracte de foment de la contractació indefinida, com el que ara es generalitza, no ha creat nous llocs de feina. Els pocs contractes de 33 dies que s'han fet, han estat a costa de substituir contractes indefinits ordinaris. Més enganyifes: volen reduir la dualitat del mercat laboral fent que la precarietat sigui la única opció possible. Mentrestant, el percentatge de la temporalitat dels contractes nous ha augmentat.

Recuperació sense ocupació

Ja fa temps que el model empresarial imperant és el que organitza el cost laboral de manera variable. Fa que es pugui comptar amb més plantilla o menys, més hores de feina o salaris o menys, en funció de l'oscil•lació dels mercats.
El risc de l'empresari de guanyar més o guanyar menys es converteix en la seguretat de guanyar sempre més, perquè quan els seus beneficis podrien veure's reduïts perquè cauen les vendes o s'encareixen alguns costos, per exemple, podrà retallar costos laborals. Els seus compromisos amb els treballadors i les treballadores són escassos, i tenen moltes maneres per reduir el volum de plantilla, jornada laboral o salaris. Això els permet fer beneficis de manera ininterrompuda. Si els podem cobrir tot tipus d'horaris i fer tot tipus de feina, som exprimides per a treure'n el màxim suc i l'empresari s'estalvia contractar més personal. I ja ho tenim: recuperació dels beneficis sense recuperació dels llocs de treball destruïts. El preàmbul del II Acord ho confirma: "la recuperació dels marges econòmics ha de servir per a l'augment de les inversions en instal•lacions i la millora de la formació del personal i la gestió empresarial", però no per a la creació de nous llocs de feina! Ja ens han deixat clar que no es crearà ocupació a curt termini, perquè això depèn d'un context econòmic sectorial i territorial que ara és altament desfavorable. Però el que no ens diuen és que totes aquestes mesures dificultaran la creació de llocs de treball en el futur.
Els empresaris, i concretament els catalans, han demostrat ser aquells qui menys interès tenen per l'ocupació.
És hora que la feina la gestionem les persones directament implicades, és a dir, els treballadors i treballadores. La recuperació sense

ocupació és l'estratègia en marxa, però ens farà sortir de la crisi? Amb l'empobriment de la població, difícilment es reactivarà l'activitat econòmica, ja que es debilitarà encara més el consum intern, que en el cas de l'economia catalana és molt més important que l'extern. Mentre no es demostra que aquestes polítiques són un fracàs, se'ns aplicaran les mateixes receptes neoliberals amb dosis augmentades, i l'economia transitarà per moltes dificultats i incerteses, una intensa degradació social i una accentuació de la desigualtat.

1. II Acuerdo para el empleo y la negociación col•lectiva 2012, 2013 y 2014. Madrid, 25 de gener del 2012. L'autoria és col•lectiva de CEOE, CEPYME, CCOO i UGT, que signen, i bufets d'advocats d'empresa, experts del Fedea i el governador del Banc d'Espanya, entre d'altres, que no signen.
2. El verb "inaplicar" no està al diccionari, però sí al BOE.

Menys salari, més feina i més atur! Més alumnes i en pitjors condicions!

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

El 15 de febrer, la coalició CIU-PP va aprovar els pressupostos de la Generalitat en el Parlament de Catalunya. Uns pressupostos que sota la dictadura financera de la reducció del dèficit públic amaga unes profundes retallades de drets socials i de serveis públics i uns transvasament de rendes de les classes populars a les benestants. Entre elles, els 625 milions d'euros que ens roben als treballadors i treballadores dels serveis i empreses públiques catalanes, dels nostres salaris, jornades de treball, condicions i drets laborals, contractes…
No contents amb aquesta proesa, el pacte CiU-PP conté una clàusula final per la qual se crea una comissió de seguiment que podrà «procedir als ajustos en l'àmbit de la despesa necessaris…» és a dir; que l'espoli no s'ha acabat el 15 de febrer i que en qualsevol moment podem decidir fernos una altra mossegada.

La rebaixa del 3% del sou en la paga addicional de juny i d'altres

No ha calgut esperar massa temps, al dia següent (i segurament aconseguint el rècord dels pressupostos de durada més efímera de la història) el conseller Mas Colell, el mateix que els havia elaborat i presentat, ens va fer arribar a través de la premsa que calen més retallades perquè «les previsions de creixement que va fer servir per elaborar els pressupostos van ser massa optimistes» Ni dimiteix, ni augmenta els impostos als més rics, anuncia noves retallades als sectors més desafavorits.
El 17 de febrer, la consellera de Governació (Joana Ortega) comunicava que la retallada del 3% del sou anual es farà a la paga addicional de juny (que quedarà reduïda en un 40 o un 50%) i que no pot descartar de noves més endavant. Aquesta mesura anunciada al novembre passat ha de contemplar-se a la Llei d'acompanyament dels pressupostos, pendent encara d'aprovar-se al Parlament.
Aquest 3% (que s'afegeix al 5 o 7% que cobrem de menys des de juny de 2010, amb una inflació del 3%, i al 3% del IRPF i ronda el 15%) no és el total de la rebaixa econòmica per aquest any: milers de docents no cobraran el seu primer estadi, més de 7.000 interins/es (en el nostre sector, companys/es del PAS) veuran reduïts jornada i salari en un 15% i tothom, a partir de la nòmina de febrer, tindrem un descompte superior per IRPF.

Un altre cop 1.500 llocs de treball necessaris que no es crearan.

Mentre l'atur ens ofega: el Departament no contractarà a 1.500 mestres i professors que segons ells mateixos, calen per a mantenir la mateixa qualitat de servei, a canvi ens augmenta càrrega de treball, tant en alumnes com en hores lectives.
La consellera Rigau no podia quedar enrere i el mateix dia presentava (no negociava) una Proposta de mesures excepcionals en matèria de personal docent no universitari durant el període 2012-15
Les mesures són d'aplicació a partir del curs 2012-13 i el que fan, substancialment, és reduir les hores de coordinació en horari lectiu, traslladant-les totes o una part important a horari complementari (tant a primària com a secundària) i augmentar l'horari (de 6 a 9) d'activitats complementàries d'horari fix al centre, a secundària.
Respecte de les activitats de coordinació: a primària, el Departament s'estalvia 10 hores lectives a cada centre; a secundària, entre 2 i 6 hores en els centres més petits i 10 hores en els més grans.
A secundària, El Departament guanya més hores lectives perquè s'eliminen les optatives d'ESO amb menys de 10 alumnes i es modifica l'assignació d'hores de suport d'atenció directa a l'alumnat, que es concretarà en 1 h lectiva per cada grup d'alumnes.
Aquestes mesures tenen una doble dimensió: d'una banda, pretenen assumir els 15.000 alumnes més del curs vinent amb la mateixa plantilla, la qual cosa significa d'entrada: ratios més altes, més feina lectiva del professorat, més càrrega de treball, pitjor atenció qualitativa i quantitativa a l'alumnat; i, de l'altra, continuar deteriorant les feines de coordinació pedagògica, donant-les un paper subsidiari o complementari i retrocedint molts anys respecte de la situació i el reconeixement aconseguit. En el cas de secundària a més, l'augment de l'horari fix de permanència en el centre, possibilitarà un major incompliment de la cobertura de baixes i menor contractació de substituts.Amb tot això, pretenen estalviar-se la contractació de 1.500 docents, necessaris davant l'augment de l'alumnat, i la cobertura de les jubilacions una vegada més sobre les condicions salarials, de jornada, de feina, de drets laborals i socials…dels docents de l'ensenyament públic.
Des de CGT Ensenyament dubtem seriosament dels seus càlculs i opinem que és una primera mesura per guanyar hores lectives i de permanència en el centre a la que seguiran altres (augment generalitzat de l'horari lectiu) abans del començament del curs vinent.

Mentrestant, van tancant línies i, fins i tot, escoles

Al mateix temps, les direccions dels serveis territorials estan comunicant a centres d'infantil i primària que no cal que facin les jornades de portes obertes, que el curs vinent no tindran P3 i que, en cas d'escoles d'una línia i/o en barracots, desapareixeran el proper curs o a curt termini.L'excusa és la baixada de natalitat al municipi (sense opció a la prematrícula) o les dificultats econòmiques per engegar noves obres; però en cap moment es posa en qüestió que el tancament de línies i de centres s'hagi de fer en els centres privats concertats de la mateixa localitat.

Cal un pla de lluita contundent!

Això és un pou sense fons, les mesures antisocials no tenen aturador i les agressions a les nostres condicions de treball i a la qualitat de l'ensenyament públic se succeeixen.Cal mantenir i reforçar el caliu de les assemblees generals de localitat i dels tancaments en els centres. Enfortir i coordinar les zones i continuar fent actes, xerrades, accions.Des de CGT Ensenyament estem convençuts que cal anar a pla de lluita que inclogui vagues, tancaments i altres formes de mobilització i endurir i generalitzar les mobilitzacions per a aturar l'ofensiva. Hem de prendre exemple de les convocatòries de vagues en altres empreses públiques o de les universitats públiques. I mentre, és imprescindible convergir amb elles, donar-los suport i plegats avançar cap a formes de lluita més generals. Si ells guanyen, guanyem tots i totes.

Laboral? Això és una reforma empresarial

Madrilonia.org

"Quant pitjor, millor" s'ha convertit en la màxima del nou govern espanyol. Sembla que els ministres han llegit atentament el llibre de Naomi Klein "La doctrina del xoc". Insistir en el malament que estan les coses permet prendre mesures extraordinàries. Aquesta maniobra és clara en el cas de la reforma laboral. El PP ha vingut repetint que l'atur anirà en augment el que obliga a fer una reforma de gran importància i acabar donant tot el poder a les empreses. La nova reforma col•loca a les empreses com jutge, sent part interessada, de les condicions laborals. Decidiran a cada moment el salari, la durada de la jornada i les funcions dels seus treballadors, passant per sobre dels convenis col•lectius, àdhuc sense entrar en pèrdues.

Reduir els salaris per a incrementar els beneficis empresarials

Reduir el salari dels treballadors sens dubte augmentarà els beneficis empresarials, considerats com el més important per al creixement, però no s'estableixen els mecanismes perquè aquests beneficis s'inverteixin a generar ocupació. Qui assegura que els beneficis no es repartiran entre pocs accionistes o acabaran en la Borsa? Mentre les apostes borsàries suposin més beneficis que la inversió productiva, les empreses i inversors preferiran el mercat financer. No hi ha cap iniciativa seriosa per part del govern ni de la Comissió Europea per a regular i gravar el mercat financer, la qual cosa és un factor essencial per a desenvolupar l'economia productiva. D'altra banda, una reforma que afavoreix la desprotecció, l'alta rotació entre atur i ocupació, i la pèrdua de capacitat de negociació no trigarà a tenir com resultat una caiguda dels salaris, que les empreses celebraran, però que farà caure encara més la demanda, l'activitat econòmica i, de nou, l'ocupació.
El poder donat a les empreses òbvia, a més, la relació causal entre la seva poca transparència i la crisi. L'adaptació dels salaris als beneficis de les empreses passa per alt l'anomenada enginyeria comptable: si no hi ha un control sobre la desviació de fons i un topall salarial per a amos i alts directius, és en extrem senzill presentar uns comptes que demostrin reducció de beneficis. N'hi ha prou amb pujar-se el sou o les dietes, crear divisions empresarials internes o falsejar directament els comptes. L'antic president de la patronal, ara en procés judicial, bé ho sap. El gendre del rei també ho sap. I ho saben les grans empreses, culpables de més del 71 % de l'evasió fiscal que es comet en el país. Si de debò es tractés de reconciliar els interessos de les empreses i els treballadors també es podrien lligar els salaris als beneficis de les empreses quan creixin; però aquesta fórmula, curiosament, no se'ls ha ocorregut.
La reforma s'excusa que el principal problema de les Pymes, que creen el 80% de l'ocupació, és la rigidesa laboral. No obstant això, el que afecta a les Pymes és la reducció de demanda i l'absència de crèdit. Respecte al crèdit, els bancs estan rebent diners públics a munts que destinen a pagar els seus propis deutes o obtenir beneficis en la compra de deute públic; per tant, el que les petites i mitjanes empreses necessitarien és una xarxa de cooperatives de crèdit ètiques que assegurin liquiditat. Respecte a la reducció de la demanda, a les Pymes els perjudiquen els salaris baixos i la contracció de despesa pública, perquè redueix el consum, i el fet que a partir d'ara sigui més barat acomiadar no soluciona l'actual problema que no hi ha demanda: necessiten que la població accedeixi a renda. Enfrontar a petits empresaris i treballadors és una estratègia per a dividir als de baix, als que estan sofrint la crisi, mentre el 1% es dedica a recompondre els seus balanços comptables.

Escac i mat als convenis sectorials

En realitat l'excusa de la suposada rigidesa laboral, que ningú ha pogut justificar ni empíricament ni comparant-la amb altres règims de protecció europeus, és l'ocasió perfecta per a acabar amb una de les bèsties negres dels empresaris espanyols: el conveni sectorial. En la mateixa línia de la resta dels arguments de la reforma, la negociació dels convenis col•lectius a escala de sector es presentava, precisament, com un llast per a les petites empreses. Des d'altre punt de vista, aquesta era precisament una de les poques formes que tenien els treballadors de les petites empreses per a gaudir de mecanismes de protecció fixats pels treballadors de les empreses més grans, amb major pes sindical i amb major capacitat de negociació. Donat el pes de les petites empreses en l'estructura d'ocupació actual, els convenis a escales més petites, en una situació d'elevades taxes d'atur, que dificulten la recuperació de la força de negociació, equival a asseure les bases d'una desprotecció laboral generalitzada en la pròxima dècada.
Més enllà del cop contra la força de negociació dels treballadors i a l'augment de la precarietat, la reforma laboral és una mesura amb un fort sentit polític.
Recordem que el petit empresari és, en la major part dels casos, un treballador subordinat a les grans empreses mitjançant la subcontractació, que a més assumeix els seus propis costos de protecció social i rep directament les pressions mercantils de la competència a través del mercat de crèdit. Dit d'altra forma, pot ser que els autònoms i petits empresaris "no tinguin caps" però depenen de les decisions dels seus clients i, sobretot, dels bancs. Per descomptat, l'extensió d'aquestes figures laborals té a veure amb un mantell ideològic en el qual l'emprenedor apareix com una espècie d'heroi del capitalisme avançat que contrasta agudament amb la seva precària posició davant els vaivens de l'economia financera.
El moviment de fulminació dels convenis sectorials consisteix, des d'aquest punt de vista, a intentar contrarestar la forta inseguretat que produeix en els emprenedors mitjançant la posada a la disposició dels petits empresaris de treballadors barats i sense capacitat de negociació. El sentit polític és doble, de forma immediata s'intenta guanyar el suport dels autònoms i petits empresaris a les polítiques del PP i, a nivell general, s'obre una bretxa de diferenciació social entre els autònoms i petits empresaris, que no són sinó precaris amb capacitat de contractar, i els seus, cada vegada més indefensos treballadors, d'altra banda, també precaris.

L'abaratiment de l'acomiadament no genera ocupació

L'altre gran argument de pes per a legitimar la reforma laboral és que l'abaratiment de l'acomiadament acabarà amb el mercat dual de treball. És cert que vivim en un mercat laboral bipolar: d'una banda, aquells treballadors amb contracte indefinit i drets adquirits i, per l'altre, els treballadors amb contractes temporals, la concatenació legal dels quals fa que els altres drets es vegin molt afeblits.
Per a les empreses, els contractes temporals sempre seran millors que els indefinits, sigui quin sigui el cost d'acomiadament, perquè els temporals no tenen cost d'acomiadament: s'acaba l'obra i servei i el treballador es va al carrer.
Disminuir el cost de l'acomiadament del contracte indefinit només redueix els drets dels que ho aconsegueixen, però no incentiva que les empreses augmentin aquest tipus de contractació.
I menys donant més competències a les ETTs. N'hi ha prou amb "no renovar" per a castigar queixes, embarassos, rebuig a hores extres, seguiment de vagues, etc. Si les línies productives tenen puntes i valls en la necessitat de treballadors, caldria crear nous drets per als intermitents, no intentar combatre la temporalitat amb mesures ineficaces. La pujada de l'atur el 2009, que va passar del 12% al 20% en pocs mesos es va produir a partir d'un descens similar en la taxa de temporalitat, és a dir, una bona part dels treballadors temporals es va anar de manera automàtica, sense intervenir acomiadament, a l'atur.
Les estratègies de reabsorció de l'atur aposten clarament per la multiplicació de les formes degradades de treball. Els contractes de formació s'allarguen fins als trenta anys, els part-time poden fer hores extraordinàries i s'imposen treballs "comunitaris" per als aturats. Aquesta política s'orienta en la direcció d'una societat de plena activitat, sense que es pugui parlar de plena ocupació. La mentida que només és possible una integració social per mitjà d'un salari (cada vegada més difícil d'aconseguir) només retarda l'obvi: una nova vinculació entre ciutadania, drets i renda, que permeti la mobilitat i la producció. Per ventura no realitzem ja labors sense retribució salarial que són indispensables? Serien possibles els beneficis empresarials sense una gran quantitat de treball no pagat? Aquestes preguntes remeten a la qüestió de com es genera la riquesa en el moment actual.

El gran problema és el lucre especulatiu

El problema estructural de l'economia espanyola no és el seu mercat laboral, sinó la seva especialització, animada per la Unió Europea, en la construcció i el turisme. El problema estructural de l'economia mundial és l'hegemonia de les finances, el seu lucre especulatiu i la seva amnistia fiscal. El poder adquisitiu dels salaris porta anys en descens, però el crèdit associat a la bombolla immobiliària va amagar els problemes. Mentre no s'enfrontin aquests problemes sinó que s'intenti augmentar la competitivitat a través de la devaluació de salaris, de l'empobriment de la població, només ens queda igualarnos "per baix" als països de baixos costos laborals i competir per les engrunes d'una riquesa concentrada en poques mans. Recordem que a Espanya unes 1.400 persones controlen els recursos equivalents al 80,5% del PIB.
Que la gent pugui accedir a renda per a estimular la demanda depèn de millors salaris i d'una fiscalitat que asseguri el repartiment de l'abundant riquesa.
Que el crèdit circuli depèn d'una banca pública i ètica que sigui capaç de donar seguretat a les petites empreses i autònoms. Però si no volem que les bombolles es repeteixin, si volem construir un model econòmic just i sostenible, ambdues qüestions haurien d'anar acompanyades d'un debat per a què i com s'ha de produir.

Retallades per a la desigualtat

Secretaria de la Dona Comitè Confederal CGT

La dona amb la pota trencada i a casa. Així és com volen veure'ns des del poder. Perquè saben que si ens deixen, podem fer un món molt diferent. Però no volen. Les successives retallades i suspensions de lleis i decrets previstos, fan que la paraula IGUALTAT vagi perdent el sentit poc a poc i demostren que, ficar la tisora en els serveis socials, ens afecta més a totes que a tots.

Ens retallen les prestacions de la llei de dependència, perjudicial tant per a les dones que es queden a cuidar els seus familiars directes com per a les contractades amb aquesta finalitat. Les empreses d'ajuda a domicili porten mesos sense cobrar. Cada vegada es fan menys centres de dia públics. I aquests treballs tenen cara de dona.

Les empreses de neteja contractades per les diferents administracions estan plenes de dones amb contractes a temps parcial a les que, en molts casos, se'ls deuen diversos mesos de salari.

En educació, aquest any es quedaran buides milers de places de professorat interí, amb el consegüent deteriorament en l'educació de les nostres filles i fills. Cada any que passa és més difícil trobar plaça en una escola infantil pública. Els menjadors escolars estan saturats de nens i nenes i el personal que els atén és insuficient, i se'ls deuen diners en alguns casos també.

En sanitat amenacen amb el copagament i, en tenir major esperança de vida, les dones carregarem amb ell més que els homes. La supressió o el no compliment dels concerts amb els hospitals privats per les interrupcions voluntàries de l'embaràs, fa que en diverses comunitats estiguin avançant els diners per avortar les mateixes dones

Segueix sense ser reconegut el treball que s'exerceix a casa, que és el pilar de la nostra societat masclista i patriarcal, i que acaba convertint-se en treball gratuït.

Semblant és la situació de les dones de fer feines perquè, tot i haver-se aprovat al novembre la reforma del règim de la seguretat social, la precarietat del seu treball fa que les persones treballadores pensin que no els val la pena i les ocupadores s'estiguin qüestionant el seguir amb el seu servei, més quan gairebé no hi ha subvencions estatals que reconeguin la finalitat conciliatòria del treball d'aquestes dones.

No volem acabar sense nomenar a les dones maltractades, que estan veient com es retallen les subvencions a les organitzacions que gestionen els centres d'assistència i com disminueixen els recursos destinats a la seva protecció, convertint-se en el més evident símbol de tots els drets que les dones estem perdent amb aquesta estafa que anomenen crisi.Davant d'aquesta situació només hi cap la rebel•lió massiva i decidida de totes les persones que creiem i lluitem perquè la paraula IGUALTAT tingui sentit.

El 8 de març (i tots els dies) sigues lliure i lluita.

Utilització de càrrecs públics per a fer negocis privats

Ja n'hi ha prou d'aprofitar-se de l'Administració Pública per a benefici particular

Federació Comarcal Baix Camp CGT

El sindicat de la CGT a nivell de Reus, en representació dels treballadors i treballadores dels serveis públics, tant de l'educació, dels serveis sanitaris i del transport públic com de l'administració pública en general, volem manifestar el nostre rebuig a l'enfocament que fins ara s'està donant a l'actual situació de crisi.

I més en un context com l'actual de greu crisi econòmica, a nivell general però també de forma molt destacada a nivell local de Reus, amb tot un seguit de casos que s'estan destapant de presumpta i/o real utilització de càrrecs públics dins l'administració local (Ajuntament de Reus) i diversos organismes i empreses municipals (Innova, Tecnoparc) per a obtenir beneficis personals i realitzar negocis privats a costa de l'erari públic. Si a tot això hi afegim els salaris escandalosos que determinats gestors d'empreses i organismes municipals han estat i estan cobrant, tenim al davant un panorama marcat pel malversament de recursos públics i unes pràctiques presumptament corruptes o, si més no, molt poc ètiques.

El concepte d'aquesta paraula "crisi", marca una situació de retallades de llocs de treball, retallades de sous, retallades dels serveis i ajuts als ciutadans i ciutadanes de la nostra ciutat i la nostra comarca, un concepte davant el qual caldria donar-li altre enfocament molt diferent. Per això pensem que JA N'HI HA PROU de que la crisi només la paguin els treballadors, mentre no paren d'omplir-se les butxaques uns quants polítics, gestors i assessors de confiança, que a banda de que no practiquen amb l'exemple, tampoc no han passat cap mena de prova o examen per a demostrar les seves capacitats per ocupar determinats càrrecs, menyspreant als empleats públics que en el seu moment van haver de passar unes proves selectives prou dures, aportant prèviament els seus estudis, i amb una garantia d'experiència professional demostrada per les seves capacitats i pels anys de servei als ciutadans.

En l'àmbit de la nostra ciutat, tenint en compte la transparència que l'actual Govern municipal de l'Ajuntament de Reus ens vol fer creure que defensa, com a sindicat amb una presència prou important dins l'àmbit de l'Administració Local, demanem que comencin fent públics els estudis i carreres universitàries que tenen els actuals polítics i càrrecs de confiança, conjuntament amb els sous reals que cobren, incloses les dietes derivades de les assistències als Plens Municipals, Consells i reunions d'Organismes varis, així com els horaris i les tasques que realitzen al servei dels ciutadans, ja que si volem trobar solucions de cara a un nou enfocament de la crisi, ens hauríem de replantejar en primer lloc a qui hem de retallar i per quins motius.

També caldria demanar-lis que facin públic el que fan i cobren els "antics càrrecs de confiança" que encara es mouen per l'Ajuntament i empreses i organismes municipals.

Finalment, davant la situació actual de tant de malversament de diners en els salaris de regidors, gerents i càrrecs de confiança, també es tindria que corregir la injustícia social que es va cometre en retallar del 5% al 15% als treballadors públics, que en molts casos a més són mileuristes.

Perquè pensem que la crisi no l'hem de pagar aquells que no l'hem provocat, exigim als gestors municipals congruència, transparència real, una actuació ètica i que es demanin responsabilitats a qui correspongui.

CGT guanya la demanda de la borsa d'hores a Seat

Seccions Sindicals CGT Seat

Transcrivim part de la sentència del jutjat social nº 21, sobre la nostra demanda de la borsa d'hores, en la qual es resol: "En la demanda interposada per les Seccions Sindicals de CGT a SEAT Martorell i SEAT Zona Franca contra SEAT S.A. refuso els excepcions de defecte legal en el mode de proposar la demanda, i de inadequació de procediment, oposades ambdues per l'empresa demandada, i accepto substancialment la demanda, per tant, declaro que els saldos creditors d'hores de treball que els treballadors tinguin envers l'empresa, estant subjectes al termini general de prescripció d'un any i, sense perjudici dels possibilitats d'interrupció del termini, n'extingueix el dret de reclamació o pretensió".

En altres paraules; l'empresa no pot reclamar-nos, ni fer negoci, amb els dies "U" que tinguin més d'un any d'antiguitat. El deute, que aquests anys ens han anat endossant, no té vigència ja que qualsevol reclamació de quantitat, a l'any prescriu.

La borsa d'hores es va vendre en el 2003 com una assegurança contra els ERO i els acomiadaments. No obstant això, des de llavors, hem tingut els 660 acomiadaments pactats en el 2005, 5 ERO temporals, 4 d'ells també acordats en tres anys, i 330 acomiadaments salvatges el 2010. Volem parar aquí i recordar que, en aquesta ocasió, la solució es va donar per una mobilització unitària que va paralitzar la fabricació. La garantia per a l'ocupació no passa per acceptar acomiadaments, ni ERO, ni congelacions, ni retrocedir un segle en condicions de treball. És l'hora d'aixecar el cap i batallar! i no de seguir acceptant tot el que vol la patronal i els seus serfs obedients del govern.

L'experiència ens diu que ara SEAT presentarà recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Però per a la CGT i per als/les treballadors/es ja és una victòria, que de moment, anul•la el llast amb el qual l'empresa ens ha estat fent xantatge aquests anys, i que, amb els increments brutals de ritmes de treball i l'esclavitud pactada en conveni, havia de ser retornada treballant en festius i caps de setmana.

No és la primera vegada que UGT i CCOO prenen acords il•legals amb l'empresa. Recentment la Inspecció de Treball ha reconegut que l'Acord de Millora del Procés (RDEs) és il•legal, ja que exclou al Comitè de Seguretat i Salut, ardit que estan posant de moda l'empresa, UGT i CCOO, per a excloure a la CGT.

Volem recordar que en els últims anys un elevat nombre de treballadors que han causat baixa de SEAT, han estat estafats pels descomptes de la borsa d'hores de la seva liquidació ja que la liquidació sortia negativa i el treballador acabava pagant per anar-se'n.

Tal com dicta la sentència els treballadors que van causar baixa en l'últim any, estarien a temps de reclamar judicialment aquesta borsa. Segons els nostres càlculs, un dia de borsa d'un oficial de 3ª C, equivaldria aproximadament, a 80 euros. Això multiplica-ho per 25 que és la mitjana de dies a deure (encara que hi ha casos de fins a 80 i 100 dies en negatiu). O sigui, una autèntica aberració, que diu molt de la comissió de seguiment, de la qual també estem exclosos.

Esperem no seguir escoltant estupideses indignes sobre les conquestes de la CGT, ja que són conquestes per a tots/es els/les treballadors/es. El que tots els sindicats, amb els seus afiliats, hem de fer és prendre el carrer, paralitzar les fàbriques, per a lluitar de debò contra la misèria que ens preparen governs i empreses i recuperar d'una vegada per sempre, la nostra dignitat com classe treballadora.

Breus sindicals

Campanya per la readmissió d'Anna Pozo a Girona

S'està portant a terme a Girona una campanya contra l'acomiadament el passat mes de desembre de la responsable del Sindicat de la Neteja de CGT de Girona Anna Pozo, acomiadada per part de l'empresa Eulen per la seva tasca sindical en defensa dels seus drets i els dels seus companys/es.

L'empresa també va sancionar amb setze dies d'ocupació i sou a cinc membres del Comitè d'Empresa per anar al centre de treball d'Anna Pozo (CEIP Joan Bruguera) a informar sobre els acords presos en una reunió sobre Prevenció de Riscos Laborals, amenaça amb l'acomiadament a les treballadores que s'atreveixin a parlar amb el comitè, retalla drets adquirits, augmenta la jornada, i els pren dies d'assumptes propis etc, etc. També va descomptar les hores sindicals de la nòmina a unes representants de les treballadores afiliades a la CGT, practicant així una política que pretén limitar els drets de llibertat sindical i atemorir a tota la plantilla perquè no reclami els seus drets legals.

Totes aquestes sancions i mesures són senzillament una tàctica per camuflar la reducció 200 hores de servei que l'empresa Eulen ha realitzat, una empresa subcontractada per l'Ajuntament de Girona que s'encarrega de la neteja de bona part dels equipaments municipals tals com centres cívics, escoles i piscines públiques. La reducció d'hores no només perjudica econòmicament a les treballadores sinó que afecta negativament a la neteja dels equipaments municipals i acusen al consistori gironí de ser còmplice amb l'empresa de neteja.

Contra aquest atemptat al dret a la lliure expressió i a la llibertat sindical s'han portat a terme un seguit de mobilitzacions (concentracions i manifestacions) a Girona per la seva readmissió incondicional.

Noves mobilitzacions a Hewlett-Packard contra els acomiadaments

Es va convocar vaga els dies 25 i 26 de gener a les diverses empreses del grup pels sindicats CGT, CCOO i CSI, entre elles a la de Sant Cugat del Vallès, en protesta per diversos acomiadaments improcedents que elevaven a 26 el continuat degoteig d'acomiadaments que l'empresa porta perpetrant des de setembre de 2011.

Aquesta és la segona vegada que es feia una aturada de dues hores per torn als diferents centres que l'empresa té a tot l'estat. Les mobilitzacions incrementaran la seva magnitud fins que l'empresa es comprometi a deixar d'acomiadar treballadors i treballadores.

CGT va convocar aturades el 14F al sector del Telemàrqueting

Des de CGT, davant dels abusos de les empreses de Telemàrqueting, es van convocar aturades el 14 de febrer per a les i els treballadors d'empreses de Telemàrqueting, i les empreses de treball temporal o de gestió de cobraments el conveni de les quals sigui el de Contact Center.

Amb les aturades es volia dir ben alt a la patronal que ja estem cansats i farts del seu brut joc i de la seva explotació i que cal treure'ns la por ja que en aquest precari sector la lluita ha de ser diària per defensar millors condicions de treball i la professionalització del sector per sortir de la precarietat que pateixen els treballadors. Per a la CGT no queda més camí que la lluita per un Conveni Digne i una demostració de força del personal del Telemàrqueting.

La CGT de Tarragona contra l'ERO a l'ICODE

L'ICODE (Institut Comarcal d'Ocupació i Desenvolupament Econòmic), és un organisme autònom del Consell Comarcal del Tarragonès que treballava per potenciar el desenvolupament de la comarca mitjançant la realització de diversos projectes en formació, orientació, inserció laboral, assessorament econòmic i empresarial i promoció turística de petits municipis.

Els representants polítics van aprovar a mitjans de febrer un ERO d'extinció contractual que confirmava la mort de l'ICODE i l'extinció del contracte per a onze treballadores. CiU i PP van votar a favor del ERO amb la complicitat del PSC-PSOE i d'ERC.

La CGT considera que l'ICODE és viable i necessari en un període de crisi econòmica en què el que cal és generar ocupació, no destruir-la, i que eines com l'Institut afavorien aquestes polítiques de dinamització econòmica a la comarca. Per això es van convocar concentracions de protesta al temps que proposava que l'austeritat l'assumeixin els representants polítics, exigint la dimissió dels responsables del Consell Comarcal, el gerent del qual, Santiago Pallàs, justificava aquest acomiadament col•lectiu en la "despesa sobredimensionada" de l'ICODE. Des de CGT es denuncia que dins d'aquesta despesa cal tenir en compte que el president del Consell, Frederic Adán, que rep uns 1.800 € mensuals per fer aquesta tasca, no va assistir a cap de les reunions mantingudes entre el Consell Comarcal i els treballadors de l'ICODE; que suma als 2.500 € mensuals que percep com a professor de la URV i aproximadament 24.000 € anuals com a regidor per l'Ajuntament. Així mateix, el gerent del Consell Comarcal, Santiago Pallàs rep un sou d'aproximadament 55.000 € anuals i viu de la política des del 1991; sense oblidar el sou que rep la vicepresidenta del Consell Comarcal, Judith Heras (PP) per aquest càrrec tot i que, segons els treballadors de l'ICODE, mai assisteix al seu lloc de treball.

Per tot això, no atendre a la sol•licitud dels treballadors de recol•locacions o l'aplicació d'un ERO temporal sense extinció dels contractes i no mostrar cap interès en trobar una alternativa viable als acomiadaments, CGT ha exigit la dimissió del president, el gerent i la vicepresidenta del Consell Comarcal.

La Generalitat denega els dos ERO's a FUNOSA

L'empresa FUNOSA situada a Òdena (Anoia) no podrà dur a terme els dos expedients de regulació que tenia previstos per a un total de 330 treballadors tal com ho ha resolt el Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya que no ha trobat precedents les causes aportades per l'empresa.

Dies de manifestacions, de recollir informació i de presentar al•legacions a la Generalitat han tret els seus fruits i finalment els treballadors no s'hauran d'acollir a cap dels dos ERO's presentats el passat mes de desembre, un ERO d'extinció per a un total de 36 treballadors i un ERO de suspensió per a 294 treballadors durant 10 dies hàbils cada mes en un període comprès entre la resolució de l'expedient i el 31 de desembre del 2012.

El Departament d'Empresa i Ocupació ha resolt denegar a l'empresa l'execució de la suspensió dels 330 treballadors tot acceptant les al•legacions presentades pel comitè d'empresa on es posaven en dubte els motius exposats per l'empresa per acollir-se a l'ERO –econòmics, organitzatius i de producció-, al•legacions que mostraven que l'empresa no té pèrdues, que espera comandes futures, que dóna dades incongruents respecte el número màxim de treballadors que han de composar la plantilla per assolir el volum de producció que l'empresa considera rentable, que s'han realitzat una gran quantitat d'hores extraordinàries i que s'ha externalitzat el servei de manteniment de maquinària, cosa que ha suposat més de 13.000 hores de personal extern.

El Govern català retallarà el 3% del sou anual dels funcionaris en la nòmina del juny

El Govern de Catalunya aplicarà aquest 2012 una reducció del 3% en els sous anuals dels treballadors públics, una retallada que s'aplicarà íntegrament en la nòmina de juny, que inclou la nòmina ordinària i la paga extra de l'estiu. Aquesta rebaixa forma part d'un paquet de mesures que inclou entre d'altres, la reducció d'un 15% de sou i horari dels interins i modificacions de condicions laborals com l'eliminació del tiquet menjador i la reducció de dies d'assumptes personals, dins d'un pla que inclou la llei d'acompanyament dels pressupostos per estalviar 625 milions d'euros.

La reducció del 3% que s'aplicarà a tots els treballadors de l'administració i del sector públic s'acumula a la retallada del 5% que va aplicar el govern espanyol de José Luis Rodríguez Zapatero el 2010.

Contra el tancament de la planta de Derbi a Martorelles

El grup Piaggio ha decidit tancar i no fabricar motos a Barcelona. Des de l'any passat que va comunicar el seu cessament d'activitat a Martorelles s'ha estat remenant la possibilitat de seguir amb l'activitat fent components per al grup. Tot ha estat un parany per a guanyar temps i planejar millor el tancament.

Des de la Secció sindical de CGT Derbi es va convidar a tota la ciutadania del Vallès Oriental a solidaritzar-se amb els treballadors/es en la jornada de vaga del 29 de febrer i mostrar el rebuig davant aquesta mostra de prepotència empresarial i d'engany cap al futur de les famílies dels treballadors.

Newco i Spanair deixen a 4.000 treballadores al carrer

Des del 26 de gener uns 4.000 treballadors/es de tot l'Estat espanyol han perdut la feina i la seva forma de subsistir des que les empreses Newco i Spanair han tancat, aquesta sense previ avís, amb una desinformació total envers els seus treballadors, que van cobrar a 1.000 € el mes de gener, per sota del seu sou.

Des de CGT es va exigir tant a les empreses com al Ministeri de Foment que els abonessin aquest mes que havien treballat, garantir els màxims llocs de treball possibles, així com que regularitzessin la seva situació d'aturats per poder sol•licitar la prestació d'atur.

CGT exigeix a Telefónica la creació d'ocupació

Durant la negociació del tercer ERO a Telefónica, als sindicats que finalment el van signar (UGT, CCOO, STC-UTS), se'ls va omplir la boca dient que no anava a suposar cap cost per a l'Estat. No obstant això, desprès del canvi de Govern segueix pendent el desenvolupament reglamentari de la disposició addicional 16a de la Llei 27/2011, d'1 d'agost, que obliga a empreses com Telefónica a córrer durant dos anys amb el desemborsament de les prestacions per desocupació i les cotitzacions socials, de totes i cadascuna de les persones acollides a aquest expedient de regulació d'ocupació, autoritzat per l'administració anterior.

La CGT ha reclamat en el Comitè Intercentres de Telefónica, que aquest import -d'entre 2.718.000 i 3.494.575 euros cada mes, només en prestacions contributives- si no és utilitzat en benefici de la societat, al menys es tradueixi en la creació d'ocupació, que és una altra forma de generar riquesa en un país sacsejat per les especulacions financeres, i governat realment per instàncies i personatges aliens.

En un moment històric important amb més de cinc milions de persones en atur, calen accions solidàries i compromisos reals d'aquelles empreses que generen notables beneficis tot i la crisi.

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

Els embargaments de nòmines, pensions...

Un problema a l'ordre del dia

Blanca Rivas, Secretaria Jurídica CGT Catalunya

En temps com els actuals, les persones es troben en situacions de greus dificultats. Una d'elles, i moltes vegades la principal en el món en que vivim, és la dificultat econòmica. Les grans xifres d'atur, l'augment de les persones i famílies sense cap tipus d'ingrés, la reducció dels salaris i de l'estabilitat laboral,... han portat a situacions que fa uns anys, per algunes, eren impensables.

Sentime a dir que en moments "de bonança econòmica", encara que no fos real, és van assumir compromisos com crèdits, hipoteques,... als que ara no es poden fer front. I no només això, sinó que altres, degut a infraccions administratives, penals, … es veuen requerides per jutjats i administracions públiques, de diferent rang, per a fer efectius pagaments que les hi és impossible d'assumir.

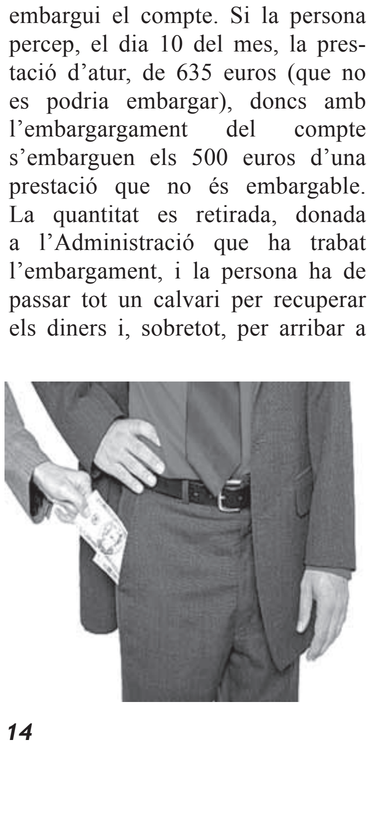
Davant d'això s'han de conèixer les regles del joc o, com a mínim, saber on trobar-les.

Els embargaments de sous, salaris, prestacions,... en tenen unes regles que han de ser complertes tant pels i les empresàries, que reben el requeriment de fer-los, com per les administracions públiques. Aquestes ultimes, sobretot, amb la capacitat atorgada per la llei de poder fer executius els seus propis actes i la voluntat de recaptar al màxim, incompleixen la llei dia si dia també.

Algunes administracions públiques traben, de manera sistemàtica, embargaments directament sobre comptes bancaris. Els embargament sobre comptes bancaris no distingeixen d'on provenen els diners que en ells hi són fet que fa que s'embarguin conceptes no permesos per la llei.

Per exemple, si han de cobrar una multa de trànsit per valor de 500 euros, doncs li diuen al banc que embargui el compte. Si la persona percep, el dia 10 del mes, la prestació d'atur, de 635 euros (que no es podria embargar), doncs amb l'embargargament del compte s'embarguen els 500 euros d'una prestació que no és embargable. La quantitat es retirada, donada a l'Administració que ha trabat l'embargament, i la persona ha de passar tot un calvari per recuperar els diners i, sobretot, per arribar a final de mes.

Anem a veure quina regulació regeix els embargaments?

Així, l'article 27.2 de l'Estatut dels Treballadors i les Treballadores estableix que el Salari Mínim Interprofesional, a partir d'ara SMI, és inembargable. En el mateix sentit, l'article 607.1 de la Llei d'Enjudiciament Civil, a partir d'ara LEC, s'estableix que "Es inembargable el salario, sueldo, pensión, retribución o su equivalente, que no exceda de la cuantía señadala para el salario mínimo interprofesional.".

Per això, cal tenir clar, que qualsevol quantia que es percebi, fins a 640 euros no pot ser embargada.

I a partir d'aquí, què?

Doncs a partir d'aquí, les regles d'embargament per salari, sou, pensió o retribució equivalent s'estableixen en els paràgrafs següents del punt 2 de l'article 607 de LEC.

Així, dels 640 als 1.280 euros es pot embargar el 30%, dels 1.280 als 1.920 euros es pot embargar el 50%, dels 1.290 als 2.560 euros es pot embargar el 60%, dels 2.560 als 3.200 euros es pot embargar el 75% i qualsevol quantia que superi els 3.200 euros és embargable en la seva totalitat.

A la xarxa existeixen nombroses calculadores que ens poden ajudar a determinar, aproximadament, quina es la quantia que ens pot ser embargada però anem a posar algun exemple. Tenint clar que els primers 640 euros no es poden tocar.

Per exemple, una persona que percep un salari, sou, pensió,... de 845 euros mensuals. Dels primers 640 euros no es pot tocar res. Del que va de 640 a 845 euros, és a dir, dels 205 euros sobrants es pot treure cada més un 30%. Així, es podrien embargar cada mes 61'5 euros, fins assolir la quantitat deguda.

Un altre exemple seria, una persona que percep un salari, sou, pensió, … de 1.615 euros mensuals. Dels primers 640 euros no es pot tocar res. Del que va de 640 a 1.280 euros es pot embarar el 30%, és a dir, 192 euros. Del que va de 1.280 als 1.615 euros, és a dir, dels 335 euros el 50%, que serien 167'5 euros. Per tant, cada mes podrien embargar dels 1.615 euros la quantitat de 359'5 euros, fins finalitzar amb el deute.

Aquestes són les regles generals. Ja sabem que en la llei i el dret sempre hi ha matissos i especificitats per cada cas concret, però com a mínim ja sabem per on començar.

Cas especial: l'embargament provinent d'un deute hipotecari.

Al juliol de 2011, enmig del debat sobre els bancs, les hipoteques i els desnonaments de les famílies, es va aprovar una modificació que modifica les normes d'embargament en cas que el deute provingui d'una hipoteca.

El debat que s'està intentant traslladar des de les persones i entitats que estan fent front als desnonaments i estan qüestionant tot el sistema d'atorgament d'hipoteques i denunciant els abusos bancaris, és que com a mínim es pugui regular la dació en pagament. És a dir, que quan una persona no pot fer front a un deute, per un habitatge, amb el retorn de l'habitatge tot quedi tancat. Que no es quedi, com passa ara, sense habitatge i amb un deute.Els diferents partits però volen esquivar el debat en aquesta qüestió. Qualsevol mesura en aquest sentit, encara que sigui només la dació en pagaments, els enfrontaria amb la banca que tant collats els té. Per això, van aplicar una mesura que volia tranquilitzar la població.

Al Consell de Ministres de l'1 de juliol de 2011 es va aprovar una mesura que té una petita consideració amb els deutes provinents de les hipoteques.

El Real Decret-Llei 8/2011, d'1 de juliol, de "Medidas de apoyo a los deudores hipotecarios, de control del gasto público y cancelación de deudas con empresas y autónomos contraídas por las entidades locales, de fomento de la actividad empresarial e impulso de la rehabilitación y de simplificación administrativa", inclou en l'article 1 una mesura considerada de suport a les persones amb deutes hipotecaris.

L'article, sota el títol, inembargabilitat dels ingressos mínims familiars diu textualment:

" En el caso de que, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 129 de la Ley Hipotecaria, el precio obtenido por la venta de la vivienda habitual hipotecada sea insuficiente para cubrir el crédito garantizado, en la ejecución forzosa posterior basada en la misma deuda, la cantidad inembargable establecida en el artículo 607.1 de la Ley de Enjuiciamiento Civil se incrementará en un 50% y además en otro 30% del salario mínimo interprofesional por cada miembro del núcleo familiar que no disponga de ingresos propios regulares, salario o pensión superiores al salario mínimo interprofesional. A estos efectos, se entiende por núcleo familiar, el cónyuge o pareja de hecho, los ascendientes y descendientes de primer grado que convivan con el ejecutado.

Los salarios, sueldos, jornales, retribuciones o pensiones que sean superiores al salario mínimo interprofesional y, en su caso, a las cuantías que resulten de aplicar la regla para la protección del núcleo familiar prevista en el apartado anterior, se embargarán conforme a la escala prevista en el artículo 607.2 de la misma Ley."

I això que vol dir exactament?

Fins ara la quantia inembargable era l'explicada anteriorment, és a dir, el SMI més un 10% en el cas d'aquest tipus de deutores.

A partir d'ara, aquesta quantia es veurà elevada fins el 150% del SMI, és a dir, fins a 960 euros. Així, un cop executada una hipoteca i venuda la casa, si encara queda un deute (com en la majoria dels casos), la persona deutora no podrà veure embargada cap quantitat del que ingressi fins a 960 euros.A més a més, si existeixen altres familiars sense ingressos, o amb ingressos inferiors al SMI, aquesta quantia s'eleva un 30% més per cadascun d'aquests familiars.

Per exemple, qui tingui al seu càrrec dos membres de la seva familia nuclear sense ingressos propis (la parella i un fill o filla) veurà elevat el límit d'inembargabilitat fins els 1.350 euros.

Aquesta modificació però no ataca l'arrel del problema, ja que el problema principal el podríem centrar en el dret a l'habitatge. Cada persona hauria de tenir dret, tal i com es preveu a la constitució, a un habitatge digne.

I més enllà d'això, i amb l'estat actual de les coses, el problema és la usura dels bancs, que no tenen prou en quedar-se l'habitage sinó que condemnen a la família ha pagar un deute sense poder gaudir d'allò que paga. Condemnen a la persona a la insolvència eterna sense possibilitats de refer la seva vida.

Tema del mes

Retallades de Rajoy: les dones carreguen amb la pitjor part

Juan Torres López

Moltes anàlisis han posat en relleu que els costos de la crisi i de les polítiques que vénen aplicant els governs al servei de la banca i de les grans empreses, com a Espanya, recauen principalment sobre les classes treballadores. No obstant això, se sol concedir molta menys importància al fet que ho fan d'una forma molt particular sobre les dones treballadores i sobre les dones en general, estiguin o no ocupades.

En el llibre "Desiguales. Mujeres y hombres frente a la crisis financiera" (Icaria 2010) Lina Gálvez i jo vam posar en relleu que la discriminació que sofreixen les dones havia estat un dels factors que van ajudar a generar la crisi, en la mesura que va incrementar la desigualtat que està a l'origen. I també que si les polítiques que apliquessin els governs, com ve succeint, fossin les que satisfan als grans grups financers i patronals la crisi portaria amb si un major augment de les diferències entre dones i homes.

Això últim és el que ha passat i els governs han estat plenament conscients dels efectes tan injusts de les seves polítiques que han pres també mesures orientades a ocultar-los o dissimular-los. Així, quan van començar a prendre's mesures "contra la crisi", un eufemisme que en realitat ha significat a favor de la banca i de les grans empreses, el primer que va fer l'anterior govern, fins i tot a costa d'incomplir la seva pròpia Llei d'Igualtat, va ser deixar d'avaluar l'impacte que anaven tenint les seves decisions sobre la diferent situació d'homes i dones. És a dir, invisibilitzar el seu efecte desigualitari.

Ara, al govern de Rajoy tampoc sembla que li preocupi determinar prèviament qui seran els pagans o principals beneficiaris de les mesures que adopta, única forma de poder seguir difonent la mentida que les seves polítiques satisfan els interessos nacionals quan en realitat simplement estan afavorint als sectors socials de major renda, riquesa i poder.

La primera bateria de mesures que aprovades és una mostra ben clara que les càrregues que genera la crisi es reparteixen molt desigualment entre la població i que perjudiquen d'una manera especial a les dones.

La congelació del salari mínim (per primera vegada des de 1967) quan és un dels més baixos del nostre entorn europeu (solament per sota del d'Eslovàquia o Portugal) perjudica considerablement més a les dones treballadores que als homes perquè hi ha un 15,5% d'elles que guanyen menys que salari mínim enfront de solament el 5,6% dels homes, segons l'última Enquesta d'Estructura Salarial (2010).

La congelació del salari mínim també afecta de forma més negativa a les dones que als homes perquè les primeres solen estar empleades en llocs de treball pitjor retribuïts que són els que "llencen a la baixa" els salaris mínims més reduïts. El salari de les dones espanyoles és molt més baix que el dels homes -com mitjana un 78% del masculí- i la retribució mitja per hora treballada que reben és el 76,1% de la dels homes. I, segons l'esmentada enquesta, mentre que el 9,81% dels homes ocupa ocupacions amb salaris més de cinc vegades el salari mínim, aquest percentatge és de solament el 4,77% en el cas de les dones.

En particular, la congelació del salari mínim és especialment perjudicial per a alguns col•lectius de dones com les dedicades al servei domèstic (que empra a 686.000 persones de les quals el 90% són dones) ja que la seva retribució es fixa prenent-lo directament com referència.

I al gaudir de menor renda, les dones seran també especialment perjudicades per la reforma de l'IRPF el cost del qual, com han demostrat els tècnics del Ministeri d'Hisenda (http://www.gestha.es/?seccion=actualidad&num=228), recaurà principalment sobre els treballadors amb menors nivells d'ingressos.

L'ajornament de la millora en la pensió de viduïtat també afecta especialment a dones ja que hi ha un 44,5% d'elles que són vídues enfront de solament un 12,2% dels homes. I també el de l'ampliació a quatre setmanes del permís de paternitat que a més suposa un nou i vergonyós incompliment de la llei, a pesar que el seu cost és ínfim (entre 200 i 250 milions d'euros), ja que hauria d'haver entrat ja en vigor l'any passat.

La pèrdua de poder adquisitiu que seguiran sofrint les pensions igualment perjudica especialment a les dones ja que, com mitjana, la pensió que reben és més baixa que la dels homes (aproximadament el 61% de la que perceben de mitjana els pensionistes masculins) i hi ha moltes més dones pensionistes en situació precària, de pobresa o exclusió: una mica més del 70% de qui reben les més baixes pensions no contributives són dones.

La moratòria en l'engegada de la llei de dependència suposa així mateix un perjudici i una càrrega addicional principalment per a les dones ja que són dones la immensa majoria de qui assumeixen la tasca de cuidar a les persones depenents fora (gairebé el 95% en el cas de les auxiliars de les residències) o dintre dels seus domicilis o famílies (en més o menys la mateixa proporció).

La congelació de plantilles en el sector públic també perjudica especialment a les dones per diverses raons. Primer perquè les dones són les que en major nombre es vénen incorporant a ell i, sobretot, en àmbits més feminitzats (sanitat i educació) on les retallades estan sent més amplis com a conseqüència que en realitat no es busca estalviar despesa sinó privatitzar serveis públics per a posar-los a la disposició de les grans empreses i bancs.

A més, les dones ocupen en el sector públic els llocs més precaris i per tant més afectats per les retallades en nombre i despesa de personal. Representen el 30,05% dels funcionaris però el 51,09% dels contractats laborals i el 55,64% del personal eventual. I, d'altra banda, mentre que representen el 70% del cos i categoria més baixos -C2- solament el 29,13% del personal del cos de major rang -A1-, són dones, tot això segons l'últim informe del Ministeri d'Hisenda sobre Personal al servei del Sector Públic Estatal 2009. En conseqüència, la menor entrada de personal i l'amortització de places, a més de la congelació de sous, li afectarà principalment als empleats públics de sexe femení.

En altre ordre de coses, també serà extraordinàriament negatiu per a les dones el consens que desgraciadament sembla que subscriuen fins i tot els dos grans sindicats, CCOO i UGT, per a promoure l'ocupació a temps parcial. Quan la seva promoció es fa coincidir amb polítiques que deprimeixen l'activitat i l'ingrés, amb la disminució de la despesa social i de les infraestructures del benestar col•lectiu i amb un silenci gairebé total sobre la necessitat de promoure avançar cap a la coresponsabilitat entre dones i homes, no es pot creure que darrere de més ocupació a temps parcial vagi a haver-hi la possibilitat real de generar més activitat i més llocs de treball decents sinó altra cosa molt distinta.

El que vindrà inevitablement serà una modificació de la divisió del treball per a tornar a esquemes patriarcals que impliquen especialitzar a les dones en una doble tasca laboral, no retribuïda en la seva família i la puntual i mal pagada en el mercat de treball. O el que és el mateix, una versió postmoderna però fins i tot més precària encara de la pota trencada i a casa del franquisme.

Finalment, i en termes més generals, no podem oblidar que la disminució de la despesa social, no solament en els camps als quals acabo de fer referència, està perjudicant també de manera particular a les dones perquè les retallades, com està passant especialment en les comunitats governades pel PP, s'estan aplicant més o menys subrepticiament a molts serveis específicament destinats a cobrir necessitats o interessos femenins com els instituts de la dona, els serveis d'ajuda jurídica o a destinats a lluitar contra la violència de gènere.

En suma. Les classes treballadores i els grups socials de menor renda en general són els que en major mesura estan pagant els costos de les polítiques que s'apliquen enfront d'una crisi provocada pels banquers però que es destinen justament a augmentar el seu poder i els seus privilegis. Però això no és tot perquè, dintre d'ells, les dones suportaran un pes molt major d'aquests costos. Si estan ocupades, perquè tenen més probabilitat de perdre el lloc de treball que els homes i perquè els afectarà en major mesura que a ells la pèrdua de sou i salari; si són pensionistes o reben prestacions socials perquè la pèrdua d'ingressos per les retallades serà major que la que sofreixin els homes; si solament treballen en la seva casa perquè la menor provisió de béns públics d'atenció i cura (guarderies, serveis de dependència, etc.) els farà treballar més hores ja que no es fomenta la corresponsabilitat i perquè l'augment de l'atur masculí i el tenir al marit a casa en lloc de treure-li problemes de conciliació els hi augmenta (com han demostrat Lina Gálvez i Mauricio Matus a "Impacto de la ley de Igualdad y la conciliación de la vida laboral, familiar y personal de las empresas andaluzas" (Fundación de Estudios Sindicales 2010).

La patronal i la dreta més recalcitrante ha assenyalat en moltes ocasions que les polítiques d'igualtat i en concret les d'igualtat entre dones i homes són simplement "guindas", luxes que ni tan sols en temps d'expansió i vaques grosses ens podem permetre. No solament demostren així el caràcter reaccionari, arcaic i patriarcal del seu pensament. Amb això va també la seva ignorància perquè l'experiència ens està demostrant clarament que la major desigualtat i la discriminació entre els éssers humans han estat el fre més potent del progrés i la causa de les crisis i de les pertorbacions sistémicas que estem vivint.

** Article extret de Madrilonia.org*

Parlem

Juanito Piquete canta a l'esperan

"Vull estendre les idees llibert

Txema Bofill, correccions Pep Cara

Joan Martinez és un artista polifacètic underground i llibertari. Veu i compositor del grup de rock punk Juanito Piquete y los mataesquiroles. Creador de diferents discs. A més de músic, lletrista i activista social, és actor. Últimament ha participat en diversos curtmetratges. A la xarxa, es poden escoltar avenços de les cançons per publicar i també de les antigues. El Joan es troba en una etapa de plena activitat artística. Respon a les preguntes de manera directa i clara.
L'entrevista es basa en els dos eixos vitals d'en Joan, conegut com a Piquete: música i militància anarcosindicalista

Música

- Parla'ns del pròxim concert del trenta d'abril. Segons el cartell, és una «gira fi del món 2012». S'acaba el món?
- És una manera de donar-li un toc irònic a la nostra existència. El fet d'anomenar-la «Fi del món» és per recordar la predicció Maia que el món s'acabarà al 2012, i en certa manera així és. Qui diu que no serà aquest l'any de la fi del capitalisme i el començament d'una nova forma de gestionar o autogestionat el món?

- El 30 d'abril, el dia del concert, és el dia del sabotatge. Hi té res a veure? Què en penses del sabotatge?
- Sempre es millor fer servir la intel•ligència que la violència, però hi ha cops en que no hi ha més remei i cal utilitzar els mitjans que tenim a l'abast i el sabotatge potser una eina útil en cas de necessitat.

- Quins projectes tens per a després de la fi del món?
- El nostre proper disc Alma Libertaria surt a l'abril editat per rock de Kasba i caldrà fer tots els concerts que es pugui dins la gira «fi del món» i a d'altres que vagin sortint al llarg d'aquest any i els següents.

- D'on treus tanta energia?
- En això de la música o la poesia hi ha alguna cosa interior que et dona força per continuar creant. En aquests moments treballo en nou repertori i en noves cançons per a propers treballs.

- En els teus discos què pretens, a què vols incitar els que t'escolten?
- Acostar el sentiment i les idees llibertàries mitjançant les cançons, sense caure en el pamflet. Pretenem que l'actitud i el só facin reflexionar i, si cal, actuar als que ens escolten. Amb humilitat però amb decisió creiem que si el que diem i cantem ens ajuda a nosaltres també pot ajudar als altres a prendre posicions en aquesta llarga aposta per transformar el món.

- Com valores el llibre Que pagui Pujol! del teu amic i guitarrista Joni D?
- Com diu a la portada és una crònica punk. És la memòria viva del meu amic Joni D sobre totes aquelles coses viscudes com a úniques i amb la certesa que el present no seria com és sinó hagués estat per l'actitud i el compromís d'aquella «trobada» entre llibertaris i punks que de manera natural van lluitar i lluitem encara per transformar la societat. Té una visió diferent a la dels altres llibres publicats sobre l'època de la Barcelona dels vuitanta. Em sembla un molt bon document gràfic, un testimoni històric. Recull allò que és essencial segons el parer de l'autor i el de molts que el recolzem.

- Tu eres el lletrista i veu del grup Juanito Piquete y mataesquiroles. D'on ve el nom?
- El nom ens el va posar un col•lega, nosaltres érem i som encara molt fans de grups com ara Johny Thunders & the Hearthbreakers, per exemple, i ens agradava aquest tipus de nom compost. El nom de piquete té a veure amb el meu passat de militància anarcosindicalista. I mataesquiroles amb la lluita obrera, l'època de la fàbrica, la indiferència i la por de la gent a ser solidaria en les lluites. Calia recordar-ho als més insolidaris. En això estàvem alguns de nosaltres...

- «Barcelona explota» una portada d'un CD vostre. Explotarà aquesta primavera Barcelona?
- Crec que ja ho esta fent en aquest moment present, estem en l'inici d'alguna cosa important que potser marcarà el principi del fi del capitalisme, hem d'estar alerta!

- A part de la música, a què et dediques?
- Bàsicament a escriure, tocar una miqueta la guitarra, el justet per agafar idees a l'hora de composar i a criar les dues filles de la meva companya a qui considero com a meves. Estic en un moment en que després d'haver estat casi vint anys entre una cooperativa i una etapa com a autònom freelance he decidit dedicar-me només a la música, jo mai he necessitat massa per viure, faig les feines de la casa com d'altres homes que conec també dedicats al mundillo musical, no sóc l'únic en això, jajaja.

- En Joan Anton, un amic comú, et pregunta: Pots viure de la música? Com t'ho fas per a guanyar-te els cigrons?
- Dificilíssim viure de la música, però et diré una cosa que he experimentat: si li dones tot el que tens i pots a la música, es possible que la música et retorni part en forma de «reconeixement». Ens alimenta l'ego que tots els artistes tenim. En el moment actual penso que alguna cosa dec haver fet bé quan als que jo no agrado gens punxen la meva música als seus programes. Només per això ja val la pena continuar.

- Què penses del treball assalariat, dels treballs precaris, del treball en general?
- Bona pregunta, primerament és que el treball mata. A continuació hauríem de continuar lluitant per l'autogestió integral de la societat i fer del treball una activitat compartida en l'esforç i en el fruit mitjançant la igualtat. No podem continuar com fins ara. És el moment de donar un pas endavant i construir la nostra societat, si cal al marge de l'actual capitalisme, gradualment, sense pressa però sense pausa, de manera decidida. Però abolir el salari és el primer pas, per construir una societat autogestionada.

- A Llatinoamèrica, i també aquí, molts companys s'han iniciat a l'anarquisme per la música. És vàlida, generalitzable aquesta apreciació?
- Crec que la música és una mitjà excel•lent per propagar i fer reflexionar, pensar, emprenyar, alegrar, entendrir, seduir i com no aprendre... Per a mi és vàlida

- El teu ultim disc «La revolución desconocida», de quina revolució parles? com s'ha gestat? on es pot comprar o descarregar?
La portada i la contraportada tenen a veure amb una imatge de l'època makhnovista. Makhno era un pseudònim que utilitzava de jovenet i el fet que la revolució a Ucraïna fos aixafada pels bolxevics, censurada i silenciada, té molt a veure amb el meu sentit innat de lleialtat i justícia. D'alguna manera sento que en el món de la música hi ha molt «traïdor» que t'apunyala per l'esquena, el mateix que va passar als revolucionaris ucraïnesos. Essencialment per una qüestió de donar a conèixer la nova música desconeguda del grup i d'explicar a la gent l'existència de la revolució anarquista a Ucraïna.

- Quins són els teus cantants preferits?
- Dels molt coneguts: Lou Reed, Patti Smith, fonamentals per a mi.

- I els músics llibertaris que prefereixes
- Leo Ferre, Chicho Sánchez Ferlosio, Brassens, Víctor Jara, encara que no ho sigui, i el Paco Ibáñez que tampoc ho és.

- I els cantautors que més valores
- En Ramon Muns, el Moi Rojo, el Jofre Ferriols, el Pito Karkoma, el Javi Chispes, el lagolokekiero...

- La teva mirada sobre el 15M. Els músics, quina ha estat la vostra participació i la teva en particular?
- Crec que la gent que ha escoltat el meu disc anterior (La Revolucion Desconocida) ja pot esbrinar que en el textos del disc, alguns escrits a final del segle XX i a principis del XXI ja es deixa veure l'esperança en la capacitat d'autoorganització del poble. Això ha quedat palès en les actituds i mobilitzacions que fonamentalment a qui han agafat desprevinguts ha estat com sempre a la classe política de torn, instal•lats en el núvol del poder. La gent s'adona que no cal cap intermediari quan la resolució del problemes pots estar en l'autogestió, l'autoorganització, l'assemblea i, sobretot, la sensació que quan el poble lluita per la seva llibertat és difícil aturar-lo.
Som molts els que creiem que cada quatre anys és molt temps per expressar una opinió a través d'un paperet. La democràcia ha d'evolucionar d'una vegada. Des de la Grècia clàssica fins aquí encara segueixen havent uns més lliures que d'altres, la prova la tenim en la lluita del propis grecs a l'actualitat, són els que ens ensenyen la cara de l'enfrontament quan un poble ha d'estar esclavitzat pels errors dels «seus» governants. Tot i que potser l'exemple Islandès de «entalegar» a la classe financera i als alts càrrecs de banca podrien ser una bona alternativa. És clar, per això caldria un sistema judicial democràtic, jajaja. 15M és el principi d'alguna cosa que encara no ha esclatat de veritat. He participat com a persona de manera individual i com a grup musical o artista quan hem estat cridats a fer-ho i seguirem fent-ho si el moviment no claudica en mans d'una opció política concreta, o acaba essent utilitzat...

- Et vaig escoltar en un concert a la terrassa de la CGT, on tocaves sol i amb vells amics. Et tornarem a veure a la terrassa de la seu de la CGT abans que el govern no la regali als seus dòcils amics de CCOO?

amb...

nça i a l’autoorganització del poble

àries mitjançant les cançons”

- Quan vulgueu! Sempre he estat obert a les propostes del moviment anarcosindicalista vinguin d’on vinguin.

Compromís social i militància anarcosindicalista

- Com t’inicies a l’anarquisme?
- Després d’una reflexió basada en la lectura i envoltat de joves cristians a Itàlia, vaig decidir que la classe treballadora i la seva reivindicació com a classe enfrontada a la burgesia i a l’estat eren la meva gent, de fet encara ho són.

- Com t’has format a la vida? Quina ha estat la teva evolució i el teu compromís polític?
- Vaig començar a assistir a classes a La Escuela de Artes Aplicadas y Oficios Artísticos curs 1972-73, fins als quinze anys compaginava aquests estudis fomentats per la meva mare amb l’obligatorietat d’assistir als salesians d’Horta, un col·legi d’on hem sortit algun que altre personatge de la música com Sabino Mendez, avui president de l’SGAE i antic guitarra de Loquillo i compositor del seus grans èxits; allà, al marge de sotanes havíem constituït un grup clandestí d’estudiants antifranquistes. Amb catorze anyets compartia amb Sabino pupitre i una revista de còmic que fèiem a mitges.
En aquella època adolescent vaig contactar amb llibertaris del Guinardó i Sant Andreu i vaig afiliar-me a la CNT l’any 1977. De fet per a mi era un fet mític i extraordinari pertànyer a una organització que jo tenia idealitzada en aquell moment. També vaig estar en contacte directe amb el moviment antimilitarista i vaig ser membre fundador de la Coordinadora Anti-Mili més coneguda com a MILI KK (això ja als anys vuitanta, és clar).
Després va venir l’escissió, abans d’això els esdeveniments mítics, el míting de Montjuïc, les jornades Llibertaries, el famós V congrés de Madrid, on el meu sindicat va rebre de valent i molts vam ser expulsats o autoexpulsats, jo no vaig participar directament al congrés, però poc després les seves conseqüències organitzatives van afectar a tothom... Calia renovar-se o morir i jo vaig retornar a l’organització però aquest cop a la «paral•lela» com ens deien els companys de la CNT-AIT de l’època. De fet i mirat amb els ulls del temps els dos tenien raó, però jo mai he entès en la meva innocència les batusses «fratricides»...

- Com valores el teu treball passat com a delegat del metall, o com a secretari d’acció social o en altres responsabilitats?
- Bé, l’organització era més petita que ara la CGT i la CNT juntes, no sabria donar xifres
però si que puc parlar de les coses que vam fer des de la meva Secretaria: tornar l’organització al carrer en las qüestions purament extra sindicals i picar pedra, estar en els moviments socials. A les lluites inevitablement coincidíem amb els nostres «companys» i això va fer que any rere any les coses s’anessin apropant fins l’any 1984 on semblava que la unitat era possible, però els que ho vam viure allò també vam plorar el fet que no s’arribés a cap acord i a la fi fos l’Estat... Crec que mai s’hauria d’haver arribat en aquesta situació.

- Parla’ns de la teva posició en aquestes divisions fratricides
- Es dolorós veure companys amb al mateix sentiment enfrontats. Aquest sectarisme per ambdues parts, malgrat que una ho fos més que l’altra, va fer impossible la unitat. Per conviure cal voler-ho fer i això no és possible si no es fan esforços reals i en aquells moments estava tot massa tendre... Jo vaig deixar l’organització confederal l’any 1986 després de militar nou anys quasi sense interrupcions, sense massa vida privada i havent viscut el cop d’estat l’any 1981 com a secretari de premsa de la Federació Local: corredisses amb arxius, canvis de casa, detencions, etc., és a dir, el que és normal per a una persona amb certa implicació a la vida militant. La meva posició llavors i ara, malgrat haver triat una opció, era i és la unitat d’acció i el diàleg entre les diverses mirades que de vegades es complementen i de vegades es trepitgen. Avui les coses estan servides per continuar el debat, ja sense violència, i això és bo.

- Persones que t’hagin influenciat.
- Josep Costa Font, vell militant de Badalona, a l’època d’en Peiró ell era un jovenet i va explicar-me moltíssimes coses del moviment obrer viscudes a la seva pell i sempre m’aconsellava: Joan al carrer la feina esta per fer, a la presó millor no entrar-hi, però si hi vas has de continuar amb la tasca revolucionaria. Guillermina Peiró a qui vaig conèixer i tractar de manera personal tot interessant-me per la tasca del seu pare el gran company Joan Peiró, assassinat pel feixisme l’any 1942. En Casas, l’Edo, el Marco, tots ells diversos i entre ells no massa d’acord, de vegades enfrontats representaven d’alguna manera les diverses formes de sentir i de viure el sindicalisme revolucionari. Sempre he estat respectuós amb els vells de la tribu..., encara que no necessàriament d’acord.

- Com veus el moviment llibertari actual?
- Sempre amb esperança, crec que la pràctica, el mètode i la mateixa idea ha ultrapassat els «límits» del moviment i que s’ha escampat per altres moviments que encara que no es denominin ells mateixos com a llibertaris, si actuen com a tals. De totes manes cal lluitar per la cultura i per la pedagogia llibertaries en tots els àmbits de la vida, deixant ben clar que no lluitem per assolir el poder sinó per viure en llibertat amb majúscules, sense intermediaris, sense líders, sense guies, no deixant que el nostre egoisme manipuli els altres. Cal viure dia a dia.

- Com veus la divisió actual entre la gran família anarcosindicalista?
- Amb tristor però també amb la certesa que els moments que estem vivint faran que com en els grans moments històrics la gent lluita plegada i no importa tant la lletra G, o la N, o la que sigui. És moment d’ajuntar-se ni que sigui a les lluites, crec que els altres processos són més lents. Jo, com romàntic que sóc, tinc l’esperança de veure de nou l’organització com la que vaig viure d’adolescent torni a tenir aquella sensació vermella i negre al carrer. Il•lusions?

- Qui és l’enemic?
- Hi ha un enemic interior que tots portem en un grau o altre: la POR. Em refereixo a la por a ésser lliures, a viure en llibertat. L’enemic exterior, són els clàssics: el capital, la banca, la classe política, els mass media i el famós cinquè poder, que no sabem quina cara té, perquè en té moltes i totes elles xungues.

- Sobre els mitjans de comunicació alternatius (premsa, ràdios, webs), digue’ns aspectes positius i negatius.
- Positiu en si mateix és la seva existència. En tots els àmbits anem una mica endarrerits però anem fent. Recordo que a finals dels vuitanta plantejàvem una especie d’emissora alternativa d’àmbit metropolità quan a l’amic PICA li van xapar la ràdio però mai van poder ofegar-lo. Em refereixo a una assemblea de ràdios lliure que es va fer al carrer Llúria als locals de la CNT-C on entre d’altres coses s’havia posat a l’ordre del dia una proposta d’emissora d’àmbit geogràfic més gran per arribar a més gent, però feta entre totes les ràdios que hi havia en aquella època que a la fi va acabar en un no sectari i endogàmic per desgràcia) En el moment actual hi ha les ràdios que funcionen des de fa anys: Pica, Bronka, Contrabanda, Inoxidable, parlo de Barna i, fins i tot, una televisió: latele.cat. Hem de continuar fent mullader, n’hi ha massa poc.

- Estas fent entrevistes en el programa Voces llibertarias a Ràdio Bronka. Parla’ns de la teva experiència com a entrevistador.
- Això va començar als anys vuitanta quan a KRAK Ràdio ja fèiem cosetes, era l’època que Ràdio Pica va estar clausurada temporalment i en Salvatore ens donava quatre lliçons a tots/es. Després vaig estar una curta temporada a Radio 3 fent una col•laboració amb el Manolo Ferreras «Desde la Bahia» fins que el PP ens va fotre fota a tots, època bastant dura però molt interessant. Volia fer alguna cosa que tingues a veure amb la radio i la contrainformació en un programa que no fos musical encara que sempre hi ha alguna música que identifica a l’entrevistat. El primer programa ha estat radiat dos anys després de produir una serie d’entrevistes a Enric Marco, l’anomenat impostor de Mathausen, una oportunitat per la rèplica en un àmbit lliure informativament parlant, són quatre sessions de dues hores on es pretén fer un perfil autobiogràfic des de la infantessa fins a l’actualitat, aquest perfil requeria moltes hores de gravació. Per altres persones vam fer un format una mica més lleuger, d’una hora de durada aproximadament, amb la finalitat de construir un perfil personal, el més íntim a que estiguin disposats els entrevistats per tal d’explicar la seva elecció de lluita llibertaria. Crec que serà força interessant i pedagògic per a tots/es

- I per acabar, fes una pregunta als lectors
- Creus que calen grups com Juanito Piquete i d’altres?

> LES FRASES...

“La música és una mitjà excel·lent per propagar i fer reflexionar

Estic per la unitat d’acció i el diàleg entre els anarcosindicalistes

15M és l’inici d’alguna cosa que encara no ha esclatat de veritat”

Èxit de la vaga d'universitats del 29F

Massiva jornada de vaga i mobilització universitària i estudiantil contra les retallades

Redacció

El 29 de febrer l'activitat va ser mínima a les universitats catalanes, en una jornada marcada per aules buides, piquets informatius distribuïts per bona part de les facultats i talls de trànsit (a l'AP-7, B-30 i Ferrocarrils de la Generalitat a Bellaterra, N-II a Mataró, Av. Diagonal a Barcelona,...), en el marc de la jornada de vaga universitària de 24 hores convocada per sindicats d'estudiants i del personal d'administració i serveis i docent i investigador (PAS i PDI), entre ells la CGT, per protestar contra les retallades. Era la segona vaga convocada durant aquest curs, després que el passat 17 de novembre es realitzés la primera. El motiu bàsic de la protesta responia a l'oposició a les retallades, l'increment de taxes i a la degradació de la qualitat de l'ensenyament públic superior.

L'acte principal de la jornada va ser la manifestació convocada per la PUDUP a Barcelona, la més important de la jornada, amb milers de persones recorrent el centre de la ciutat contra les retallades a l'ensenyament amb el lema "no pagarem la seva estafa, salvem la universitat pública". La mobilització va aplegar més de 50.000 persones, la manifestació universitària més gran dels darrers 25 anys.

També es van fer manifestacions a la resta de capitals catalanes, amb unes participacions d'unes 2000 persones a Tarragona i Girona i unes 3000 a Lleida. Tant a la Universitat de Barcelona com a la URV de Tarragona es van fer tancades fins els dies 3 i 2 de març respectivament.

La Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública va valorar com un èxit absolut la vaga general d'universitats i la participació a les manifestacions, amb un seguiment massiu entre els estudiants i el professorat alhora, que una repercussió significativa entre el personal d'administració i serveis. Per a la PUDUP aquesta vaga ha obert una nou marc de debat sobre la universitat pública i anuncien la convocatòria de noves mobilitzacions que obrin un debat real sobre el paper que ha de tenir la universitat pública en el marc de la crisi actual que estem vivint, un debat que no pot passar per la retallada de les universitats i del propi dret a l'educació del nostre país, tal com s'està produint actualment.

Per part de la CGT de Catalunya es valorava molt positivament aquesta jornada en la qual el sindicat hi va tenir una gran implicació, tant en les tasques de promoció de la vaga com en el funcionament de la PUDUP, considerant l'èxit d'aquesta segona vaga del curs a les universitats catalanes com la continuació de l'èxit de l'anterior jornada de vaga del 17 de novembre.

Es valorava positivament que el seguiment de la vaga va ser molt important en la majoria de facultats de Barcelona i rodalies, on l'activitat docent va ser molt baixa o pràcticament nul•la. En el cas del personal d'administració i serveis, col•lectiu on la vaga del 17 de novembre va ser menys forta, el 29 de febrer es va notar una incidència sensiblement major de l'aturada.

També es destacava que, en la manifestació de Barcelona, a més d'universitaris, hi van participar estudiants i professors/es de l'educació preuniversitària, personal sanitari i treballadors de l'Ajuntament de Barcelona i d'autobusos.

Un local és un dret! Crònica d'una ocupació a Perpinyà.

CNT 66

Fa 13 anys, a l'any 1997, la CNT-66, a la Catalunya Nord, enviava una carta sol•licitant a l'alcalde de Perpinyà un local per al sindicat. Des de 1998 hi han hagut diverses reunions amb els representants de l'ajuntament, per a trobarnos amb la mateixa resposta negativa: no hi han locals vacants.

Amb els anys, la CNT-66 s'ha equipat amb una fotocopiadora, escaner, projectors, i el local s'ha fet massa petit per l'equip, els seus membres i les seves idees crítiques i creatives, que prenien cada dia més espai. Fins i tot els prestatges de la nostra biblioteca de préstec estan completament plens i ja no poden acollir més llibres, que ens regalen solidàriament els vells exiliats espanyols, i queden apilonats en caixes.

Aleshores, al mes de febrer 2011 varem rebre una nota del propietari del nostre local, l'Oficina Pública HLM, que ens indicà que per raons de seguretat no podem rebre en el nostre local més de 19 persones al mateix temps.

Fou aquest detall que ens va motivar a passar a l'acció i vam ocupar l'11 de juny de 2011 una guarderia propietat de l'ajuntament, tancada i abandonada des de feia dos anys.

Però el 21 de juny, l'Ajuntament envià un agutzil i ens ordenava de desocupar el local, i davant la nostra negativa ens denunciava davant Tribunal Superior de Perpinyà per l'ocupació sense dret ni títol. L'Ajuntament demanà la nostra expulsió, si feia falta amb la utilització de la força pública.

Durant l'estiu de 2011, tot i l'amenaça, es van dur a terme en aquest local moltes reunions, tallers i permanències diverses, com aquella en suport als jubilats magribins a qui han retirat ajudes i subsidis per haver anat als seus països d'origen, condemnant-los així a una precarietat extrema. També tots els dimecres al vespre es projectava un film, es feia debat i es compartia un sopar col•lectiu.

Aquest local ens ha permès finalment de respirar, expressar-nos, organitzar i realitzar tot el que no havíem pogut fer fins perquè estàvem confinats en un espai molt reduït.

Varem acollir en el local la marxa d'indignats que venien de la plaça de Catalunya de Barcelona en direcció a Brussel•les. Varen compartir l'estada amb ells i els vam oferir ajut logístic per a dormir i menjar als 40 marxaires.

Durant el transcurs del Festival Internacional de Fotoperiodisme VISA, que se celebra anualment a Perpinyà, la CNT 66 va acollir en el local del 4 a l'11 de setembre de 2011 l'exposició "Estiu de 2011, sense VISA per Palestina" en col•laboració amb l'Associació França Palestina, molt visitada per ciutadans no habituals al local.

A mitjans d'estiu, la CNT 66 fou convocada davant el Tribunal de Montpeller, quan la majoria de nosaltres ens trobàvem dispersos de vacances, no obstant molta gent ens ha donat suport, i fins i tot els companys de la CGT de Girona.

El 21 de setembre es coneix la deliberació, el Jutge, encarregat per l'ajuntament exclusivament per a pronunciar-se sobre l'ocupació, la va declarar il•legal i va ordenar l'expulsió.

Nosaltres, litiguem contra la injustícia i la discriminació de l'ajuntament que allotja gratis a set altres sindicats del departament, i a una trentena d'associacions, incloent algunes sol•licituds posteriors a les nostres.

Ens vam veure obligats a recórrer davant el Tribunal Administratiu per exposar el greuge que s'està fent als nostres drets sindicals, d'expressió i de reunió. Desgraciadament el procediment al Tribunal Administratiu és molt lent i haurem d'esperar diversos mesos més abans de saber-ne el final

Però estem decidits i convençuts de la nostre legitimitat i en la lluita pel reconeixement de la nostra representativitat.

Els que ens roben i ens retallen es reuneixen a Reus el 23, 24 i 25 de març, plantem cara a les seves polítiques!

CGT Baix Camp-Priorat

Davant la realització del congrés nacional de Convergència Democràtica de Catalunya que es celebrarà a Reus els dies 23, 24 i 25 de març de 2012, l'Assemblea Popular de Reus convocarà un seguit d'actes els mateixos dies del congrés per tal d'assenyalar i denunciar als qui estan portant a terme les retallades, privatitzacions i desmantellament del sector públic a Catalunya, als qui ens retallen drets laborals i socials, als qui ens reprimeixen si protestem i exigim els nostres drets, als qui ens exigeixen "sacrificis" mentre cobren uns sous elevats per portar a terme les polítiques marcades per la banca i els poders econòmics, veritables responsables de la crisi.

Des de l'Assemblea Popular s'està organitzant la resposta ciutadana a aquest congrés per tal de mostrar el nostre rebuig a les polítiques encapçalades per persones com Artur Mas, Boi Ruiz, Mas Colell o Felip Puig. Per això s'estan organitzant un seguit d'activitats, assemblees, debats, accions i manifestacions a Reus, que s'aniran concretant progressivament.

Fem una crida a participar-hi a tota la gent afectada per les retallades de serveis públics i prestacions i per les privatitzacions, que bàsicament som totes i tots, però de forma molt especial als treballadors i treballadores, als usuaris i usuàries, dels sectors més afectats, com són sanitat i educació.

Recordem de pas que CDC (i CiU com a coalició) han donat el seu suport i aprovació a la reforma laboral aprovada el passat mes de febrer pel govern del PP, l'atac més fort contra els drets laborals produït des de la Transició, una reforma que, a més de l'abaratiment de l'acomiadament, el foment de la precarietat i la flexibilització de les condicions laborals, significarà una desregulació quasi total de les relacions laborals, la pèrdua de valor dels convenis i el sotmetiment total dels treballadors i treballadores als interessos empresarials.

Per tot això, fem una crida al conjunt de la CGT de Catalunya, al sindicalisme alternatiu, als moviments socials i als col•lectius i organitzacions de l'esquerra anticapitalista, a donar suport a les mobilitzacions que es portin a terme a Reus i a participar-hi.

www.primaverareus.cat

#primaverareus

Comunitats camperoles s'enfronten a ENDESA a Colòmbia

Jaume Fortuño - IPO

El preu de la inversió estrangera a Colòmbia.

La inversió estrangera a Colòmbia té més sang a les seves mans de la que cap pla de responsabilitat social corporativa podria netejar. Des de l'entrada de les petrolieres i bananeres nord-americanes a principis de segle, els EUA han tingut en el país la porta d'entrada a l'Amèrica del Sud i el seu aliat més ferm a la regió, motiu pel qual "l'oncle Sam" sempre ha jugat un paper important en el suport polític, econòmic i militar de l'Estat colombià.

Però els EUA no es van quedar tot el pastís; sobretot des de l'obertura neoliberal a Colòmbia durant la dècada de 1990, han anat desembarcant al país una gran quantitat d'empreses europees, entre les quals s'inclouen les transnacionals que reben el suport de l'Estat espanyol. Aquestes empreses s'han situat en tots els sectors estratègics; BBVA i Santander a la banca, Endesa y Fenosa a l'electricitat, Repsol- YPF als hidrocarburs, AGBAR a les aigües, Telefónica a les telecomunicacions, a més d'altres com Mafre, Sanitas o Prosegur.

I, igual com les transnacionals nord-americanes, s'han beneficiat del conflicte armat i la crisi humanitària que viu el país, accedint a recursos minerals, energètics, d'agronegoci (producció de biocombustibles) o a mercats estratègics, que van des de la privatització de serveis públics fins a la venta d'armament, encara que fos a costa de greus violacions als drets humans. Casos com els assassinats de líders socials i activistes que s'oposaven a la privatització del servei elèctric a mans de Fenosa a la costa del Carib, o el desplaçament de comunitats indígenes i camperoles per part de paramilitars als territoris on Repsol-YPF va descobrir el jaciment de Capachos, Arauca, en són dos dels exemples més brutals.

ENDESA a el Quimbo

El gener del 2012, al departament de Huila, al sud de Colòmbia, comunitats de pescadors i camperols van decidir començar un nou cicle de mobilitzacions per aturar la construcció de la represa del Quimbo. Aquest megaprojecte hidroelèctric, impulsat per EMGESA, filial d'ENDESA, inundarà 8000 hectàrees, comportant el desplaçament de prop de 400 famílies, destruint les formes de vida, les petites economies i les identitats culturals de la població de la vall i causant una catàstrofe mediambiental de grans proporcions.

El megaprojecte, que en un principi no va obtenir els permisos per poder dur-se a terme perquè afectava terres fèrtils i productives, va ser aprovat gràcies a un decret introduït per l'administració d'Uribe el 2008, i gaudeix avui del vist i plau del govern actual, del que el Ministeri de Medi Ambient i Desenvolupament Sostenible va incomplir els acords signats el 17 de gener per a continuar les negociacionas amb la comunitat. ASOQUIMBO, la Asociación de Afectadas y Afectados por el Proyecto Hidroeléctrico del Quimbo, fa quatre anys que es declara en desobediència civil enfront del megaprojecte i que denuncia els impactes que causarà. La transnacional ha abocat residus al riu, ha destruït un pont mitjançant el qual es comunicaven les comunitats, ha tractat de dividir els líders d'ASOQUIMBO, etc. A més, activistes que formaven part del procés han rebut pressions i amenaces per forçar-los a abandonar la seva lluita.

Davant de la manca de resposta del Govern, les comunitats van intentar bloquejar l'inici de les obres de construcció de la represa, que havien de començar el passat 8 de febrer. El dimarts 14 de febrer, malgrat emparar-se en una ordre judicial que no era vàlida per l'indret on va actuar, la Força Pública amb el suport de l'empresa, que va posar els transports per a treure els manifestants, va porcedir al desallotjament. Malgrat que les comunitats en cap moment no van fer ús de la violència, l'ESMAD (esquadró antidisturbis), amb el suport de la policia, l'exèrcit i la seguretat privada de EMGESA, va carregar brutalment contra ancians, dones i nens, utilitzant gasos lacrimògens, bombes atordidores i colpejant persones indefenses, causant almenys 3 ferits, un dels quals va perdre un ull. El desallotjament es va fer sense permetre l'entrada de premsa ni d'organitzacions de defensa dels drets humans, com l'Observatori Internacional de Pau, als membres del qual la Força Pública va bloquejar l'accés argumentant "motius de seguretat", mentre treballadors i representants de EMGESA transitaven lliurement per la zona. En paraules de Miller Dussan, investigador i membre de ASOQUIMBO "desde el Ministerio del Interior se llevó a cabo una estrategia política y militar entre el Estado y la empresa, (...) que se evidenció en este desalojo violento".

El Quimbo als ulls del món

El desallotjament del Quimbo va ésser recollit per periodistes independents, que van publicar el material registrat amb el nom de "el video que el gobierno colombiano no quiere que veamos" i el van difondre a través d'Internet. En menys d'una setmana el vídeo va tenir prop d'un milió de visites i el tema ha aconseguit arribar a l'opinió pública del país. Fins i tot el mateix president de la República, Juan Manuel Santos, el 27 de febrer va declarar al diari El Espectador, "ese desalojo se desarrolló de forma normal, usando los protocolos más estrictos en materia de la defensa de los derechos humanos", afirmació que no pot causar més que l'estupor de les que hem seguit els esdeveniments. Però les represàlies per als autors del vídeo no s'han fet esperar; en sortir de la regió el càmera va ser assetjat per la SIJIN (unitat d'intel•ligencia de la policia colombiana), que el va amenaçar amb deportar-lo, ja que era de nacionalitat estrangera.

El realitzador del documental, colombià, ha rebut amenaces de mort i s'ha vist obligat a abandonar la seva ciutat, fet denunciat per la Fundación de Libertad de Prensa (FLIP). Membres de l'ESMAD han publicat a les xarxes socials assenyalaments i amenaces a les comunitats del Quimbo, amb el seu perfil i dades al descobert. Aquests fets, que provenen tant de membres de la força pública com d'individus no identificats, esdevenen realment preocupants en un context com el colombià en el qual en un gran nombre de casos els conflictes socials s'han resolt mitjançant l'ús d'amenaces per a dissuadir les comunitats i del seu compliment quan la població continuava defensant dels seus drets. Comunitats afectades per projectes similars, han estat escenari de massacres perpetrades per paramilitars o detencions massives per part de la força pública, com en el cas de les represes de Urrà o Ituango.

Relacions internacionals? Solidaritat entre pobles!

Juan Manuel Santos, president de Colòmbia des de l'agost del 2010, amb un discurs on emfatitza la seva preocupació pel compliment dels drets humans i promovent iniciatives com la Llei de Victimes i Restitució de Terres, ha aconseguit millorar la imatge de l'Estat colombià a nivell nacional i internacional, alhora que ha tractat de silenciar i dividir sectors crítics i opositors.

Però més enllà de les formes, el que trobem amb Santos no es sinó una consolidació del mateix projecte de les elits colombianes i estrangeres. Aquest projecte, d'una banda es materialitza a través de la firma dels Tractats de Lliure Comerç i altres mesures orientades a atreure la inversió transnacional i aconseguir la consolidació del model neoliberal a Colòmbia, la qual cosa genera una major desigualtat i injustícia en un país on ja hi ha 25 milions de pobres, més de la meitat de la població. I d'altra banda, és un projecte que s'imposa en un marc de repressió brutal de la força pública i els grups paramilitars que tenen la complicitat de l'Estat, i és que amb les xifres a la mà, podem dir que la greu crisi humanitària que viu el país no ha millorat en els darrers dos anys.

En aquest context, de canvi de govern i de formes a Colòmbia, i d'ascens de la dreta i aprofundiment neoliberal en el marc de la "crisi" a Europa, bona part de la cooperació internacional que donava suport als moviments socials colombians, prefereix mirar cap a una altra banda, i de vegades, fins i tot, adherir-se a el discurs oficial. Iniciatives de solidaritat internacional com l'Observatori Internacional de Pau (IPO) o el Col•lectiu Maloka, tracten de donar suport a les experiències de transformació social a Colòmbia.

IPO duu a terme un treball d'acompanyament internacional a Colòmbia, a través del qual tracta de dissuadir la força pública de cometre les violacions de drets humans que pateixen organitzacions socials i comunitats camperoles en el marc del conflicte armat, mitjançant la presència sobre el terreny, l'acompanyament polític i la visibilització de les denúncies de les organitzacions colombianes als nostres països. En aquest marc, IPO dóna suport a processos de resistència no violenta com els que duen a terme el Moviment de Víctimes de Crims d'Estat (MOVICE) o les comunitats afectades per la represa hidroelèctrica del Quimbo.

Tanmateix, des dels moviments socials dels nostres països, també es donen iniciatives de solidaritat amb els processos colombians, com les accions que el dia 6 de març van tenir lloc a Barcelona, de forma coordinada amb les que el MOVICE duia a terme a Colòmbia i altres llocs del món, per commemorar el dia de les víctimes de crims d'Estat manifestant el desacord del moviment de víctimes amb la manera com el govern de Santos està implementant la Llei de Víctimes i Restitució de Terres. A Barcelona, com a part d'aquestes protestes, un grup d'activistes va realitzar una acció a la seu d'ENDESA per denunciar l'actuació de la transnacional al Quimbo. Propostes com aquestes plantegen formes de solidaritat basades en compartir unes lluites que, des de diferents llocs del món, s'oposen a un mateix model i prenen partit a favor de l'autodeterminació dels pobles i la justícia social.

La sanitat, l'educació, els serveis socials, són drets dels ciutadans i ciutadanes que garanteixen els mínims de qualitat de vida com a persones que som

El sistema capitalista es dirigeix a la fallida

Guia "La radioactivitat i la salut"

Tanquem les Nuclears – 100% Renovables

Les avaluacions més recents de les emissions radioactives de la catàstrofe de Fukushima indiquen que, fins al mes d'octubre passat, uns 36 peta becquerels (36.000.000.000.000.000) de radiació havien estat abocats, la majoria al mar (aproximadament un 80%) i la resta a terra (un 20%).
Es tracta d'un volum de radiació considerable, com que es tracta d'elements de llarga vida, la contaminació que generaran, i els seus efectes sobre la salut i el medi ambient deixaran inevitables seqüeles. Però quines?
Però també sense catàstrofe, les centrals nuclears també contaminen radioactivament l'entorn quan funcionen de manera rutinària. A Catalunya, els tres reactors nuclears en funcionament van emetre 60 tera becquerels (60.299.541.800.000) de radiació l'any 2009, i 75 tera becquerels (75.748.924.120.000) l'any 2010. Un quantitat de radiació també considerable, encara que sigui inferior al que està emetent Fukushima.
Es tracta d'un procés silenciós i indetectable que s'estén en primer lloc per les comarques de Tarragona a on funcionen els reactors nuclears, però que després es dispersa per tota Catalunya, i més enllà. Una de les majors fonts de contaminació radioactiva de les centrals d'Ascó i Vandellòs és el Triti, un isòtop de l'hidrogen que es pot combinar amb oxigen formant aigua tritiada, que no es pot distingir de l'aigua natural i que, d'aquesta manera, entra als cicles biològics. El 89% de les emissions radioactives de les nuclears a Catalunya de l'any 2009 van ser de Triti, en forma líquida o coma gas; l'any 2010 van ser del 91%.
El Triti té un període de semidesintegració de 12,3 anys, el que significa que es necessiten més de 200 anys per a que deixi de representar una amenaça per a la salut.
Com que aquesta contaminació radioactiva és inevitable, les autoritats la consideren "normal". És realment així? Les baixes dosis de radiació no tenen efectes? Que representen per a la nostra salut?
Per ajudar a entendre el que significa la radiació de Fukushima, Ascó, Vandellòs, o de cadascuna de les centrals nuclears en funcionament, des de l'Observatori de l'Energia de Catalunya (OEC) s'ha editat la breu guia "La radioactivitat i la salut" que intenta aclarir conceptes bàsics per a que cada persona pugui formar-se la seva opinió.
La guia es pot descarregar del Blog de l'OEC a través de l'enllaç http://oec.blog.pangea.org/2011/12/07/presentacio-del-dossier-sobre-la-radioactivitat-i-la-salut/

Girona: Absolució pels 6 encausats!

Defensar la sanitat pública no és cap delicte. Ni retallades, ni repressió

Redacció

El Departament d'Interior, a mans de Felip Puig, vol jutjar sis persones, acusant-les d'un suposat delicte d'agressions, coaccions, desordres públics i atemptat a l'autoritat, acusacions que podrien arribar a comportar penes de fins a 6 anys de presó.
El passat 14 de juliol va tenir lloc a l'Espai Caixa de Girona una conferència del conseller de sanitat Boi Ruiz, on hi van acudir entre d'altres, l'alcalde de la ciutat Carles Puigdemont. A fora l'edifici, diversos col•lectius de la ciutat van convocar una concentració a favor de la sanitat pública i en rebuig a les retallades als drets socials i als serveis públics aplicades pel govern de CiU.
En motiu d'aquesta concentració, dies després, els Mossos d'Esquadra van iniciar diligències contra sis persones, algunes d'elles treballadores de la sanitat pública (personal del Trueta i del servei d'ambulàncies), i d'altres implicades en els moviments socials de Girona (membres de l'Assemblea Popular, militants d'Endavant-OSAN, afiliats de la CGT i membres d'ASSACS). A l'atestat policial se les acusava d'un suposat delicte d'agressió, coaccions, desordres públics i atemptat a l'autoritat a l'alcalde, que en el pitjor dels casos pot arribar a comportar penes de fins a 6 anys de presó.
Els 6 encausats són caps de turc de la política repressiva de CiU, amb la qual el govern intenta fer callar a aquells que s'oposen a les retallades. L'únic delicte que han comès els 6 encausats és oposar-se a les retallades anti-socials de Convergència i Unió, i defensar la sanitat pública que el Govern d'Artur Mas vol desmantellar i privatitzar.
Des de la campanya de suport, que ha recollit centenars d'adhesions de persones i organitzacions, es va fer una presentació pública de la campanya el 9 de febrer al vestíbul de l'Hospital Josep Trueta de Girona, amb Imma Noguerola com a membre de la campanya, l'advocat Benet Salellas, el doctor i professor de Treball Social de la Universitat de Girona Jose Manuel Barbero, i el membre d'Units pel CAP i director de la revista CaféAMBllet Albano Dante, acompanyats d'un bon nombre de treballadors i usuaris de l'hospital i persones que van fer acte de presència per mostrar el suport als imputats.. També es van convocar concentracions el 17 de febrer a la Plaça del Vi de Girona i el 22 de febrer davant dels Jutjats de Girona, on els 6 encausats estaven citats a declarar.
Des de la campanya de suport es remarca que els fets es van desenvolupar en un acte de protesta de més de 200 persones contra una conferència del conseller de salut Boi Ruiz i es denuncia el caràcter polític del procés, que segons la campanya de suport respon a una estratègia per criminalitzar i reprimir a les persones

que s'oposen a les retallades. També es nega categòricament que es produís cap mena d'agressió a l'alcalde de Girona Carles Puigdemont, al temps que s'assenyala que la voluntat de Puigdemont de voler entrar a l'interior de l'edifici passant entre les persones concentrades va significar una clara provocació en el clima de tensió existent. També han denunciat l'existència de fitxers il•legals i l'ús que en fan els Mossos d'Esquadra per identificar i perseguir l'activitat social i política de les persones, recordant que en el moment dels fet no es va identificar cap dels manifestants.
Les retallades actuals s'estan utilitzant com a mecanisme per privatitzar gradualment els serveis públics com el sanitari, i la repressió és una condició imprescindible per a invisibilitzar les veus que s'hi oposen i per garantir l'aplicació d'aquestes mesures, com ha fet palesa l'escalada repressiva contra tots aquells que s'oposen i critiquen públicament les mesures neoliberals aplicades pels govern de Convergència i Unió. Per això és important la solidaritat contra aquelles persones que pateixen la repressió.
Des de la campanya s'exigeix l'arxivament del cas i l'absolució de les sis persones encausades, així com l'aturada de l'escalada repressiva contra les persones i col.lectius que s'organitzen i lluiten contra les retallades. Aquesta estratègia repressiva no ha de silenciar-nos ni aturar-nos en el nostre objectiu de continuar lluitant pels drets de les classes populars.
Més informació sobre el cas i sobre la campanya de solidaritat a: www.niretalladesnirepressio.org

Els treballadors/es i usuaris/es del transport públic, en lluita contra les retallades

atuTMBetretallen
http://atutmbetretallen.wordpress.com/

Som usuàries i usuaris dels transports públics Àrea Metropolitana de Barcelona. Som treballadores i treballadors de del transport públic.
Venim i ens organitzem des dels barris per dir que rebutgem les pujades abusives de tarifes, que no volem seguir pagant els sous inflats de més de 600 directius de TMB, que no volem que les retallades afectin al sector del transports ni a les condicions laborals de les treballadores.
El transport públic és un servei fonamental que permet la mobilitat, el desplaçament al lloc de treball i a qualsevol activitat social. És un bé comú finançat amb diners públics, al igual que la sanitat, l'educació i altres serveis. La privatització i les retallades dels béns comuns són un espoli i incrementen severament la pobresa i l'exclusió de les persones.
Per tot això, en front la política dels nostres governs (Ajuntaments i Generalitat) de retallades de serveis, augment de tarifes i privatitzacions, justificades amb que "falten diners" ens hem de preguntar,
Si realment falten diners:
1. Perquè es tolera la corrupció que suposen les jubilacions milionàries a directius, el sobrecost de 10.000 milions de la línia 9 o l'externalització (subcontractes) de serveis fins ara assumits directament per Renfe o TMB?
2. Per què es mantenen organismes com TMB, EMT-AMB, EMT, ATM, amb un pressupost superior a 1.300 milions d'euros dirigits per polítics " fora de servei" i pugen un 4,6% els sous al consell d'administració (on escalfa cadira la senyora d'en Mas)?
3. Perquè no s'augmenten els impostos als més rics, en comptes d'augmentar les tarifes que, no ho oblidem, són un nou repagament, ja que paguem els serveis dels nostres impostos?
Si realment és també un servei per a la societat:
4. Perquè a Barcelona no ni ha ajudes a col•lectius en risc d'exclusió com a treballadores en atur, joves sense recursos, estudiants, precàries etc. que en altres ciutats de l'estat espanyol i europeu sí s'apliquen?
5. Perquè el transport públic a Catalunya és un 25% més car que a Madrid i el més car d'Europa tenint en compte la relació amb el salari mínim interprofessional (en 10 anys ha pujat 4 vegades més que els salaris)?
Si realment sobra plantilla i falten diners:
6. Perquè no s'acomiaden als alts càrrecs (un directiu per cada 5 autobusos) i s'eliminen sous engreixats, dietes abusives, pensions de luxe, en lloc de proposar EROs per treballadors/es, suprimir línies i reduir serveis, manteniment, higiene i seguretat?
7. Perquè els 90 responsables polítics de AMB s'han embutxacat 800.779 euros en dietes ila cúpula de AMB 300.000 euros per assistir a reunions? Xavier Trias arrodoneix el seusou de 110.000 euros amb 36.000 en dietes: 1.269 euros per reunió.Vistos els continus abusos i corrupcions en tots els àmbits institucionals, moltes ciutadanes ens hem organitzat en assemblees lliures i horitzontals per tal de decidir col•lectivament sobre tot allò que afecta a les nostres vides, i per això diem:
1. No a les pujades abusives de tarifes i sí a la restitució d'ajuts legítims a les persones amb menys recursos (estudiants, aturades, joves, persones dependents d'ajuts socials…) fins a arribar a un servei d'ús lliure i sense repagament.
2. No a les privatitzacions, reclamem l'autogestió immediata dels transports públics per part de treballadors/es i usuaris/es.
3. Sense justícia no hi ha pau social.

Defensem les Escoles Bressol municipals

En defensa de l'educació pública i de qualitat de la petita infància a Barcelona

Escoles Bressol indignades

En defensa de les Escoles Bressol municipals, en defensa de l'educació pública i de qualitat de la petita infància, contra el nou model de gestió de les Escoles Bressol Municipals previst per l'Ajuntament de Barcelona.

Manifest de la Plataforma en Defensa del model d'escola bressol pública i serveis complementaris de l'Ajuntament de Barcelona

L'equip de govern de l'Ajuntament de BCN ha informat de tot un seguit de canvis que afecten l'actual model de les escoles bressol fins al punt de significar un greu retrocés pel que fa a la seva qualitat i una greu amenaça per a la seva continuïtat que podria connotar el seu desmantellament definitiu.
Els canvis són el següents:
* Increment d'infants a cada grup d'edat. Fins ara: 7 infants per al grup de0 a 1 any; 10 per als grups d'1 a 2 anys i 18 per als grups de2 a 3 anys. A partir del curs 2012-2013: 8, 13 i 20 infants respectivament. Aquest increment, el màxim que permet la llei, significa uns 900 infants més a les escoles disminuint, al mateix temps, recursos humans.
* Hores de suport educatiu de migdia. Fins ara: 3hores i 1/2 per a cada grup. A partir del curs 2012-2013: 3 hores per a cada dos grups d'infants. Aquesta reducció de la meitat de la plantilla de suport, sumada a l'increment de ràtio, a més de deixar moltes persones sense feina, suposa una clara disminució en la cura i atenció dels infants en les seves necessitats bàsiques com són l'alimentació, la higiene i el descans. D'altra banda, posa en perill el respecte a la individualitat dels infants i el valor educatiu que té la vida quotidiana a l'escola.
* Externalització de la gestió de tres escoles. EBM Jaén, EBM Caspolino i EBM Patufet de Navas. A l'informe del Síndic de Greuges de setembre de 2007 sobre "l'Escolarització del 0-3 a Catalunya", ja es planteja que l'externalització d'escoles realitzades per altres ajuntaments ha comportat una pèrdua de qualitat, un deteriorament de les condicions laborals i, sovint, un encariment per a les famílies.
* Aturada en la construcció de noves escoles. Una mesura totalment contradictòria amb l'altíssim nivell de demanda no atesa denunciada pel mateix equip de govern.
La Plataforma en Defensa del model d'escola bressol pública i serveis complementaris de l'Ajuntament de Barcelona vol ser una expressió col•lectiva de la comunitat educativa ciutadana -oberta, compromesa i plural- que al llarg de més de 40 anys ha construït la xarxa d'escoles bressol i espais familiars municipals.
En conseqüència, les entitats sotasignants volem manifestar que:
1- L'educació, en una societat democràtica, a més de ser un dret recollit a totes les normatives vigents, és un recurs per construir una societat cohesionada i justa i, per fer-ho possible, l'educació pública ha de ser l'eix principal. Els primers anys de vida són fonamentals en el desenvolupament de les persones i l'educació infantil és un dels millors camins per afavorir-lo. L'UNICEF proclama que les decisions que es prenen i les activitats que es realitzen en nom dels nens i nenes de la petita infància, influeixen, no solament en la manera com els infants es desenvolupen sinó també en la manera com els països progressen. Invertir en una educació infantil de qualitat possibilita una societat més equilibrada i sostinguda que continuï estenent el seu benestar a la globalitat.
2- Les escoles bressol municipals tenen un llarg recorregut i actualment són un referent pedagògic en el món de l'educació infantil. Inicialment varen sorgir com a resposta social i aportació educativa en l'atenció als infants més petits, en un moment històric de notable incorporació de les dones al món del treball retribuït. Col•lectivament, hem anat construint un model municipal que concep un infant capaç, un model que atén la diversitat i les diferents realitats socials, i que vetlla per oferir escoles obertes amb la participació i el diàleg de les famílies. Les escoles bressol i els serveis complementaris ofereixen als nens i a les nenes de la ciutat, un conjunt d'atencions i experiències ajustades i riques per un creixement saludable físic, emocional, social i intel•lectual, compartint l'atenció amb les famílies, més enllà del seu poder adquisitiu.
3- Professionals, famílies, comunitat educativa i administracions, malgrat els conflictes i les dificultats, durant més de trenta anys hem pogut fer palès que qualitat és coneixement i respecte per aquest cicle, és formació i innovació i, sobretot, dotació de recursos humans i econòmics per dur a terme el projecte d'educació del 0-3 com a primer cicle de l'educació infantil dins l'estructura del sistema educatiu. Ara, continuem treballant i mantenint el compromís diari per oferir una educació de qualitat als infants de Barcelona.
En aquest moment, quan s'està prioritzant la rendibilitat econòmica per davant dels projectes educatius, rebutgem l'atreviment d'intentar desmuntar el model existent, fruit d'anys de treball i que ja forma part del patrimoni de la ciutat.
Per tot el que hem esmentat, en defensa dels drets de l'infant a una educació de qualitat i per tal d'atendre les necessitats de les famílies i les noves realitats socials:
- Rebutgem qualsevol forma de privatització i externalització.
- Reclamem a l'Administració millorar i estendre la xarxa d'escoles bressol i serveis complementaris de gestió pública.
- Exigim l'estabilitat laboral dels professionals que porten endavant un projecte educatiu comú, com són el personal interí i les educadores de suport.
- Rebutgem qualsevol intent d'incrementar les quotes pagades per les famílies per tal de no agreujar la situació que pateixen actualment.
En conseqüència, volem que l'equip de govern retiri les mesures del canvi de model esmentades i treballem conjuntament per una escola pública de qualitat.
El 0-3 hi és!
Junts podem!
Més informació a http://escolesbressolindignades.wordpress.com/

Urgeix una nova cultura de l'energia

Toni Bara

El manteniment de l'actual model centralitzat de producció energètica és insostenible, cal ser conscients: no és eficient energèticament, és ruïnós en pèrdues, és insegur, segueix sent depredador de recursos, de paisatge i de medi natural, afecta la salut, és caríssim i, sols beneficia a uns pocs, a massa pocs!
Per assolir la sostenibilitat ambiental i econòmica a nivell de país i de planeta, la solució passa per promocionar políticament decidida la generació distribuïda de l'energia mitjançant kits solars, minieòliques, minigeotèrmiques, minibiomassa… Arreu de les nostres cases, pobles, barris, urbanitzacions… De forma descentralitzada, democràtica i social de veritat, renovable i lliure, rentable, competitiva, neta, eficient, estalviadora, fiable, segura, adaptable, harmònica i respectuosa amb l'entorn natural, ecològica de veritat… sostenible certament a tots nivells!
La tecnologia ja és a punt. Es poden implementar ja smat grids -xarxes intel•ligents- de gestió automàtica de la demanda i oferta energètica (com sembla que projecta ja a nivell continental els EUA!), controlem l'hidrogen com a font altament eficient d'acumulació i transmissió de l'energia…
I revendríem a la xarxa l'energia sobrant produïda mitjançant un senzill mecanisme sortosament ja facilitat per llei, malgrat que roman gravat fiscalment i, llavors, és clar, s'enredereix l'amortització de la nostra instal•lació! Si en pocs anys recuperéssim la inversió, llavors cobraríem en ves de pagar el rebut de la llum, com a Alemanya. La descentralització de la generació energètica podria ser ja, ara mateix, un negoci per a tothom!
Perquè doncs els nostres polítics no actuen i faciliten fiscalment la generació distribuïda de l'energia? Inversemblantment tot fa pensar que l'aprovació d'una llei que hauria de vetllar per la transparència del finançament dels partits polítics aclaria quines són les empreses monopoli que decideixen aquestes macropolítiques i obriria els ulls a la població respecte els interessos ocults de les grans elèctriques i, desbloquejaria la Nova Cultura de l'Energia.
Però l'energia flueix en qualsevol racó del planeta i és absurd centralitzar-la i cobrar-la: ben aviat s'albira una revolució tal i com succeí amb la implantació dels PC's o els telèfons mòbils -que en néixer en poc temps es van popularitzar-. Les energies renovables distribuïdes tanmateix: són massa bones per a que no siguin un boom!
No oblidem pas que ara, amb la crisi, és ja moralment obligat de demostrar clarament quines són les inversions i reformes claus a curt i llarg termini, tot repensant l'impacte i l'eficiència real de l'energia. És hora de racionalitzar. I, si més no també, d'alliberar els espais naturals suara alterats per la munió de centrals elèctriques, siguin eòliques, o solars, o hidràuliques…

** Toni Bara és activista ecologista i membre del GEPEC/EdC*

SALUT I ANARQUISMES

Un container i unes malles verdes

Josep Cara Rincón (Berga)
http://www.bllibertari.org/pepcara

El passat dimecres 29 de febrer vaig fer vaga. Sóc personal d'administració i serveis (PAS) a la UB amb un contracte d'obra i servei que es perd en els annals. Alguns sindicats, entre ells la CGT, van convocar la vaga sense fer gaire publicitat. D'una banda perquè saben o creuen que la majoria del PAS no la vol, d'altra banda, perquè CCOO i UGT van convocar una "jornada de lluita": fer una assemblea i després manifestar-se, per no perdre el sou.
Com que la CGT de Berga tenia el mateix dia un judici a Manresa contra el Berguedà Actual i el seu gerent Jordi Simon Perayre, doncs vaig anar primer al judici i després a la manifestació. Vull deixar constància que si l'advocat Manuel Cardenas ens ha agradat molt per la seva professionalitat i el seu tracte, la persona que finalment va fer el judici, la Isabel —crec que de Terrassa— va fer una feina extraordinària. Una feina que ha estat d'acord amb la que han fet les treballadores afectades. M'explico: elles han tirat del carro i el sindicat els hi ha donat suport (cartells, pancartes, rodes de premsa, atendre mitjans, concentracions, manifestacions i finalment; el primer judici).
Tornem a la vaga d'ensenyament. Vora les tres d'aquell dimecres vaig decidir amb una amiga de la UAB entrar al seminari. Sí senyores, no pas per fer-me capellà, jo sempre he estat un menjacapellans d'aquests que defensen les execucions del 36. Resulta que algú va voler mostrar el seu desacord amb tot el que està passant cremant un contenidor d'escombraries. Allò que està passant són els treballadors acomiadats, la pujada de taxes, la privatització de la sanitat i l'educació, l'aniquilament dels drets de les treballadores, etc. Van venir moltes furgonetes de la policia i com si es tractés de la darrera obra de la Fura dels Baus van sortir tot de mossos antidisturbis. Tothom corria menys una noia amb les malles verdes. Bé doncs, li van fotre una manta d'hòsties que si encara camina pot estar contenta. Llavors m'arriben missatges, de companys parlant de violència i, de sobte veig que es refereixen al contenidor! M'avergonyeixo, que la gent sigui tant burra de caure en els discursos que promouen els mitjans del poder. Fer malbé coses pot ser útil o no, pot agradar o no, però no és equiparable a fer malbé persones. Sinó tenim clar això malament. Tenim unes manis que semblen fetes per boy-scouts i encara ens alarmen per la crema d'un contenidor? La lectura del primer volum de les memòries del Jan Marc són ara imprescindibles.

Salut i anarquia!

"Rebel·leu-vos!" Publicació per l'autogestió

Col•lectiu Afinitat Rebel
https://www.autogestio.cat/

Publicació de distribució massiva per a la transformació social. Una publicació massiva que inundi el transport públic, els centres de treball, els parcs, els centres de consum, mitjançant la distribució de 500.000 exemplars gratuïts des del 15 de març de 2012, actuant simultàniament en tots costats i enlloc.
Una eina per a difondre i impulsar la transformació social a través dels recursos que es proposaran en els seus continguts entorn de l'autogestió, l'autoorganització, la desobediència i l'acció col•lectiva.
En un moment en que el sistema capitalista es dirigeix al col•lapse, immers en una profunda crisi sistèmica (ecològica, política i econòmica, però principalment de valors), on individus i col•lectius de persones estan sent desproveïts dels seus drets fonamentals, és necessari desenvolupar un procés col•lectiu horitzontal on tots els éssers humans puguem interactuar en igualtat de condicions i en llibertat.
Interactuar significa relacionar-nos (tant humana com econòmicament), comunicar-nos, cobrir les nostres necessitats bàsiques, generar i protegir béns comuns, conèixer-nos i donar solucions col•lectives a problemàtiques que interfereixen les nostres vides. Volem obrir una bretxa dintre de la normalitat en la monòtona vida estatal-capitalista, un dia qualsevol, que finalment no serà qualsevol dia.

Que pretenem amb aquesta publicació?

- Impulsar un procés col•lectiu horitzontal on tots i totes puguem interactuar en igualtat de condicions i en llibertat.
- Crear xarxa de comunicacions entre les persones compromeses amb el canvi i amatents a actuar.
- Trobar solucions col•lectives a problemàtiques que interfereixen les nostres vides.
- Facilitar l'accés a recursos que possibilitin l'autogestió.
- Participar en la construcció de xarxes de suport mutu, horitzontals, assembleàries i generades des de la base.
- Publicar tota aquesta informació en un format atractiu per a facilitar l'accés a tota la societat.

Característiques bàsiques

500.000 exemplars. Versió en paper: Castellà (300.000 exemplars) i Català (200.000 exemplars). Versió digital: Euskera, Anglès.
Publicació impresa en format de periòdic de 24 pàgines (8 d'elles a color).
La publicació veurà la llum el 15 de març de 2012, any de la rebel•lió.
Seguirà la línia de publicacions massives anteriors com CRISI (200.000 exemplars distribuïts al setembre de 2008) i PODEM (350.000 exemplars distribuïts al març de 2009).

Motivació i a qui va dirigit el projecte

Des de Catalunya, per a l'Estat Espanyol, Europa i fins a on puguem arribar. Dirigit al conjunt de la societat i especialment orientat a aquelles persones que volen donar passos per a sortir del sistema de l'estat i del règim capitalista, impulsant iniciatives autogestionades que garanteixin les necessitats bàsiques de tots i totes nosaltres.
Amb la campanya de crowdfunding per a cobrir despeses (16.681 €) a goteo.org aspirem a aconseguir cobrir els costos d'impressió de 300.000 exemplars de la publicació en llengua castellana, 200.000 en català, la distribució inicial i el manteniment d'una eina web per a donar suport la creació i desenvolupament de processos autogestionaris.
Així mateix, fem una crida a col•laboracions de persones i entitats que donin suport la distribució de la publicació, generant punts de suport i coordinació més enllà d'aquesta, i persones amb coneixements de disseny i programació web, específicament sobre el gestor de contingut Drupal.
A més ens agradaria que aquest procés d'autoorganització per distribuir la publicació sigui sinèrgic i útil amb els processos per exemple ajudant a generar nuclis locals en el vostre territori.

Experiència prèvia i equip

El Col•lectiu Afinitat Rebel és el grup que es reuneix des de mitjans de 2011 per a impulsar el projecte, amb la voluntat de generar consciència crítica i compartir eines per a la transformació social. A més de les persones que componen el grup, altres activistes amb diferents habilitats (dissenyadors, informàtics, periodistes, traductors, etc.) s'estan associant per a treballar en xarxa i de manera descentralitzada en la seva elaboració.
Estem treballant en xarxa i puntualment de manera presencial per a generar els continguts, les traduccions, la maquetació, la impressió i la distribució. És un col•lectiu temporal, pel que neix amb la voluntat de promoure i publicar el periòdic i canalitzar l'interès posterior a través d'una plataforma telemàtica. Fet això, el col•lectiu es dissoldrà.
A títol individual, diversos membres d'aquest col•lectiu participen en iniciatives de desobediència civil com derechoderebelion.net o iniciatives d'autogestió com la Cooperativa Integral Catalana; també han participat en diverses assemblees vinculades al 15-M. Aquest col•lectiu, al seu torn recull l'experiència del col•lectiu Crisi que es va formar per a la publicació "Crisi" al setembre del 2008 i del col•lectiu Podem, que es va formar per a la publicació "Podem" al març del 2009. Així alguns dels participants actuals ja van formar part de les anteriors publicacions massives i gràcies a això recullen la seva experiència per a aquest nou projecte.
El web www.autogestio.cat/ començarà a partir del 15 de març a funcionar com una web de recursos per facilitar els processos d'autogestió, especialment a nivell local.
Per fer aportacions econòmiques per tal que sigui una realitat, aneu al web de cofinançament:
www.goteo.org/project/rebelaos-publicacion-por-la-autogestion?lang=ca
www.goteo.org/project/rebelaos-publicacion-por-la-autogestion

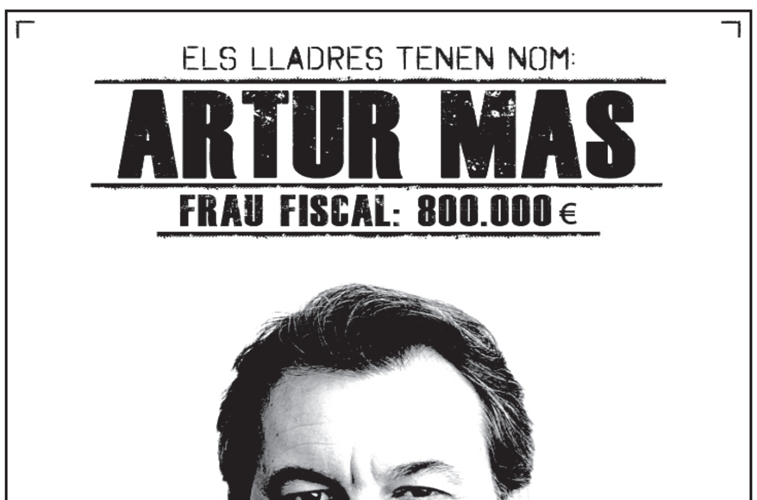
Distribució

Perquè la distribució es realitzi de la manera més efectiva possible i els exemplars puguin arribar al major nombre de persones, proposem la següent forma d'autoorganitzar i coordinar:
* Node principal (cal disposar d'espai de magatzem, local de cara al públic i capacitat de transportar a nodes secundaris)
* Node secundari (cal disposar de local de cara al públic)
* Node autònom (només amb la capacitat i voluntat de repartiment és suficient)
* Node individual (només repartiré entre persones properes)
Formulari per inscriure's en la distribució: www.autogestio.cat/distribucio

Els culpables de la crisi tenen nom. Els lladres tenen nom

Assemblea Popular de Girona
http://lladres.acampadagirona.org/

Ens parlen de crisi econòmica i crisi de valors. Ens diuen que hem estirat més el braç que la màniga. Ens fan creure que ens hem d'estrènyer el cinturó. I moltes altres coses que sembla que ens facin responsables a nosaltres de l'actual situació.
Sembla que l'única solució que queda per sortir-ne és retallar els nostres drets, que ara sembla que siguin privilegis.
Com si fóssim nosaltres els que haguéssim especulat en borsa, els que ens haguéssim enriquit amb l'especulació urbanística, o els que haguéssim fet estafes milionàries amb fons públics.
Nosaltres no hem fet res d'això, ben al contrari. Nosaltres som els que sempre hem pagat les conseqüències del sistema capitalista. Som els que hem de treballar, som els aturats, som els que tenim problemes per arribar a final de mes, som els que no tenim drets perquè no tenim papers, els que ens quedem sense casa i sense ajuts.
Ens diuen que l'única solució per sortir de la crisi són les retallades dels serveis públics.
Però no ens enganyen! La sanitat, l'educació, els serveis socials, són drets dels ciutadans i ciutadanes que han costat molt d'aconseguir, que garanteixen els mínims de qualitat de vida com a persones que som. I no. No ens els volem deixar prendre.
Convençudes de denunciar tot això engeguem aquesta campanya, que pretén assenyalar alguns polítics, empresaris, i personatges coneguts que han contribuït a la misèria dels ciutadans i ciutadanes evadint impostos a altres països, fent frau fiscal (i per tant, robant els diners de tots), cobrant sous indecents mentre augmenta la pobresa, o estafant diners públics pel seu propi benefici.
Són persones ben conegudes a la nostra vida quotidiana, rics tots ells, que maniobren per ser encara més rics a costa de nosaltres, els treballadors i treballadores.
Volem denunciar que si es lluités de debò contra el frau fiscal i els lladres de guant blanc, si no s'augmentés el pressupost de l'exèrcit, si no seguíssim alimentant la monarquia espanyola hereva del franquisme, si els sous públics els decidissin els treballadors i no els polítics, si no es fessin aeroports sense avions i AVEs sense passatgers, hi hauria diners de sobres per mantenir totes les PIRMIs, per no haver de tancar hospitals, per tenir escoles, instituts i universitats de qualitat, i per no apujar el preu d'alguns serveis bàsics com l'aigua potable.
Per acabar, des de l'Assemblea Popular de Girona fem una crida a organitzar-vos als vostres pobles, ciutats, escales de veïns o llocs de treball, contra les injustícies d'aquest sistema explotador, governat per corruptes que apliquen lleis abusives contra els que hem de treballar per sobreviure.
Alhora volem oferir-vos l'Assemblea Popular com un espai participatiu, obert, on podeu participar i dir-hi la vostra. És impossible canviar res tots sols, però junts ho podem tot!
Ni el capitalisme és l'únic sistema possible, ni les retallades són la solució a la crisi, ni tots tenim les mateixes responsabilitats. Que la crisi la paguin els rics!

"Podem canviar les coses, però sense treball en equip no arribarem enlloc"

Entrevista a Enric Duran, activista i insubmís bancari

Laura L. David

Convençut que el sistema bancari era una estafa, va posar-se mans a l'obra per demostrar-ho. Precari com era, va aconseguir que una quarantena d'entitats li atorgaren fins a mig milió d'euros en crèdits. No els ha tornats ni pensa fer-ho. En comptes d'això, eixos diners construeixen ara alternatives d'economia real. De segur que la seua és una batalla socialment justa, explica, i anima a copiar allà on li demanen la seua estratègia per "eixir del capitalisme".
Va agafar paper i tisora per inventar-se una vida nova: una feina, unes necessitats de consum i un poder adquisitiu deliberadament falsos. Va jugar a enganyar "els mercats". I va colar. Tant que, amb 32 anys, una mica d'enginy i un grapat de nòmines casolanes, aquest desobedient que s'estimà més estudiar en la "universitat de la vida" que en cap altra institució acadèmica va obtindre 492.000 euros en crèdits de fins a 39 entitats financeres. Entre aquestes, gegants dels negocis com BBVA, que acaba de portar-lo a judici i li reclama 24.000 euros d'una targeta de crèdit amb unes condicions bastant peculiars. Quasi mig milió d'euros sol•licitat -i obtingut- per demostrar la poca fiabilitat del sistema bancari. Amb ells avalava uns crèdits els diners dels quals no sols no ha tornat, sinó que els ha destinats a col•lectius socials que impulsen experiències alternatives al sistema capitalista: habitatge i moneda socials; altres formes de treball i ensenyament i una cooperativa que cobreix tot el cicle de l'economia i arracona l'euro: del productor al consumidor, per descomptat, botant-se els intermediaris.
Va ser el 17 de setembre del 2008, quan Enric Duran explicava la seua acció a la publicació "Crisi 17S". Justament després fugia i no reapareixeria fins sis mesos després per distribuir a tot el territori dels Països Catalans una segona publicació: "Podem! Viure sense capitalisme". Llavors, després d'una roda de premsa a la Universitat de Barcelona, és detingut i tancat a la Model de Barcelona. 65 dies després, ix gràcies a la solidaritat dels companys, que arrepleguen els 50.000€ de la fiança. Acusat d'estafa i falsedat documental, Duran és insolvent i, per tant, no pagarà els seus deutes amb la justícia. Per això i perquè no reconeix un sistema judicial que, diu, "empara el poder i desprotegeix el poble".
Costa de creure que aquest jove, introvertit i de complexió menuda, amb el seu mig somriure despistat i aquella mirada perduda, haja tramat tot un pla per desemmascarar les misèries de la banca. La veritat és que mai no ha estat sol: des de Barcelona i estesos per tot el territori, fa molts anys que una bona colla d'activistes en xarxa "conspiren" i piquen pedra per erigir-se en motors del seu propi canvi. Tal vegada per això pot ser que Duran siga més amic de l'acció que no dels grans discursos. Parla baixet i amb aplom, i a cada pregunta es permet una pausa que a la seua interlocutora se li representa eterna. A poc a poc, amolla la seua resposta, demolidora, contra un sistema que està convençut de poder ensorrar. Amb la força de la paraula. Amb la desobediència. Amb l'acció i les construccions col•lectives.

- Sempre ha definit la seua acció com una acció política. Per què?
- El que vaig fer, des del seu origen, té un objectiu clarament polític: jo decideixo fer l'acció no per una raó de necessitat econòmica o personal, sinó per un objectiu polític que al final el que busca és transformar la societat. La construcció d'alternatives i la denúncia; tot forma part d'aquest objectiu polític.

- El passat mes de novembre es va presentar al judici civil, en què el BBVA li reclama 24.000 euros. És el primer judici al qual us presenteu. Per què?
-: De judicis n'hi ha hagut alguns abans, però ni tan sols els hem parat atenció. Habitualment no em presento perquè sóc insolvent i si em presentés, hauria de pagar les costes del judici. En aquest cas, com la targeta era molt irregular, vam decidir presentar-nos per denunciar aquests tipus de contractes, i aprofitar l'ocasió per posar en evidència com en són, de perversos.

- Tanmateix, la jutgessa decideix que és vostè i no el BBVA qui ha de pagar. Xoca vore com el sistema fa pagar un usuari per una "errada" d'un banc que comercialitza un producte financer dubtós, pocs dies després d'indultar un banquer…
- Bé, no em fan pagar perquè sóc insolvent i per tant no pagaré, això d'entrada. D'altra banda, en el cas de l'indult que ha fet l'executiu espanyol, s'han demostrat els mecanismes de vinculació entre els diferents poders del sistema actual. El que és clar és que la legalitat i el sistema judicial són eines del poder. Per això penso que el sistema judicial no està legitimat per jutjar-me.

- Al 2008, ja cridàveu a la insubmissió bancària. Pareix que el temps us està donant la raó...
- Ja fa molts anys que moltes persones diuen que aquets sistema és insostenible, que va a la deriva i que s'ha de transformar. Alguns ho deien més a través de llibres, i nosaltres potser més a través de l'acció i de la difusió, però formem part d'aquesta gent que està treballant i que ara es veu que aquesta feina era important.

- Quina és actualment la seua relació amb les 39 entitats financeres a les quals va demanar crèdits?
- Algunes continuen insistint per les vies comercials habituals perquè pagui el deute, perquè anar per la via judicial no els serveix de molt quan veuen que l'usuari no és solvent com per pagar-ho. Hi ha tretze entitats que continuen volent anar per la via penal i la resta han anat per la via civil, però no ha transcendit res als mitjans perquè no és habitual que una denúncia civil surti a la premsa.

- Al 2008, també deia que feia aquella acció perquè "se'n parli, i molt", tot i que ja sospitàveu que els grans mitjans no se'n farien gaire ressò. Com valora el tractament del seu cas als mitjans?
- En el cas del BBVA, la resposta mediàtica va ser impressionant. Es va omplir la sala del judici de mitjans. Suposo que en part va ser per iniciativa pròpia dels periodistes perquè hi sortís. Però quan sortim denunciant aquest cas del contracte de la targeta del BBVA, al poder no li interessa, i al cap d'una setmana, els mitjans treuen que el fiscal em demana vuit anys de presó. Aquesta notícia se sabia des del juny passat: si la treuen ara és per ficar por al cos de la gent únicament. El que va dir la jutgessa també ho pinten com si fos una condemna, com si hagués de passar, perquè la gent es quedi amb la idea que davant d'una opció com la meua, hi ha repressió. A nosaltres el que ens interessa, més que sortir o no en la premsa, és que això pugui remoure una miqueta més les consciències de la gent.

- La vostra idea de transformar la societat, s'ha convertit en la Cooperativa Integral Catalana . Què és això?
- És un projecte de transició per anar construint una societat fora del capitalisme, que el pugui arribar a substituir. Intenta construir des de baix tots els elements necessaris per una societat autogestionada, assembleària i participativa que cobreixi les necessitats bàsiques com són la salut, l'alimentació, l'educació i l'habitatge. Hi ha tota una sèrie de mecanismes, de suport legal etcètera, per facilitar que les persones puguin anar-se implicant en un sistema nou en el qual ja no importa si són insolvents perquè es crea una nova consciència i una nova manera de relacionar-se, molt basada en la confiança. Actualment formem la CIC unes 2.500 persones.

- Fruit de la vostra experiència, ha començat a rodar la cooperativa integral madrilenya i també la valenciana. En quina situació es troba aquesta darrera?
- Són processos incipients que han de fer molta feina per anant generant confiança, amb un nucli promotor, que van veient com pot avançar el procés i com s'aplica en el nucli local. De moment s'estan fent assemblees, reunions, contactant amb col•lectius amb l'objectiu de posar-se en marxa. A La Rioja, a Euskal Herria, a León... també hi ha d'altres propostes que van sortint d'altres territoris.

- Li demana molta gent consell sobre com fer accions de desobediència bancària?
- Hi ha molta gent a la qual, en un moment determinat, li arriba la consciència que no podrà mantenir la solvència dintre del sistema i a la qual li interessa veure de quina manera passar de la solvència a la insolvència. Donem consells que hi ajuden i, en funció del grau d'implicació, de risc o de compromís que vulgui assumir cadascú, funciona més o menys.

- Teniu un web on reivindiqueu la rebel•lió col•lectiva, en el qual demaneu que cadascú assumeixi "un compromís personal de desobediència civil". Per exemple?
- Cadascú pot decidir fins on vol arribar i quin camí vol seguir, però el que ha de saber és que cada vegada té més eines per fer un canvi personal i implicar-s'hi de manera col•lectiva: si tens una hipoteca, deixa de tenir-la i vincula't a un projecte d'habitatge col•lectiu; reactiva un projecte empresarial autònom que no depengui del sistema; en l'àmbit del consum, deixa de donar suport a les multinacionals per comprometre't amb el consum local... El que és important és qui tingui la capacitat de generar-se temps per dedicar a aquestos temes, que s'impliqui en generar un projecte col•lectiu en l'àmbit local o en un àmbit més gran. El més important és que puguem autorganitzar-nos i això requereix molt de temps i moltes persones. Podem organitzar-nos i podem canviar les coses, però sense un bon treball en equip no arribarem enlloc.

** Entrevista publicada al diari digital valencià L'Informatiu*

Dinamita de cervell

“Grècia és un laboratori de les polítiques d’austeritat”

Entrevista a Moisis Litsis, periodista del diari grec ‘Eleftherotypia’

F. Fafatale / Diagonal

Moisis Litsis, analista econòmic del diari grec ’Eleftherotypia’, analitza la situació grega i europea en aquesta entrevista, al fil de les negociacions del Govern grec amb els creditors i amb la UE sobre l’últim rescat i les vagues i mobilitzacions de protesta. Grècia vivia el 7 de febrer la seva primera vaga general de l’any, convocada contra la nova ronda de retallades que estaven negociant els partits en el Govern per a aconseguir una injecció d’entre 130.000 i 145.000 milions d’euros del FMI i la Unió Europea.
Les condicions que ha de complir el govern grec per rebre el segon rescat que consta de crèdits per valor de 130.000 milions d’euros, passen per una rebaixa del salari mínim interprofessional, passant dels 870 € actuals a 560 €; una reducció del 20% dels salaris del sector privat eliminant les pagues extres; una recapitalització de la banca amb 40.000 milions d’euros; la privatització de l’aeroport d’Atenes, les empreses públiques mineres, subministradores d’aigua i elèctriques i dels terrenys de l’Estat en illes gregues; així com l’acomiadament de 15.000 funcionaris el 2012 i de 150.000 fins al 2015.

- Diagonal: Podries mesurar la deterioració del benestar dels grecs des del ‘rescat’ i la irrupció de la troica formada pel Banc Central Europeu, la Comissió Europea i el Fons Monetari Internacional?
- Moisis Litsis: Vivim en una situació que en els meus 50 anys, i a pesar del meu origen de família humil que va viure anys molt difícils, mai havia vist. Per a començar, no hi ha esperança, ni a nivell social ni a nivell privat, com en anteriors situacions complicades similars. L’actual crisi afecta a l’anomenada ‘classe mitja’, gent que va donar per assentada la prosperitat d’anys passats. Afecta especialment a gent de la meva edat, a qui els és difícil començar de zero, que no són joves per a ser optimistes, que tenen famílies…
Molta gent com jo viu dels estalvis del passat (si és que té). És molt rar veure a dues persones treballant en la mateixa família (només si una és empleada pública). Cada vegada més i més gent acudeix a menjadors populars. La família tradicional grega segueix sent un valuós matalàs social. Cada vegada hem de pagar més i més impostos per passats ingressos i molta gent no paga, no per raons ideològiques, sinó senzillament perquè no té diners.
L’atur oficial és del 18%. I després estan aquests treballadors, com a ‘Eleftherotypia’ (la plantilla porta sense cobrar des d’agost), que no són oficialment parats, però que no són remunerats pel seu treball. Uns dels negocis prospers avui a Grècia són les cases de compra d’or. Veiem molts anuncis de botigues, fora del districte centre tradicional d’Atenes, de compra-venda d’or.

- Per què Grècia és diferent? És a dir… Per què ha estat la primera? L’activista grega Sonia Mitralia sosté que la troica utilitza a Grècia com laboratori per a veure el lluny que pot arribar. Tu què en penses?
- Penso que ella té raó. Fins i tot el nostre ex primer ministre, Yorgos Papandreu, va dir una vegada que érem “un laboratori mundial” per diferents raons. Grècia suposa una petita proporció de l’economia de l’eurozona (tan sols un 2% del PIB, enfront de països com Espanya, que suposen un 11%) i segur una molt més ínfima de l’economia mundial. Llavors… per què tant soroll sobre la crisi grega en els dos últims anys, amenaçant amb desestabilitzar tota l’economia mundial?
Grècia va ser el primer exemple del que avui tot el món reconeix: la crisi de deute mundial, amb el focus en l’eurozona com un tot. Si Grècia queia, es corria el perill de ‘l’efecte dominó’ de suspensió de pagaments en altres països de l’eurozona i podia suposar la fi del procés de la zona euro. Així és com van intentar salvar el problema grec, per descomptat, sense cap èxit. Ara és una discussió comuna que la crisi del deute amenaça amb desmantellar tota la eurozona, no per Grècia, clar, sinó perquè la crisi afecta a economies més grans com Espanya, Itàlia o França.
Amb la severa austeritat, l’amenaça d’un immediat ‘default’ i sortida de l’euro, la troica va intentar primer persuadir als grecs que no hi havia altra solució i després va intentar terroritzar a la gent amenaçant-la amb que si no seguien els passos grecs, sofririen més ràpidament una situació similar.
Després van intentar provar els límits de les reaccions de la gent. Malgrat les contínues vagues, manifestacions, crítiques i polèmiques, no hi ha hagut una explosió social a Grècia. Així doncs, els reguladors de l’eurozona deuen pensar que han guanyat la partida, manejant amb èxit qualsevol besllum de descontentament en altres països. Jo penso que Grècia és avui l’exemple del que no hauria de passar en altres països europeus: Creure que no hi ha altra solució a la crisi del deute que les polítiques de la troica que han empobrit als grecs.

- I com està el poble grec? Està unit en les lluites? Hi ha un contrapoder real? Quin és el rol dels ‘aganaktismeni’ (els indignats grecs)?
- Hem tingut un munt de vagues. Algunes d’elles massives, especialment al principi de la crisi. Però els grecs no veuen cap canvi real. Un gran moment va ser el passat estiu, quan el moviment ‘aganaktismeni’ (indignat) va començar a assetjar el Parlament amb milers de persones, esperant que la majoria del PASOK (Partit Socialista) no votés al final les noves mesures que va imposar la troica després de l’acord de juliol per un nou préstec. L’únic assoliment va ser el reemplaçament del primer ministre socialista Yorgos Papandreu pel tecnòcrata ex banquer central Lukas Papademos amb el suport dels partits de l’oposició, el dretà Nova Democràcia i el d’extrema dreta LAOS.
Em sembla que el poble grec està cansat de no veure un canvi real, segueix dubtant dels sindicats tradicionals, fins i tot dels partits tradicionals d’esquerra, malgrat que van obtenir bons resultats en les passades eleccions. Hi ha moltes iniciatives noves a nivell local, però no hi ha un moviment massiu general amb una demanda central. Però la lluita segueix.
Penso que hi ha una necessitat de rebuig total de les actuals polítiques i del deute, fins i tot qüestionant la inclusió de Grècia en l’euro. Després de tot, a pesar de les diferències sobre aquest tema de les polítiques d’esquerra, hi ha una alta probabilitat que Grècia sigui forçada a sortir de l’euro, sense un moviment real preparat per a contrarestar les dures conseqüències d’un moviment com aquest. Si no, hi haurà tremends canvis polítics i socials.

- Per què Grècia no ha declarat encara una vaga general indefinida?
- Durant molts anys recordo a l’extrema esquerra intentant promoure una vaga general indefinida sense cap èxit. En els dos últims anys hem tingut moltes vagues generals, fins i tot més que en els primers anys després de la caiguda de la ‘Junta’ militar el 1974, un període caracteritzat per una gran radicalització i molta mobilització juvenil. La gent també ha perdut molts diners amb les vagues, especialment en el sector públic. Així que, en aquests temps difícils, dubten si anar a la vaga indefinida, una cosa que les forces sindicals tradicionals no volen realment i són incapaces de promoure.

- Quina és l’amenaça de l’extrema dreta a Grècia?
- Cal dir que tenim dos tipus d’extrema dreta a Grècia. Una, connectada amb l’anticomunisme de la dreta tradicional, antisemita, nacionalista, xenòfoba i racista, etc. i una altra més extrema, neonazi. La primera està representada per LAOS (el seu fundador va ser membre del conservador Nova Democràcia) i la segona, per l’organització neonazi ‘Crysi Avgi’. Ambdós estan a l’alça. LAOS és membre del nou govern de Lucas Papademos (pot ser que per això la seva popularitat dels últims anys està caient una mica) i ‘Crysi Avgi’ en algunes zones va obtenir millors resultats que l’extrema esquerra.
Durant molts anys, per la ‘Junta’, l’extrema dreta va ser marginal. Basada principalment en un anticomunisme que semblava desfasat després de la caiguda del mur de Berlín i l’atenuació de l’esquerra tradicional que va influir em la política grega malgrat la seva derrota en la guerra civil en 1945. En els últims anys, al costat del tradicionalment antisemita LAOS, va intentar explotar la causa palestina, fins a llavors bandera de l’esquerra, per a promoure un nou tipus d’antisemitisme emmascarat amb crítiques a les polítiques israelianes i malgrat les conegudes connexions entre l’extrema dreta europea i la islamofòbia del ‘establishment’ d’extrema dreta israeliana; també va intentar explotar l’ona d’immigració il•legal al costat de l’explotació del sentiment nacional (problemes amb Turquia, antiga Democràcia de Macedònia) per a promoure la seva agenda. El seu suport a l’actual govern els ha provocat alguns problemes amb el seu electorat, que era, des d’un punt

de vista nacionalista, contrari a les polítiques de la troica al principi. “La gent ha perdut molts diners amb les vagues, especialment en el sector públic”

- Quina és la teva explicació sobre l’ofensiva de la troica, no només a Grècia? Penses que el seu objectiu és atacar a la classe treballadora en tota Europa?
- Segur. Mira. En els últims 20 anys, en ‘l’era daurada’ del neoliberalisme, vam veure una contínua tendència a Europa a desmantellar l’estat ‘social’ i el tradicional poder dels sindicats (especialment en els països del nord) en nom de la necessitat d’arribar a altes taxes de PIB. Aquest procés va suposar una gran lluita dintre de la UE i molts governs, per la pressió dels sindicats i l’opinió pública, van adoptar les reformes neoliberals lentament, en ocasions retrocedint per la pressió popular.
Ara, amb la crisi del deute, que és resultat de la ‘bombolla’ de l’euro, els governs són forçats a adoptar reformes ràpides, per a abaratir la mà d’obra, sense drets ni seguretat social. Molta gent, espantada per les tremendes conseqüències, confia que les mesures dels governs puguin evitar el ‘default’ i que el deteriorament del benestar pugui frenar-se. És el moment que la classe treballadora s’aixequi i trobi noves formes d’enfrontar-se a aquesta política brutal que, com en el cas de Grècia, mai para.

- Quina és la relació entre els poders europeus i els nord-americans en aquesta ‘crisi del deute de l’euro’? Quin és el paper d’Alemanya? Quant té de real la ‘crisi del deute de l’euro’?
- Molta gent a Europa creu que la política americana és més favorable al desenvolupament econòmic perquè EEUU pot imprimir dòlars i promoure el creixement. Una cosa que no és molt certa, perquè malgrat els milers de milions de dòlars que la Reserva Federal va imprimir en els últims anys, la situació social a EEUU és similar a l’europea, i de vegades fins i tot pitjor.
Les crisis del deute són reals i són el resultat del model de consumisme del capitalisme modern. En el passat (per exemple, en els 70) els dèficit públics van ser el resultat de les tradicionals polítiques keynesianes per a finançar l’estat social, etc. Ara hem vist una explosió de deute públic i privada, en gairebé cada país occidental, perquè els bancs van pressionar a la gent i als països a endeutar-se per a finançar la seva prosperitat (per a comprar cases, cotxes, serveis, etc.) amb tipus baixos i ara exigeixen els diners de tornada, sabent que cap societat pot permetre’s pagar totes aquestes sumes de deute públic i privada, sense creixement real.
Ells acusen a la gent de viure per sobre de les seves possibilitats, però en el passat va ser gràcies a això que Grècia, Espanya o Irlanda van arribar a alts nivells de creixement. Alemanya i els seus bancs han jugat un paper molt important. L’alemanya és una societat consumidora relativament conservadora i a través del crèdit va ser capaç de finançar a països com Grècia per a comprar armes o per a construir massives obres públiques per als Jocs Olímpics, a benefici dels grans grecs i de les companyies estrangeres.
La premsa massiva i sensacionalista alemanya, com Bild, va atacar als grecs, acusant-los que són “dropos” que es mengen els diners dels alemanys, a pesar del fet que fins i tot la contribució alemanya als paquets de rescat ha estat donada amb alts tipus d’interès, molt més alts que els tipus als quals el BCE presta diners a altres bancs. Alemanya ha transformat l’euro en una ‘moneda alemanya’, pretén imposar el model alemany a tots els països europeus, malgrat les seves

tradicions, mentalitats i disparitats econòmiques, que són el resultat de la bretxa entre nord i sud i és poc inclinada a pagar el preu malgrat que és el país més beneficiat de la introducció de l’euro. Recorda a l’antiga Unió Soviètica, que pretenia imposar un tipus de ‘socialisme’ a tot el bloc de l’est, sense importar la seva història, tradicions i mentalitats.

- A l’Estat espanyol, quan el PP ha arribat al Govern, ha descobert una desviació del dèficit del 6% al 8%. A Grècia va sortir a la llum l’escàndol de les estadístiques inflades per a justificar les retallades. Què recomanaries als espanyols sobre aquest assumpte?
- No us fieu de les estadístiques oficials i intenteu trobar la veritat -un moviment d’auditoria podria contribuir-. No confieu ni tan sols en Eurostat (l’oficina estadística de la UE). Els buròcrates de Brussel•les tenen la mateixa responsabilitat sobre les falses estadístiques en els països de l’eurozona. Ara mateix, a Grècia estem assistint al segon acte de la baralla entre el PASOK i el partit Nova Democràcia, que va ser acusat de no dir la veritat sobre el dèficit quan estava en el Govern el 2009 i ara acusa al PASOK d’inflar les estadístiques per a persuadir a l’opinió pública a adoptar les severes mesures de la troica.

- Finalment… T’agradaria transmetre alguna cosa al poble espanyol? Quines lliçons cal extreure de l’experiència grega?
- La lliçó de Grècia és una: No us creieu que no hi ha alternativa. Mireu el que li va passar al poble grec, que al principi va pensar que les primeres mesures d’austeritat serien suficients per a protegir-lo del ‘default’. Ara Grècia ha incorregut en impagament no oficialment, milers de persones en el sector públic perden les seves ocupacions –al principi ens van dir que el problema era el “saturat” sector públic-, la gent fa cua en els menjadors populars.
Aixequeu-vos per a rebutjar aquestes polítiques abans que sigui massa tard. Organitzeu-vos i sigueu solidaris amb el poble grec, perquè la lluita és la mateixa. Hem de lluitar a un nivell europeu, una cosa, per descomptat, molt difícil.

** Entrevista publicada a la revista Diagonal*

#23Financiero: contra el cop d’estat dels mercats

Grup de Treball d’Economia de Sol, Moviment15M

El 23 de febrer de 1981 uns sinistres personatges oposats al règim constitucional democràtic van protagonitzar, pistola en mà, un atac a la naixent democràcia espanyola assaltant el Congrés dels Diputats.
Trenta anys més tard, el passat setembre i en el mateix escenari, els “representants” del poble que fa anys es van amagar sota els escons ara ens traïen aprovant una reforma de la Constitució espanyola que ningú havia sol•licitat, sense acceptar el més mínim debat social i sense aprovació en referèndum. L’objectiu? Incloure en la nostra llei suprema el pagament del deute i els seus interessos com primer compromís de l’estat per davant de qualsevol necessitat social.
No és un símil forçat. És l’episodi que de manera més evident escenifica el cop d’estat que estem vivint. Solament que aquesta vegada, no ho protagonitzen esperpèntics generals i guàrdies civils, sinó alts executius impolútament ben vestits i adulats per polítics. Estem vivint un cop d’estat financer.
Vivim un cop d’estat quan els nostres representants dirigeixen discursos als suposadament invisibles mercats sol•licitant-los compassió en canvi de degradar les condicions de vida de la població a la qual haurien de servir. El poble “sobirà” està sent sacrificat en l’altar del neoliberalisme. Assistim a un cop d’estat quan els nostres dirigents acaten les directrius d’institucions no triades democràticament, com la Comissió Europea, el Banc Central Europeu o el Fons Monetari Internacional, que atenen solament als interessos de grans fortunes i corporacions, i forcen la seva implantació en el país sense debat previ ni consulta popular; quan segueixen els interessos de Merkel i Sarkozy, en defensa de la banca alemanya i francesa, abans que els del propi país.

Podem identificar als autors del cop quan, en nom d’una falsa austeritat, pugen els impostos als treballadors mentre permeten el frau fiscal i els mecanismes que ho emparen; quan es baixen els salaris, se suprimeixen els convenis, es retarda l’edat de jubilació i es degraden les condicions de treball; quan es destrueixen l’educació i sanitat pública que hem construït durant generacions; quan per fi tots els diners obtinguts s’usa per a avalar i rescatar a una banca que ha destruït l’economia real pujada a lloms de bombolles especulatives. Qui és l’únic beneficiat amb totes aquestes mesures?
No és un cop a punta de pistola. Però totes les persones hem percebut el fred contacte de les primes de risc durant el recent procés electoral, sota l’amenaça de “això o el caos”, amb la immolació exemplaritzant de Grècia com avís a navegants. I quan les amenaces no són suficients, no dubten a actuar obertament: Si cal fer dimitir a un president de govern electe i substituir-lo per “un tecnòcrata” al que ningú ha votat, doncs es fa.
Prou de mentides! Això no és austeritat, no estan treballant perquè sortim tots d’aquesta, no ens estem sacrificant per a estar millor demà, no són tecnòcrates, són executius al servei del mateix poder financer que ens ha dut a aquesta situació. Això no és més que una despietada transferència de riquesa del 99% que estem baix al 1% que ens trepitja, una renúncia a drets adquirits durant dècades, una destrucció de les més elementals formes democràtiques.
Contra el cop d’estat dels mercats!

Contraanuncis

Pels seus actes els coneixeràs

La revolució permanent també és patrimoni del capitalisme

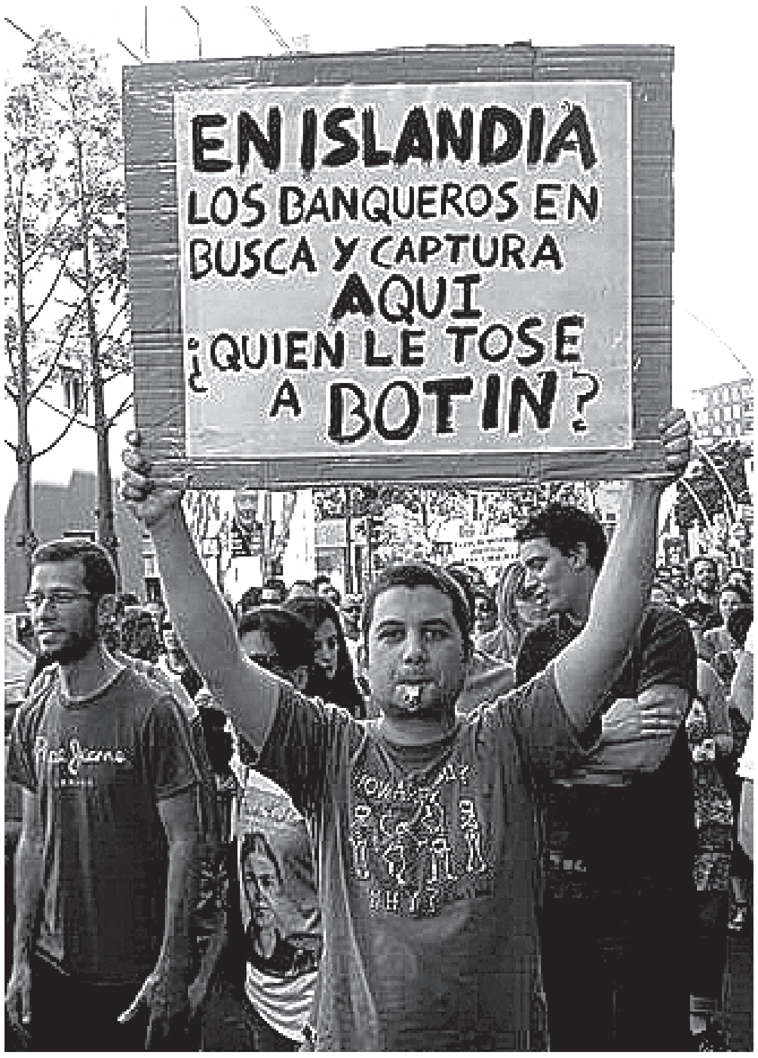
Josep Manel Busqueta

Els temps de crisi són temps convulsos pel capitalisme. En aquests períodes el funcionament normal de l'activitat capitalista s'interromp i amb ella queda aturada la dinàmica social essencial per a la bona salut del procés de reproducció capitalista.
La seqüència de l'impacte de la crisi en el funcionament de la societat és ben coneguda. Sense possibilitats d'assolir la rendibilitat adequada per a la inversió aquesta s'atura i, amb ella, els processos productius i per tant la possibilitat de que la majoria de la població, no propietària dels mitjans de producció, trobi un empresari disposat a comprar la seva força de treball a canvi d'un salari. Sense salari desapareixen els diners necessaris pel consum i per tant, les possibilitats de viure, amb una certa dignitat, en la societat capitalista queden seriosament qüestionades per una bona part de la població.
Així doncs en els moments de crisi el capitalisme ha de reinventar-se. Ha d'engegar importants canvis en la forma com combina i empra els recursos socials. Ha de desenvolupar nous processos productius que mitjançant l'explotació laboral, el fons essencial en el capitalisme, li han de permetre aconseguir els guanys necessaris per a reproduir-se com a model social dominant.
Aquesta dinàmica revolucionària és la que fàcilment podem constatar si observem com el capitalisme ha sabut reorganitzar-se després de cadascuna de les grans crisis estructurals que ha patit. Així veiem com després de la gran crisi del 29, i després que, gràcies a la segona Guerra Mundial, es destruís una part important del valor existent, emergeix una nova forma d'organització social i econòmica que tindrà en el control i la regulació de les finances un dels seus elements centrals. Aquesta tasca serà desenvolupada des de l'Estat, institució central en la nova dinàmica del capitalisme, que s'encarregarà de prendre i desenvolupar, amb la seva intervenció activa, les decisions estratègiques de desenvolupament econòmic. La majoria de la població queda integrada en el sistema gràcies a la triada que conformen el treball assalariat, el consum de masses i el pacte social. Aquesta proposta social i econòmica que assegurarà tres dècades de gran prosperitat al capitalisme, sobretot europeu, necessitarà un important suport ideològic i alhora tècnic. Aquest elements intel•lectuals són els que aportarà la teoria econòmica keynesiana i la socialdemocràcia a nivell polític.

El cas espanyol, el "cambio sin ruptura"; o sigui més del mateix

Pel cas del capitalisme espanyol el procés pren connotacions força diferents. La gestió del capitalisme que proposa el franquisme durant aquest període s'allunyarà de manera important del que succeeix en l'entorn europeu. El feixisme imposa un model social i econòmic sense organitzacions de classe i sense dret de vaga que té com a resultat un brutal empitjorament de les condicions de vida dels treballadors espanyols, sobretot durant els primers anys de postguerra. Cal tenir present per exemple, que els salaris reals en una ciutat industrial com Sabadell no retornaren als nivells del període republicà fins a finals de la dècada dels 50. Així doncs el model econòmic capitalista del franquisme serà un model que es sustentarà en salaris baixos, una alta utilització del factor treball i una molt baixa mecanització que tindrà com a conseqüència una productivitat industrial molt més baixa que en la majoria dels països europeus.
La mort del dictador i l'inici d'això que s'ha volgut anomenar democràcia coincideix amb un moment històric en que el capitalisme, a nivell global, ja ha esgotat el que donava de sí el règim d'acumulació de postguerra i es troba immers en una nova crisi. D'aquesta crisi en sortirà una nova forma de reorganització social i econòmica -la globalització- que tindrà en la transnacionalització productiva i en la expansió de la mercantilització, dos del seus gran pilars de funcionament. L'estratègia neoliberal, a nivell de política econòmica i social, emergirà com la forma hegemònica de gestió de la societat que permetrà l'expansió i la consolidació del capitalisme global.
En el cas de l'Estat espanyol, i en el marc de la reorganització del capitalisme global, veurem com des de l'inici de la suposada democràcia fins a l'actualitat, totes les opcions polítiques que arriben al govern es complementaran en el desenvolupament de la mateixa estratègia econòmica. Amb independència del seu origen ideològic, UCD, PSOE i PP esdevenen marques diferents d'un mateix producte. La conclusió que en podem extreure d'aquest fet és que en el cas espanyol, i sobretot pel que fa al model econòmic i social, la democràcia no ha suposat formes diferents d'organització de la societat i l'economia en funció de l'opció política que ostentés el govern. Veiem com els interessos econòmics del capital, cada cop més internacionalitzat, són els que han marcat el destí i l'evolució de l'economia i la societat espanyoles.
Pel cas espanyol podem veure com són dos grans eixos els que determinen l'opció estratègica de desenvolupament. Per una banda la internacionalització, que tindrà en la integració en el projecte econòmic europeu el seu element estructurant i que suposarà la plena integració de l'Estat espanyol en la jerarquia econòmica internacional com una perifèria del centre. L'altre gran pilar estratègic serà l'aposta clara pel mercat en detriment d'allò públic, com a gran orientador i dinamitzador de l'economia. El resum més evident d'aquest opció és la que fa el ministre d'economia "socialista" Solchaga quan afirmà que la millor política industrial per a l'economia espanyola és la que no existeix. Aquesta opció té com a corol•lari la proposta de que la principal tasca des de la política econòmica es basa en articular les mesures necessàries per tal de que sigui la inversió privada, sobretot l'estrangera, la que dinamitzi l'activitat econòmica.

La bola de vidre: capitalisme quo vadis! No ens equivocarem de massa!!

Tot sembla indicar que la situació de crisi que actualment viu el capitalisme representa de nou, l'esgotament del règim d'acumulació que des de la dècada dels 70, li havia permès recuperar la taxa de guany. Amb l'esgotament del model també deixa de ser funcional, i sobretot creïble, la legitimació teòrica i social que l'havia sustentat. Avui ja ningú pot creure la cantarella de que la dinàmica eficient de l'economia es basa en la no intervenció de l'Estat, element central que bastia l'ideari neoliberal dominant. Què en seria avui del capitalisme si no comptés amb el descomunal suport de totes i cadascuna de les institucions públiques i dels seus plans d'intervenció econòmica! Plans d'unes dimensions que deixen en xavalla el que va suposar el pla Marshall.
Resulta evident que de la recomposició econòmica i social que permeti recuperar els guanys al capitalisme, i que per tant permeti recuperar el dinamisme que ara no té, sobretot en els països centrals, en sortirà una nova forma de legitimació teòrica, política i social. A dia d'avui podem intuir que una de les grans damnificades d'aquest procés a nivell global en serà la democràcia. Podem apreciar com en la direcció d'aportar una gestió "adequada" de la crisi s'imposa allà on resulta necessari, en aquest cas Grècia i Itàlia, governs "tècnics". Aquest governs no gaudeixen de cap legitimació pròpia de la democràcia tradicional i és la seva aura de "neutralitat" i "eficiència" la que els legitima com a opcions necessàries i acceptables pel conjunt de la societat. Lluny de la façana que proposen, la realitat és que aquests governs amaguen una clara opció per la gestió de la crisi, que té com a objectiu assegurar la concentració, de tot l'excedent que es produeix, en mans sobretot del capital financer i que va en detriment de totes les polítiques que asseguraven el conjunt de drets socials per a la majoria de la població.
Molt probablement pel conjunt de la societat europea on la idea de democràcia, (entesa com la capacitat de la ciutadania de participar en la presa de les decisions que l'afecta) representa un element diferenciador i estructural d'aquestes societats, la dinàmica cada cop més autoritària, cap on apunta la reestructuració del capitalisme, representarà un canvi substancial.
Pel cas de l'Estat espanyol, la democràcia no ha tingut mai la "qualitat ciutadana" que se li suposa en la majoria dels països europeus, tal i com ja s'ha assenyalat. En el cas espanyol, la democràcia recent ha suposat una clara subordinació de les decisions de la ciutadania a l'estratègia de desenvolupament que el capital ha marcat des dels seus orígens. Recentment hem assistit a una nova posada en escena d'aquesta dinàmica. Hem vist com, amb la participació de tot l'entramat de poder institucional, però sense cap participació de la ciutadania, s'escometia una reforma constitucional que ens ve a dir que no pagar el deute és anticonstitucional. Reforma que de fet constitueix una peça més del programa de govern que, sota l'empara de l'única gestió possible de la crisi, ens té preparat el capital financer de la mà de les diferents institucions titella que el representen (Fons Monetari Internacional, Governs i Unió Europea).
Sense massa ressò mediàtic, el 26 de març de 2011 es reuniren a la Moncloa l'antic president del govern José Luís

Rodríguez Zapatero i els representants de les 41 empreses amb més pes en l'economia del país. Per fer-se una idea del poder que exerceixen aquestes empreses sobre el conjunt de la societat espanyola cal tenir present que la riquesa acumulada per 14 dels més rics de la reunió és igual a 4 vegades el PIB espanyol (Veure "L'Estratègia del Capital: Informe d'economia nº8 del Seminari Taifa). En aquesta trobada es parlà sobretot de quatre reformes: la del mercat de treball, la de les pensions, la del sistema financer i l'energètica. La trobada comptava amb un text: "Un moment clau d'oportunitat per a construir entre tots l'Espanya admirada del futur 2010". Aquest text, elaborat per la Fundación Everis amb la participació 50 alts executius de grans empreses i 50 "experts" multitemàtics (entre els que podem trobar noms com: Amando de Miguel, Xavier Sala i Martín o el de Pedro Schwartz), planteja les diferents línies estratègiques de desenvolupament social i econòmic futur. L'eix d'aquestes propostes gira al voltant de la necessitat de construir i potenciar el que anomenen la marca España que segons diuen "han de transcendir els cicles electorals".

Vivim en un regne que enterra sense cap mena de dubte i amb tot el reconeixement dels polítics "representatius" un franquista com Fraga, compromès amb tots els crims de la dictadura. Aquesta és la nostra democràcia. Vistes així les coses, el serrell que ens queda per veure és qui serà la titella política que passarà a la història com el responsable que haurà d'aplicar les mesures de política econòmica més dures de la història recent, conjuntament amb els nivells de repressió més elevats que haurà viscut la societat espanyola en els darrers trenta anys. Serà Mariano Rajoy? Jo en tinc els meus dubtes.

** Josep Manel Busqueta és economista i pastisser, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.*

Captiva i desarmada la classe obrera

Félix García Moriyón

Ja ha arribat la reforma laboral anunciada pel Partit Popular i, com era d'esperar, no ha defraudat les expectatives. La CEOE mostra una alegria continguda, possiblement perquè no vol que es noti massa fins a quin punt el PP ha legislat d'acord amb els seus interessos. Els alemanys, per boca de twitter Steffen Seibert, portaveu de la canceller alemanya, Angela Merkel, són clars: «La reforma del mercat laboral a Espanya és modèlica i valenta», i, per a rematar els elogis, el secretari general de la OCDE, Ángel Gurría, va afirmar que la reforma laboral «permetrà disminuir la dualitat del mercat laboral i promourà l'ocupació».

Tot això s'ajusta al guió, però el que resulta més sorprenent és la valoració dels dos grans sindicats de «classe». Sens dubte valoren negativament la reforma, Faltaria més!, però al mateix temps afirmen que iniciaran mobilitzacions progressives per a carregar-se de raons i pensar potser en una vaga general a mitjan o llarg termini. Molts som conscients des de fa bastant temps que el sindicalisme majoritari no només no està sent capaç d'afrontar adequadament la dura agressió que estan patint els treballadors, sinó que són part d'aquesta agressió. Fa temps que han claudicat en la seva capacitat de defensar realment els interessos dels treballadors i són gestors encarregats de maquillar els danys i temperar les mobilitzacions.

Crec que el sentit de fons de la reforma, la lletra petita, i també el que diu en detall, són el que són, un pas més en una batalla que es va començar a lliurar de manera molt ferma en els anys setanta del passat segle i que ha seguit de manera ininterrompuda fins a avui. L'estat del benestar, resultat d'un gran pacte social signat després de la Segona Guerra Mundial, amb l'amenaça de la guerra freda com teló de fons, va suposar un repartiment més equitatiu de la riquesa i la consolidació d'una classe mitja que gaudia de serveis i benestar creixent. El seu bastió més sòlid en la lluita per afermar aquestes conquestes van ser, sens dubte, els sindicats i els partits socialdemòcrates. Des de llavors, des de la primera gran crisi de 1973, les elits dominants no han parat per a aconseguir l'objectiu d'un nou repartiment de la riquesa, recuperant la injusta distribució prèvia.

Prop de 40 anys més tard es pot dir que la seva victòria en els grans països occidentals s'ha consumat. Sens dubte, la globalització i l'impacte dels nous països emergents, que també volen un nou repartiment de la riquesa mundial, ha contribuït a configurar l'actual crisi i el nou salt qualitatiu en l'agressió encaminada a recuperar poder i riquesa, però l'important és recuperar la seva posició absolutament dominant. Està clar que l'última reforma laboral no deixa de ser un esglaó en aquesta llarga escala de descens per a la classe obrera i d'ascens per a les elits que configuren el bloc hegemònic.

El Partit Popular és el partit dels empresaris i defensa els seus interessos. És molt clar un bon article de Joaquín Estefanía a El País, titulat precisament "El partido de los empresarios", i també és clar i precís el comunicat de la CGT i les declaracions d'altres col•lectius d'esquerra.

Es podria aplicar a aquesta situació una paràfrasis d'una frase cèlebre d'un comunicat militar de 1939: «En el dia d'avui, captiva i desarmada la classe obrera i la classe mitja, ha arribat al govern dels empresaris els seus últims objectius neoliberals. La guerra ha acabat». Captius i desarmats els sindicats, sense cap capacitat de resistència després de dècades de contínues reculades i escassa capacitat de lluita i mobilització, s'ha posat a la classe obrera en «el seu lloc»: a la mercè de les forces del mercat controlades pel bloc hegemònic. Ens trobem atrapats entre el patètic comunicat dels dos grans sindicats i el voluntarisme radical dels grups a l'esquerra d'aquests sindicats. El control de la situació sembla total i el cas de Grècia ens indica que durs enfrontaments, mobilitzacions contundents i tàctiques d'acció directa no han afeblit de moment la demolidora capacitat de control de la situació que manté el bloc dominant. L'aire fresc que va suposar el 15-M continua amb prou feines, però amb molta menor capacitat d'incidència, pres a més de les seves pròpies contradiccions internes.

L'estratègia ben planificada del bloc hegemònic ha provocat la paràlisi de la població que no només sembla incapaç d'articular una mobilització general sinó que, el que és més greu, dóna suport amb el seu vot a la partit polític que millor representa a qui estan guanyant la partida en aquests moments. El Partit Popular ha aconseguit gairebé tot el poder polític a Espanya, i possiblement culmini el seu avanç dintre d'un mes a Andalusia. La gent ha votat a qui van provocar les causes de fons que van desencadenar aquesta crisi i a qui estan aplicant mesures brutals contra la classe obrera i la classe mitja. I sabien en línies generals el que anaven a fer una vegada en el poder.

No s'albira en l'horitzó cap possibilitat real de plantar cara d'una manera eficaç a l'estratègia dels empresaris i els seus gestors. Hem arribat a un moment crític en el qual no sembla possible el pacte social perquè s'ha plantejat el reajustament social com un assumpte de guanyadors i perdedors, admetent que els interessos dels empresaris i dels treballadors són, en última instància, contradictoris.

Sens dubte és necessari seguir amb els esforços mobilitzadors, mantenir amb força les campanyes de lluita ideològica encaminada a desvetllar el que oculta el llenguatge políticament correcte que utilitzen els qui prenen mesures tan lesives. Fins i tot es pot mantenir una estratègia encaminada a una vaga general, per altra banda poc probable i dubtosament eficaç en aquests moments. En tot cas, no sembla que a curt i mig termini hi hagi cap expectativa de poder alterar el curs dels esdeveniments. Seguir lluitant, sí, però molt conscients de la debilitat de la nostra posició i amb paciència per a anar buscant camins nous que ens permetin una reagrupació de forces que, en el seu moment, es mostri més eficaç.

** Félix García Moriyón és professor de filosofia en un institut d'ensenyament secundari de Madrid*

En vosaltres, joves

Jordi F. Fernández Figueras

Permeteu-me que us presenti un fragment d'un poema de Wu Se-Tao, un poeta xinès de fa set-cents anys: «L'any passat hi va haver una gran sequera. Els homes tenen fam. / Ja s'han menjat les arrels de les plantes i ara es mengen les escorces dels arbres. / S'ha requisat la collita per alimentar els cavalls de l'exèrcit. / Els cavalls són molt importants, els homes no importen!»

¿Podríem establir un paral•lelisme entre la situació que esmenta el poema amb la que vivim al nostre temps? ¿Podríem negar que avui també es considera que les persones no són importants, que la Banca o el Mercat són molt més importants? Sí, però potser seria un paral•lelisme superficial. En l'època de la dinastia Yuan, l'exèrcit estava al servei de l'Estat i, d'alguna manera, al servei del poble. El poema continua així: «Els homes no s'atreveixen a queixar-se: / saben que és important que els cavalls estiguin forts. / Si són forts, el cavalls de l'exèrcit correran com el vent. / Hi ha disturbis al Nord i al Sud; / al general, per acabar amb els bandolers, li calen cavalls forts».

Evidentment, en els nostres dies, quan les persones patim una situació d'empobriment salarial, de precarització de les condicions laborals, de destrucció dels serveis socials imprescindibles, etc., per afavorir la Banca i el Capitalisme especulatiu, no podem consolar-nos pensant que tot això ho suportem a fi que l'Estat ens defensi dels qui ens maltracten. Ben al contrari, sabem que són els maltractadors qui utilitzen el poder de l'Estat en contra nostra.

Quan les reformes laborals estan dissenyades per imposar-nos als assalariats una situació d'indefensió davant les possibles arbitrarietats dels empresaris i per ensinistrar-nos a adoptar l'actitud de submissió pròpia d'aquells que accepten que no tenen cap dret més que el d'acotar el cap, no podem consolar-nos pensant que tot això ho suportem a fi que l'Estat creï més llocs de treball i faci possible un futur digne per als nostres joves. Ben al contrari, sabem que possiblement el problema de l'atur ja no té solució i que s'està utilitzant tot el poder de l'Estat només per intentar afeblir els treballadors mitjançant la imposició d'una inseguretat gairebé absoluta en l'àmbit de les relacions laborals.

Permeteu-me que interrompi, aparentment, el fil del meu discurs. Vull presentar-vos un altre poeta xinès i un fragment d'un seu poema. Wu Ki, durant la dinastia Xing, va escriure: «A l'home jove i fort a qui assetja la misèria, / quina altra opció li queda que fer-se bandoler?».

Què penseu ara? Potser penseu com jo en aquells bandolers del primer poema per liquidar els quals el general necessitava requisar tot el menjar del poble, oi? I podríem especular, per què no?, amb la possibilitat que les coses no van anar ben bé com les explica Wu Se-Tao, que quan van aparèixer els bandolers i els disturbis abans ja s'havia portat a la misèria la gent del poble

Vivim temps molt difícils. Què hem de fer? Oposar resistència! I vosaltres, joves, els primers! També ho trobem expressat en un poema anònim xinès del segle XX: «El món és vostre i nostre, / però realment el seu futur està a les vostres mans, joves. / Sou forts i teniu la puixança del sol naixent. / En vosaltres, joves, hi ha l'esperança».

> EL FAR

Autogestió: 1) Col·lectivització dels tramvies de Barcelona 1936

Ferran Aisa

La Companyia de Tramvies fou una les primeres empreses de transport públic a ser intervinguda pels treballadors que, mitjançant una assemblea, van elegir el Comitè Obrer de Control de T.B.C. La nova administració obrera va començar per anivellar els sous i rebaixar la jornada setmanal a 40 hores, mentre s'estudiava reduir-la a 36. També va començar a aplicar assegurances contra la vellesa, la malaltia i els accidents de treball. El Comitè Obrer denunciava els alts sous que cobraven el personal de direcció, que la nova etapa autogestionària va suprimir.

Durant el primer temps d'autogestió el comitè obrer va projectar la unificació de línies de via estreta, amb la intenció de millorar l'estructura de la xarxa de vies de la ciutat. El Comitè d'Empresa, a El Diluvio (18-8-1936), feia cinc cèntims de la col•lectvització: "Aplastada en toda Catalunya la insurrección fascista, se fue por el proletariado organizado a la incautación de los medios de transporte urbano, separando las Empresas que antes funcionaban, tranvies, autobuses de la C.G.A. y Metro Transversal. Fueron los sindicatos del Sindicato Único del Transporte (sección tranvías), que procedieron a la incautación de la Empresa, el 19 de julio. La Generalitat había nombrado el dia anterior un delegado interventor. Pero la dirección efectiva de las líneas de tranvías la ejerce por completo el Sindicato del Transporte a través del Comité de Empresa. En realidad, el delegado interventor de la Generalidad no ha intervenido para nada en los asuntos de la Compañía de Tranvías. El Comité de Empresa, que en representación de los trabajadores, con exclusión total de toda intervención capitalista, es el que oficia de director, está integrado por siete camaradas. Cada uno de éstos tiene una función especial a desarrollar, de la que da cuenta diariamente en reunión del Comité. De la organización de estas actividades resulta la administración obrera de la línia de tranvías de Barcelona".

Les funcions que desenvolupava el Comitè d'Empresa de la Companyia de Tramvies era la següent: Conservació i vigilància d'edificis de la Companyia. Estadística. Servei Tècnic. Cotxes. Moviment. Comptabilitat i Assessoria. La resta de l'organigrama de l'empresa els constituïen els comitès de les seccions: Cotxera, Brigada de Conservació, Taller Central, Neteja de Vies i Línies aèries elèctriques. El Comitè d'Empresa feia saber que els obrers tramviaires de Barcelona havien decidit, d'acord amb el Comitè de Control, lliurar la recaptació integra del dissabte 15 d'agost de 1936 a les víctimes del feixisme.

Alguns dels canvis efectuats a les línies de tramvies i d'autobusos, que afectaven al personal, fou la supressió d'uniformes, de vigilants i de revisors. La falta de moneda fraccionària va obligar a la companyia T.B.C. a establir vals de canvi, que s'havien de bescanviar a les oficines dels tramvies, però, finalment fou suprimit per ordre municipal i s'establí la tarifa única de 25 cèntims per tots els trajectes. La companyia col•lectivitzada de tramvies va proposar, davant la falta de personal masculí mobilitzat per les milícies, convocar a algunes empleades que fessin pràctiques de conducció. A finals del 1936 ja hi havia algunes línies de tramvia que eren conduïdes per primera vegada per dones. El mateix camí col•lectivitzador van seguir els empleats de les línies d'autobusos urbans (aleshores molt poques) i fins i tot els que feien el servei entre Barcelona i rodalies, com la companyia d'autobusos Roca.

15-M: contra el pessimisme

Carlos Taibo

De sempre hem tingut problemes a l'hora d'avaluar el que passa amb els nostres moviments socials. Amb prou feines aquests problemes podien faltar en el cas del 15-M. Per moments sembla que s'ha estès, pel que fa a aquest últim, un pessimisme sense límits que no aprecia altra cosa sinó un permanent declivi.

En la gestació d'aquest estat d'ànim es donen cita, d'una banda, els pessimistes 'interns' –aquells que no veuen sinó trets negatius en el moviment— i, per una altra, els ecos del que expliquen els mitjans d'incomunicació del sistema.

A aquests mitjans que acabo d'esmentar només els interessa el 15-M quan hi ha una cosa grossa pel mig. Li paren esment, les més de les vegades de forma manipulada, als episodis en el que es revela –o això diuen— algun tipus de violència i procuren acompanyar, per citar altre exemple, macromanifestacions com les registrades el 19 de juny o el 15 d'octubre de l'any passat. Res volen saber, en canvi, del terreny en el qual en els fets es dirimeixen la realitat i el futur del 15-M: el del treball quotidià, sovint sòrdid i poc vistós, d'un moviment que afortunadament roman viu i actiu. Quan s'assumeix aquesta tasca que els mitjans prefereixen esquivar, la imatge del 15-M no convida precisament al pessimisme. El moviment està aquí, la seva presència i les seves iniciatives són constants, no ha perdut gens de radicalitat contestatària, ha propiciat l'assentament d'una nova identitat crítica i segueix deixant bé a les clares que alguna cosa ha canviat, i per a bé, en el cap de molta gent.

Res de l'anterior significa, clar, que faltin els problemes. Al marge de baralles internes que sempre estan aquí, em permeto identificar un d'ells, que guarda una relació estreta –dita sigui de passada— amb els criteris d'avaluació del que passa amb el moviment: encara que moltes persones diuen simpatitzar amb aquest últim, el comú és que no donin el pas de sumar-se a assemblees, campanyes i iniciatives. Malgrat això, el seu és subratllar que el panorama resulta clarament preferible al que es feia valer el 14 de maig de l'any passat. Si bé és veritat que l'assistència a les assemblees de barri ha minvat sensiblement, no ho és menys que avui –i em remeto a l'exemple, crec que generalitzable, de Madrid— disposem d'una atapeïda xarxa d'organitzacions locals del 15-M que li segueixen donant un aire distint a una ciutat tradicionalment adormida en el terreny social i reivindicatiu.

Em permeto agregar dos comentaris sobre matèries afins. El primer ho és sobre alguna cosa que escolto amb freqüència en les assemblees del 15-M, o en els seus voltants: la idea que cal treballar per convertir el moviment en un partit polític. Em sembla que en molts sorgeix de la intuïció, poc fonamentada, que l'aparent crisi del moviment –ja he assenyalat que al meu entendre no hi ha tal— exigiria mesures eficacistes com l'encaminada a dotar-lo d'una estructura convencional. Encara que no dubto de la bona intenció de qui preconitzen això, crec fermament que semblant perspectiva seria el final del 15-M, una traïció a bona part de les raons que justifiquen la seva existència i un procediment d'integració ràpida en el sistema. Fa uns mesos una col•lega em va preguntar si pensava que existia algun risc d'il•legalització del moviment. Li vaig respondre que era impossible legalitzar el que, per fortuna, no és legal en la seva orgullosa reivindicació de l'assemblea, de l'autogestió i de l'absència de representacions i lideratges.

El meu segon comentari no té, malgrat les aparences, cap dimensió de frivolitat. Les condicions climatològiques d'aquestes hores –subratllem-lo quantes vegades calgui— no són el millor per a la biologia d'un moviment que va néixer, en la primavera, ocupant places i avingudes. El fet que el 15-M hagi hagut de recollir-se, en molts casos, en llocs tancats dibuixa un escenari hostil que de segur en alguna cosa alimenta les versions pessimistes a les quals m'he referit al principi. Tinc la ferma certesa que, fins i tot per als més recalcitrants, la fortalesa i la presència del moviment es faran evidents en unes setmanes. Res és més necessari tenint en compte del que se'ns ve damunt.

** Carlos Taibo és escriptor, periodista, activista social i professor de Ciències Polítiques de la UAM*

Receptes...

Sopes mallorquines (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients

300 g de pa de sopes
1 col
½ colflori
1 manat d'espinacs
1 manat de cebes tendres
400 g de tomàtigues
100 g de mongetes tendres
100 g de pèsols
300 g de carxofes
100 g de pebres verds
2 alls
Julivert
Un bon raig d'oli d'oliva
Sal, pebre bo i pebre bord

Elaboració

Netejau i tallau en bocins regulars les verdures. En primer lloc sofregiu les cebes tendres i els alls amb oli d'oliva i quan les cebes siguin daurades afegiu-hi les tomàtigues pelades i trossejades i els pebres verds. Quan aquest sofrit estigui confitat incorporau-hi la col, les mongetes tendres, els pèsols i les carxofes tot fet bocins, més be tirant a petits. Deixau-ho coure fins que les verdures estiguin ben tendres, incorpora-hi el julivert picat, una mica de pebre bo i posau-hi aigua fins cobrir els ingredients. Quan el brou comenci a bullir posau-hi la colflori, els espinacs i adobau el conjunt. En ser cuites les verdures disposau a una greixonera capes alternes de pa de sopes i de verdures, banyant cada una de les capes amb un raig d'oli d'oliva. Incorporau-hi una mica de brou i deixau reposar el plat abans de servir.

Bon profit!!

(*) Es un plat que va variant segons les verdures que se troben en cada temporada.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

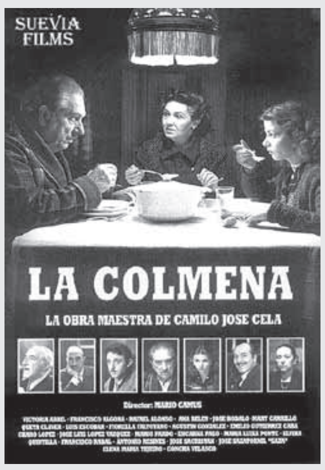

La Colmena

Joan Canyelles Amengual

(Mario Camus, 1982)
Cineasta de dilatada carrera professional, Mario Camus és un dels directors més interessants del panorama cinematogràfic espanyol de la segona meitat del segle passat.
D'indiscutible talent i personalitat, l'acceptació de gairebé tots els treballs que li ofereixen, fa que la qualitat de les seves pel·lícules (ha dirigit films protagonitzats per Raphael) oscil·li com si fos una muntanya russa, des de l'excel·lència fins a la mediocritat més oblidable.
Extraordinari director d'actrius i actors, és el responsable de títols tan notables i emblemàtics com "Los santos inocentes" (1984), on feia un retrat demolidor dels antagonismes de classe, de les relacions d'esclavatge entre els "senyorets" i els seus empleats/vasalls. Amb unes interpretacions antològiques d'Alfredo Landa i Paco Rabal, Camus aconseguia plasmar en els fotogrames la humiliació i la injuntícia amb una precisió i un realisme, poques vegades vist en una pantalla de cinema. I ho feia sense caure mai en el precipici de la demagògia.
El seu compromís polític s'evidencia també amb títols com "Los días del pasado"(1977), on s'aproxima als maquis, o a "Sombras de una batalla" (1993), on reivindica els valors de la dignitat i la solidaritat amb una Carmen Maura que fa una de les millors interpretacions de la seva carrera.
Per altra banda sembla que és en aquest tipus de cinema on es troba més còmode. Mario Camus sembla que necessita un bon punt de partida per rodar una bona pel.lícula, ja sigui amb un guió propi com el "Sombras de una batalla", o una adaptació d'un obra literària, com en el cas de "La colmena", però també una implicació personal.
I parlant de "La colmena", no puc deixar de dir que l'admiració que em provoca la novel.la de Camilo José Cela, es inversament proporcional al menyspreu que em produeix la seva persona. La seva implicació amb el règim franquista està més que provada. I la seva prepotència i supèrbia quedaven en evidència cada cop que l'entrevistaven.
Però es ben sabut que la genialitat, l'excel·lència artística no te perquè anar acompanyada d'una igual o semblant vàlua humana: D.W. Griffit, inaugurà el llenguatge, la gramàtica cinematogràfica l'any 1915 amb "El naixement d'una nació" (The bird of a Nation), però aquesta pel.lícula era una indissimulada defensa del Ku Klux Klan; Leni Riefensthal, va revolucionar el cinema documental l'any 1933 amb "El triomf de la voluntat" (Triumph des willens), però el que retratava i exaltava eren les reunions nazis de Nuremberg; i per acabar amb els exemples, Elia Kazan, gran director teatral i de cinema, va esser un dels més insignes delators davant del Comitè d'Activitats Antinordamericanes (HUAC), on va donar el nom voluntàriament i sense cap mena de pressió de companys i companyes que formaven o havien format part del Partit Comunista. L'any 1954, va realitzar l'esplèndida "La llei del silenci", (On the waterfront). Aquesta pel·lícula que conté alguna de les escenes més memorables de la història del cinema era en realitat una apologia de la delació.
"La Colmena" és un retrat del Madrid de la postguerra. De l'any 1942 concretament. Multitud de personatges transiten pels seus fotogrames. Poques vegades l'adjectiu "pel·lícula coral", està tan justificat.
Moltes i molts d'aquets personatges acudeixen al típic cafè "La Delicia", regentat per l'odiable Doña Rosa (Mª Luisa Ponte), alguns ostentant la seva bona posició, altres fugint de la fam i del fred, i també ni ha que intenten deixar enrere la solitud.
La pel·lícula va esser un èxit de públic i de crítica. Va obtenir l'Os d'Or del Festival de Berlin. Des del meu punt de vista, una distància molt curta la separa d'esser una veritable obra mestra.
La concisió, l'economia narrativa que expressa moltes coses en pocs fotogrames, la capacitat per retratar ambients, fruit de l'excel·lent treball del director artístic Ramiro Gómez, una extraordinària fotografia de Hans Burmann i en definitiva el talent de Mario Camus per dirigir a la llarguisima nòmina d'actrius i actors que hi treballen, la converteixen en una pel·lícula gairebé rodona.
"La Colmena" és una pel·lícula tristíssima. Tristesa que ja anuncia des dels títols de crèdit la lànguida música de Antón García. Aquest realisme dolorós, famèlic i aclaparador Camus el transmet perque d'alguna manera ha fet la pel·lícula des del punt de vista dels perdedors.
Els personatges que gaudeixen de bona posició, o per dir-ho de manera més exacta els que presumiblement son adeptes al règim, no poden despertar cap simpatia. I per altra banda els que en pateixen les conseqüències son descrits amb un humaníssim afecte i solidaritat.
Un exemple d'això que acabam d'expressar és el de Martin Marco (immensament interpretat per un José Sacristan que definitivament es consolida com un grandíssim actor). És un escriptor sense ofici ni benefici que podem situar sense cap por d'equivocar-mos en el bàndol republicà. La seva germana (Fiorela Faltoyano) l'ajuda de tant en tant. Passa moltes nits a un prostíbul que regenta la mare d'un amic seu que va morir a la guerra. Aquella dona l'estima gairebé com un fill i sempre li guarda un llit on poder dormir.
Una de les nits en que es dirigeix cap allà, dos inspectors li demanen la documentació. Atemorit i humiliat confesa que no la du, peró mostra el darrer article seu publicat a la premsa "del movimiento", i assegura que en el prostíbul poden corroborar qui es. Els inspectors el deixen anar, i ell, després de recolzarse a la pared del carrer, més vençut i més trist, continua caminant. Hi ha molta amargura en aquesta escena, molta sensació de derrota i de manca de futur, d'expectatives. T'agafen ganes de plorar quan veus a aquell home acotant el cap i l'ànima davant els fatxes.
Aquell mateixa nit, casualment no hi ha habitacions lliures al prostíbul, però podrà compartir el llit amb la Purita (pletòrica Cocnha Velasco), que no ha pogut treballar perque està malalta. Quan es despertin es produirà entre ells, una breu i bellísima història d'amor, agònica com les seves vides. Els veurem caminar per (suposo) El Retiro. Del braç, com si fossin nuvis. En un moment donat passen un grup de monges amb una fila de nins amb el cap rapat. Martin es gira per mirar-los i un dels nins també ho fa, les seves mirades es creuen. I amb la tristesa incrustada als ulls, murmura "quin fàstic de vida". I ens imaginem que aquells nins que han perdut les mares o els pares, els han arrebassat també la irrecuperable joia d'esser el que són, nins. I no pots deixar de pensar amb totes les abraçades i petons que els han robat.
Trenta anys després de que es rodés la pel·lícula hem de veure com el jutge que va gosar investigar les morts i els crims del franquisme, es jutjat per fer-ho. Al marge de les simpaties o antipaties que pugui despertar Garzón, és un fet tan irritant i trist com aclaridor de l'època que estam vivint.
I per altra banda, sembla que l'ambient de fam i de fred que Mario Camus retrata a la seva pel·lícula cada cop queda menys enfora. Fa un grapat d'anys, quan caigueren les "Torres Bessones", El Roto va publicar una de les seves genials vinyetes: es veia l'esquelet de les torres, que encara treien un poc de fum, dos homes s'ho miraven i un li deia a l'altre: "una bona canalització de la por ens permetrà regar immenses àrees de poder". El capitalisme ha decidit utilitzar la por com a potent eina paralitzadora dels i les treballadores. Sap que la por, aquesta por a perdre el poc que es té, és el camí mes curt i ràpid per arribar a la resignació.
Identificar aquesta por es el primer pas per superar-la. Peró superar-la no és una condició indispensable per encetar o continuar la lluita. Moltes barricades s'han aixecat amb el cor atemorit. I s'hauran de continuar aixecant.

Fitxa tècnica

Dr: Mario Camus;
G: Jose Luis Diblidos;
Ft: Hans Burmann;
Ms: Atón García;
Mt: Jose María Biurrun;
Int: Victoria Abril, Ana Belén, Queta Claver, Emilio Gutiérrez Caba, María Luisa Ponte, J, Rafael Alonso, Luis Barbero, Elena María Tejeiro, Luis Escobar, Chraro López, José Luis López Vázquez, Francisco Rabal, José Sacristán, Concha Velasco.

El català llengua vehicular en el sistema educatiu

Manifest promogut per diversos col·lectius llibertaris

http://manifestperlallengua.blogspot.com/

En un entorn marcat per l'atur, les retallades socials i tot un conjunt de mesures que no fan més que empènyer les nostres vides a la misèria més absoluta, s'hi ha afegit una nova ofensiva espanyolitzadora en forma de diferents atacs contra l'ensenyament de la llengua catalana que empra l'anticatalanisme més ranci com a esquer i com a cortina de fum.

Aquests atacs, de caire global, han pres diferents matisos en funció de l'estatus actual en cadascun dels territoris afectats. A Catalunya, el model d'immersió lingüística en el sistema educatiu ha quedat greument amenaçat amb les sentències emeses pel Tribunal Suprem espanyol. Al País Valencià es preveu l'aprovació d'un decret que elimina les línies d'ensenyament en català que cal afegir al tancament dels repetidors que portaven el senyal de TV3. I el que ocorre a les Illes Balears és quelcom semblant, sense arribar a la greu situació de vulnerabilitat que trobem a la Franja de Ponent on la minsa protecció aconseguida pel català i l'aragonès desapareixerà durant aquesta legislatura.

En aquest context el moviment llibertari no pot restar impassible. Aquells que han tingut la burgesia entre l'espasa i la paret, que han acaronat amb els dits la brisa de l'emancipació no poden –no podem– obviar la creixent minorització a la que està sent sotmesa la llengua catalana.

El principal camp de batalla on s'està duent a terme aquesta minorització és, com no podia ser de cap altra manera, l'educació pública. Precisament l'eina que empra l'Estat per transmetre els valors burgesos i garantir l'estabilitat dels seus fonaments contribuirà a alçar pedra a pedra el mur que separarà la nostra llengua de la seua funció, la comunicació. Sabem què ocorre quan s'enfronten dues llengües, una majoritària, com l'espanyol, i una altra minoritària i minoritzada, el català. Sabem fins on arriba a dia d'avui el control social que exerceix l'Estat per sotmetre el poble treballador i les seues cultures, si aquestes s'enfronta al poder absolut de la burgesia que s'amaga sota el nacionalisme espanyol. Per tant, no resulta agosarat fer un crit d'alarma per la supervivència de la nostra llengua.

L'actual sistema educatiu públic encara no ha assolit els principis racionalistes que pedagogs com Ferrer i Guàrdia implementaren ja fa més de cent anys. Sabem que continua sent una eina de transmissió dels valors burgesos que ens esperona a acceptar el suposat caràcter natural de la societat de classes. Però aquest no és motiu per deixar-lo de banda en la nostra lluita. Tot i que el nostre objectiu és el desenvolupament d'una xarxa d'Escoles Lliures, ignorar la influència del sistema educatiu públic seria renunciar a qualsevol canvi social.

Considerem que la utilització del català com a llengua vehicular en el sistema educatiu és una eina indispensable per garantir el seu futur a la nostra societat. Aquesta mesura ha d'anar acompanyada d'altres, com per exemple aquelles que valorin les diferents llengües emprades pels membres de la comunitat escolar i que ajudin a que aquesta lluita sigui adoptada per tots els catalans independentment de la seva procedència.

La nostra força ha d'estar present en la lluita per un model educatiu que tingui la raó i la ciència com a eixos vertebradors, que contribueixi a l'autonomia de l'ésser humà, a la seua consciència de classe i a la seua llibertat individual. Però també ha d'estar present en la recuperació de la nostra cultura i de la nostra llengua.

Per tot açò, els sotasignants rebutgem els atacs sistemàtics contra el català, així com l'ús que es fa encara del sistema educatiu. A l'actualitat, aquest no només és una eina emprada per garantir la pervivència de la societat de classes, sinó que també s'augura com el garant de la minorització del català entre les noves generacions. És feina de tots i totes frenar aquesta embranzida espanyolitzadora i recuperar el terreny perdut per la classe treballadora com a protagonista del procés d'ensenyament i aprenentatge. Protagonista com a docent, i protagonista com a aprenent. És hora de tornar-li al poble les seues eines de lluita per la seua emancipació i l'educació juga, en aquest sentit, un paper fonamental.

Per adhesions a aquest manifest, envieu un correu a manifest.per.la.llengua@gmail.com

Teniu el manifest i llistat de col•lectius i organitzacions signants a: http://manifestperlallengua.blogspot.com/

El Berguedà Llibertari i el Bages Llibertari s'ajunten en el portal Bllibertari.org

Ateneu Columna Terra i Llibertat

Us fem saber que el Berguedà Llibertari (www.berguedallibertari.org) i el Bages Llibertari passen a ser un projecte conjunt: el Bllibertari.org (www.bllibertari.org).

El mes de gener de 2004 dos companys del Berguedà vam adquirir el domini www.berguedallibertari.org i el mes de març següent el portal «Berguedà Llibertari» es posava en funcionament. La voluntat era clara, es volia mostrar: «les darreres notícies de la comarca, les diverses activitats dels col•lectius i grups llibertaris del Berguedà, les lluites d'aquí i de la resta del món» i oferir tot un seguit de recursos al usuaris: correus electrònics, allotjar el web dels diferents col•lectius, accedir al fòrum, etc. De seguida al portal es van allotjar el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i el pèsol negre entre altres projectes.

El «Berguedà Llibertari» ha estat un referent comunicatiu al llarg d'aquests vuit anys, sent una font de referència en moments complicats i concrets com durant els abusos d'autoritat de novembre de 2004 comesos pels mossos d'esquadra als carrers de Berga, durant els lamentables fets de Patum de 2005 en que van matar el nostre company Pep Isanta mentre els mossos negaven la seva ajuda i nosaltres mostràvem les nostres incoherències, durant la lluita contra l'ordenança de civisme o fent seguiment de presos com el Roberto Catrino que en pau descansi.

El «Berguedà Llibertari» va néixer sent un portal gestionat amb el sistema php-nuke i el maig de 2006 va passar a ser gestionat amb wordpress fins a l'actualitat. El portal ha estat gestionat per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (ateneu anarquista de Berga) i ha estat i és un petit però ferm punt de referència informativa pel que fa a temàtiques socials de la comarca.

Des de que el «Berguedà Llibertari» és gestionat amb wordpress hem publicat prop de vuit-centes notícies, s'han fet uns cinc-cents comentaris i s'han impulsat múltiples campanyes. Des del 2006 hem tingut prop de 60.000 visites i 32.000 usuaris, dels quals més de la meitat no són els habituals. Ens movem en una mitjana que oscil•la la cinquantena de visitants diaris que s'estan una mitjana de dos minuts i mig al nostre web, són visitants de diversos països, tot i que el gruix són d'aquí, és clar. Hi ha hagut moments en que els visitants o lectors han arribat a ser entre cent i dos cents diaris i fins i tot en un parell d'ocasions a superat els sis-cents, però això només quan l'actualitat social ens assenyalava (Patum 2005, casos de civisme, maquis, atacs de membres de la CUP a una casa okupada, etc.). Com anècdota destacar la multa "del tot irregular" al llavors gestor del portal per publicar una crítica als Mossos d'Esquadra (un judici peculiar que en alguna altra ocasió caldrà explicar).

Des de l'any 2009 a l'any 2010 fa funcionar el «Bages Llibertari» gestionat per persones de la capital del Bages a wordpress.com i després a entodaspartes.org. La iniciativa anava en la línia del Berguedà Llibertari però al Bages.

Ara, Berguedà i Bages llibertaris s'uneixen o millor dit es coordinen al Bllibertari.org. El «B Llibertari» és un portal web de l'Alt Llobregat i Cardener (Berguedà i Bages) que ofereix informació i recursos socials i anarquistes de caràcter local i d'arreu del món. Aquest projecte se suma als projectes informatius antiautoritaris d'ambdues comarques com ara el Pèsol Negre (publicació periòdica en paper). I Ràdio Bala pel que fa a Manresa. Amb la participació de diverses persones de les dues comarques s'inicia una nova etapa comunicativa que promet ser molt fèrtil i interessant.

Us demanem que si ens teniu enllaçats corregiu l'enllaç i si no ens teniu enllaçats us suggerim que ho feu.

Salut i anarquia!

B LLIBERTARI
PORTAL D'INFORMACIÓ LLIBERTÀRIA DEL BAGES I EL BERGUEDÀ

> DES CARTES MAUDITES

#Primavera Valenciana

Carlus Jové i Boixeda

No sé exactament en quin punt estarà la Primavera Valenciana quan aquesta revista estigui impresa i distribuïda, però la meua sensació és que, més enllà de les protestes multitudinàries a rel de la repressió a les protestes estudiantils, hi ha un espectre que recòrre el País Valencià: l'espectre de la dignitat recuperada. Durant molt de temps —i molt vol dir molt— el País Valencià ha estat objecte de menyspreu per part de molts, entre els qual m'incloc, que veiem aquesta terra com un lloc ple de "fatxes", una terra de gent que s'auto odia i que renega de les seues arrels i cultura; una terra, en definitiva, a la que "s´hi puc, no m'hi acosto".

Aquesta és una imatge dels valencians que, una miqueta uns una miqueta els altres, hem anat creant fins a creure que és la imatge real i fidel del país. I a crear-la hi ha contribuït també un gran nombre de valencians, de la diàspora o no, que tan sols saben parlar malament de la seua terra i que tan sols són capaços d'estimar-la amb incomoditat. Tot plegat, ben amanit amb les hipòcrites declaracions d'amor a la pàtria del regionalisme dretà del blaverisme i el PP, ha anat generant aquesta estranya i deformada imatge dels valencians com una colla de regionalistes dretans, anticatalans fins la medul•la, cofois del caciquisme i qui sap quantes coses més, en comparació als quals els catalanoparlants serien una ridícula minoria radicalitzada. Però tan sols fa falta viure un temps entre els valencians per adonar-se que això és fals.

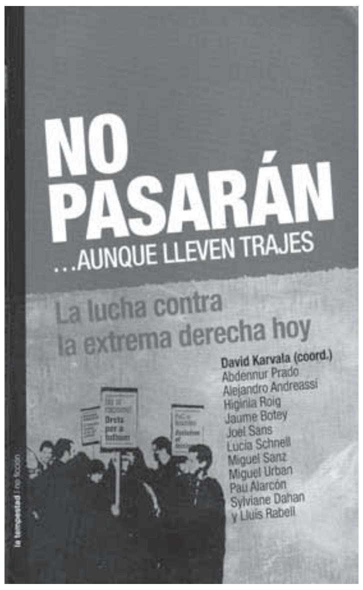
La primavera valenciana és un acte de dignitat recuperada perquè és un començar a deixar de creure's aquesta deformada imatge del valencià que tan extesa està i que tant de mal ha fet a uns i altres.

A la comunitat valenciana, ho sabem, hi ha una majoria electoral marcada des de fa anys; però també sabem que les majories electorals no necessàriament coincideixen amb les majories socials, i que en el particular cas valencià, amb una penosa llei electoral que fomenta el bipartidisme, cal tenir l'orella més al carrer que no pas a l'hemicicle. Hi ha un país que camina, que està fart de creure que les cartes ja estan repartides, i aquest és el país en el qual hem de centrar tota la nostra atenció. La resta, potser comença a ser aigua passada.

Llibres

No pasarán... aunque lleven trajes

La lucha contra la extrema derecha hoy

Diversos autors. Coordinador: David Karvala

Ediciones La Tempestad, 2010, 188 pàg.

En tota Europa existeix una creixent amenaça de l'extrema dreta. Especialment preocupant en l'Estat espanyol és el creixement electoral de Plataforma per Catalunya, el líder de la qual, el confessat franquista Josep Anglada, segueix el model de Le Pen a França: amagar una política d'extrema dreta darrere d'una disfressa de demòcrata.
En el context de la crisi i la possible desesperació per una banda important de la població, frenar el creixement dels grups feixistes és una tasca urgent.
El llibre, que inclou col•laboracions de diversos activistes dels moviments socials i de l'esquerra, explica des dels exemples històrcs del feixisme clàssic fins a les noves formacions europees. Detalla la situació de l'extrema dreta i el racisme en l'Estat espanyol avui. Analitza les diferents estratègies que s'han seguit enfront del feixisme al llarg de gairebé un segle, i descriu unes importants experiències recents en diversos països.
L'argument central d'aquest llibre és que, allí on els feixistes creixin, és urgent crear moviments amplis per a frenar-los.
Això s'aplica de forma especial a Catalunya, amb Plataforma per Catalunya, però existeixen amenaces específiques en altres parts de l'Estat espanyol. Cal mobilitzar a forces molt variades, però, com s'argumenta aquí, les i els de l'esquerra anticapitalista tenim una responsabilitat especial per a donar impuls a aquesta iniciativa. No és, evidentment, l'única tasca que tenim per davant.
Està la "guerra contra el terror" —la qual, dit sigui de passada, ha contribuït enormement a fer respectable la islamofobia— i el moviment contra les guerres i les ocupacions de països continua sent necessari. El canvi climàtic suposa una amenaça cada vegada més gran per a les condicions de vida de la humanitat. I per descomptat, estem vivint la pitjor crisi des dels anys 30, i les classes dirigents dels diferents països han deixat clar que volen que la classe treballadora pagui els plats trencats.
La crisi és la clau: l'últim gran auge del feixisme va arribar enmig de la gran depressió i no és casualitat que l'extrema dreta creixi ara.
Els abusos del capitalisme són més que evidents; els governs transfereixen quantitats obscenes de diners als rics i després anuncien retallades salvatges en la despesa pública, per a cobrir el dèficit creat. En el mateix moment que es retallen els serveis socials i els salaris, els Estats endureixen les seves polítiques contra la gent immigrada, i de forma especial contra els musulmans, amb el suport d'articles alarmistes en la premsa. El dirigent nazi britànic, Nick Griffin, es referiareferit a la situació com la "tempesta perfecta" per al creixement del seu partit, el BNP.
El capitalisme, per la seva pròpia naturalesa, produïx les crisis. Per tant, l'amenaça feixista existirà, almenys en potència, mentre existeixi el capitalisme.
Així que l'esquerra anticapitalista té l'enorme responsabilitat de presentar una sortida a la crisi molt diferent a la que oferixen els feixistes, una solució centrada a lluitar contra els veritables responsables dels nostres problemes i en la solidaritat entre tota la gent treballadora i pobra que sofrim a causa del sistema.
D'aquesta manera, tenim la possibilitat que, a partir de la crisi econòmica, es desenvolupi una crisi social, i en última instància, una revolta des de baix capaç d'acabar amb el capitalisme.
Cal dir que ara mateix no tenim una esquerra anticapitalista prou forta, cohesionada ni arrelada com per a poder complir aquest paper, i construir-la és una tasca urgent. Però això no contradiu per res l'argument central plantejat aquí. No cal contraposar l'organització de l'esquerra anticapitalista i la construcció d'un moviment ampli contra el feixisme.
La pròpia experiència de la lluita unitària, i la contribució a ella que fa la gent anticapitalista organitzada, és la millor manera de demostrar en la pràctica el valor de l'opció revolucionària.
Aquest llibre intenta convèncer a la gent de l'esquerra radical de la necessitat d'impulsar un moviment ampli contra el feixisme, així com proporcionar els arguments per a facilitar aquesta tasca. En les ciutats en les quals l'extrema dreta no representa una amenaça, els arguments presentats aquí poden ser d'interès i matèria de debat.
Però allí on els feixistes creixen, no n'hi ha prou amb debatre, ni de bon tros amb queixar-se, hem de posarnos hi. No oblidem que les crisis que creen l'espai per a les falses solucions feixistes també creen oportunitats per a les idees anticapitalistes, fins i tot revolucionàries, si sabem treballar bé. La situació és preocupant, però també està plena de possibilitats.

David Karvala

Crisis y revolución en Europa

Observatorio Metropolitano

Traficantes de sueños, 2011, 152 pàg.

El col•lectiu d'investigació militant llança una crida als moviments germans d'Europa per a desvetllar el parany del deute i proposar claus de la futura revolució. Quatre anys de crisis, tres de programes d'austeritat i retallades socials semblen bastants. L'actual comandament de la política econòmica europea (el Banc Central, la Comissió, les Merkel i els Sarkozy) no ens ha conduït a res que s'assembli a l'esperada recuperació. Abans al contrari, el seu obcecat homenatge als interessos dels creditors (llegeixi's: grans bancs) només ha servit per a animar i beneir la major operació de socialització de deute privat de la història europea (llegeixi's: crisi del deute sobirà i previsible fallida dels cridats estats perifèrics). I el que és pitjor, ens ha dut a una situació de crisi permanent i «sense sortida» possible. En absència d'altres protagonistes, el desenllaç de la tragicomedia europea ha quedat reduït a l'alternativa entre un canvi radical (del que ni la classe política ni les elits econòmiques semblen capaces) o la insistència en el neoliberalisme rampant, que amenaça amb dur-se per davant al projecte europeu, moneda inclosa.Però en la crisi europea també «creix el que salva». L'antídot ha vingut de la mà dels moviments ciutadans que avui s'estenen per gairebé tota la geografia continental. Es tracta del 15M, del moviment de les places gregues, dels vaguistes francesos i dels indignats d'un nombre creixent de països. És en aquest work in progress de reinvenció política, on es pot trobar la sortida social a la crisi, a més del rescat de l'única cosa que realment importa: la democràcia i la societat europea.

Revistes

AULA LIBRE

Publicació de la Federació de Sindicats d'Ensenyament de la CGT a nivell estatal, http://www.fecgt.org/spip.php?rubrique16

PASO A PASO

Butlletí de les seccions sindicals de la CGT al grup Seat, http://www.cgtbarcelona.org/cgtseatmartorell/

DIAGONAL

Periòdic d'informació d'actualitat, debat, investigació i anàlisi a nivell estatal, la realitat i actualitat dels moviments socials, www.diagonalperiodico.net/

ESPECIAL RyN REFORMA LABORAL

Suplement editat pel periòdic confederal Rojo y Negro sobre la reforma laboral del PP, contra la qual cal lluitar fins aconseguir derogar-la, www.rojoynegro.info/publicacion/especial-reforma-laboral-2012

La Tele dels moviments socials enceta una nova etapa amb una web més interactiva

Jesús Rodríguez
22/02/2012 - Setmanari Directa

LaTele.cat estrena una nova web que vol ser el primer espai de treball col•laboratiu a la xarxa que culmina en una emissió en TDT. Volen reivindicar l'espectre radioelèctric i, per tant, el dret a utilitzar-lo "fora d'interessos comercials i de partits polítics". Una de les màximes de LaTele és la difusió dels imaginaris i missatges més populars, essent tothom creador i no només receptor. A la nova web hi haurà, en període de proves, l'emissió en directe del canal 37 de la TDT, gràcies al programari lliure d'streaming desenvolupat per giss.tv i el suport de Telenoika.La web serà l'espai de treball telemàtic, amb molta gent treballant de forma organitzada alhora, per culminar en la confecció d'una graella; possiblement, la primera graella col•laborativa feta a televisió. La idea és que no sigui rellevant que un vídeo es vegi abans a internet que a la TDT, ans el contrari, xarxa i televisió seran, en aquest cas, les dues cares d'una mateixa moneda. Volen potenciar les emissions en directe, però també la recopilació i la curosa classificació dels continguts, amb la construcció d'un arxiu audiovisual "per tenir present la memòria col•lectiva dels moviments socials".

WikiTele i GeoTele

Com a novetats, cal destacar l'espai de la WikiTele i la GeoTele. A la WikiTele qualsevol usuària registrada podrà pujar vídeos a la web i compartir-los amb tothom (molts d'aquests vídeos s'emetran per LaTele). Tots els vídeos quedaran classificats i etiquetats, però, a més, georeferenciats a la GeoTele, un mapamundi fet en Open Street Maps on es marcarà l'origen d'on van ser enregistrats els vídeos. Aquesta és una de les apostes de futur de LaTele, les noves creacions de cartografies específiques o l'ús dels mapes per aplicacions mòbils.

Tota la programació que ja coneixíem i més

La nova web ha estat l'excusa, també, per fer més presentable el contingut de molts programes. S'estrenen amb el darrer Contrainfos –l'informatiu quinzenal de LaTele–, però a la web també hi trobareu els vídeos del programa DirecteAment, que ja porta 13 capítols gravant concerts en directe arreu de Catalunya; o el Programa de l'Aigua, un programa en solidaritat amb les lluites de l'aigua. Podreu seguir també l'Harticultura, un resum de la cultura underground del Barcelonès; l'exitós programa de punk Y tú que miras gilipollas; o el novedós Cuina Vegana, que agafa entitat pròpia per sumar-se al programa que TVAnimalista té a LaTele.Tot el programari que desenvolupa LaTele.cat és lliure i els continguts Creative Commons. LaTele ha comptat amb una beca de Telenoika per al desenvolupament del software de gestió de continguts a la web, així com pel seu proper repte informàtic, la creació d'un programari lliure per a la gestió de la continuïtat del canal TDT.

ARNAU CARNÉ, EDITOR

"Tigre de Paper Edicions busca difondre i reforçar la reflexió i el pensament crític"

"Els moviments socials són protagonistes de les obres que editem"

> LA FRASE...

"Ens organitzem en forma de cooperativa i funcionem de forma assembleària"

Josep Estivill i Jaume Fortuño

Nascut a Manresa el 1981, ha participat de diferents lluites polítiques i socials de la ciutat, sent membre d'organitzacions independentistes, centres socials i ateneus. Estudiant d'història a la universitat formà part del col•lectiu estudiantil Alternativa Estel. Actualment és membre del grup promotor de la Universitat Comunista dels Països Catalans, de l'organització d'acompanyament internacional a Colòmbia IPO i impulsa la campanya de boicot a Israel a través del BDS Catalunya.

En què consisteix el projecte de "Tigre de Paper"?

Tigre de Paper Edicions és un projecte cultural que busca per una banda difondre i reforçar la reflexió i el pensament crític vers la societat que ens envolta i per l'altra transmetre la idea de que per transformar la societat cal apostar per la lluita organitzada.

L'activitat principal de Tigre de Paper Edicions és l'edició de llibres de novel•la i narrativa social en català, els quals s'editen en col•laboració amb organitzacions dels moviments socials que treballen la temàtica de les obres.

Com va sorgir la idea? Què preteneu?

La idea va sorgir quan reflexionant sobre les eines de formació político/social amb un altre company de la Universitat Comunista dels Països Catalans, vam adonar-nos que mancava un espai editorial en català des del qual poder difondre obres en format de novel•la i narrativa de crítica social.

La pretensió és contribuir al foment de la lectura crítica en català, i pensem que el format novel•lat és el més adient per combinar la reflexió i el plaer de la lectura. L'aposta per aquest format també possibilita arribar a un públic més genèric del que ja forma part de l'estructura organitzativa dels moviments socials i aproximar-lo a aquest àmbit.

Com a cooperativa que sou, com us organitzeu? Com és la vostra forma de treballar?

Hem optat pel model cooperatiu perquè creiem que la mateixa estructura del treball també en marca el seu sentit. No només pretenem promocionar una cultura de la col•lectivitat de cara enfora a través del contingut dels llibres, sinó que volem posar en pràctica el treball organitzat de forma assembleària.

Quins llibres heu publicat? Com i per què els heu triat?

La primera obra editada ha estat 'La guerra just acaba de començar', de Miquel López Crespí, un llibre editat per primera vegada l'any 1973 i segrestat pel TOP franquista l'any 1974. L'elecció de reeditar aquest llibre s'ha donat perquè ens ha semblat la millor carta de presentació. Un llibre escrit a les darreries del franquisme i que porti per títol 'La guerra just acaba de començar' ja ens denota un toc rebel i conseqüent.

El llibre de Miquel López Crespí, en format de col•lage narratiu, ens presenta la lluita clandestina a Mallorca juntament amb la percepció de problemes socials que avui persisteixen, com l'alienació en el treball precari, la presó de la hipoteca o l'impacte del turisme i el consum de masses.

Després hem publicat una novel•la negra de l'autor canari Antonio Lozano amb el títol de 'Harraga', on se'ns exposa la història de la vida d'un jove tangerí que es veu embolicat en les màfies de tràfic de drogues i persones que amb la complicitat de les autoritats espanyoles i marroquines operen a banda i banda de l'estret de Gibraltar. Aquesta és una novel•la que ens presenta la migració deslliurada dels tòpics i que a través d'una trama que enganxa des del primer capítol, també apunta responsabilitats cap a sectors socials que no solem relacionar amb el món obscur de les màfies. Aquest llibre l'hem editat en col•laboració amb l'Associació Espai Democràtic Intercultural, un col•lectiu de defensa dels drets de les persones migrades que s'interrelaciona amb els moviments socials del nostre país, i és una aposta per la reflexió i el combat contra el racisme populista que impregna la nostra societat i que en temps de crisi pretén desorientar-nos i buscar culpables en els sectors més dèbils i estigmatitzats de la població.

I l'últim llibre editat fins al moment és 'Tropel. Una dècada de lluita estudiantil a Colòmbia', de Carlos Medina Gallego, professor de la Universitat Nacional de Colòmbia, on ens narra els anhels, les passions i les lluites d'una generació d'activistes de la qual ell en formà part, que pretenen combatre per un model més just de societat a través de les lluites estudiantils. Aquest és un llibre que ens ajuda a entendre el món de l'activisme juvenil, ambientat a Colòmbia però que fàcilment es pot extrapolar a casa nostra en molts sentits. Colpidor, intrigant i divertit, és una aposta clara per reivindicar el dret de la rebel•lia davant una societat governada per l'interès empresarial. Editat en col•laboració amb el Col•lectiu Maloka de solidaritat amb els moviments socials de Colòmbia, és una introducció per conèixer la lluita d'un poble llunyà com el colombià i per dotar-nos de sentiments de complicitat vers la solidaritat en les lluites per l'emancipació social.

De quina manera proveu de visibilitzar els moviments socials a través dels vostres llibres?

Els moviments socials són protagonistes de les obres editades per Tigre de Paper Edicions des del moment en que n'apareixen referències en alguna part de les obres (activistes antifranquistes a 'La guerra just acaba de començar', una defensora dels Drets Humans enmig d'un Marroc dictatorial a 'Harraga' i militants del moviment estudiantil a 'Tropel. Una dècada de lluita estudiantil a Colòmbia') i a la vegada, aquests llibres, ofereixen una carta de presentació de les organitzacions que col•laboren en la seva edició i la possibilitat de convertir les presentacions de les obres en xerrades sobre la temàtica social que les envolta.

Per com ho planteges, sembla que és un projecte que pretén sortir del "guetto" per arribar a una altra gent que normalment no llegiria aquests llibres. A quin tipus de lector voleu arribar? Com porteu a terme la difusió i la venda dels llibres?

Volem arribar a un sector ampli de lectores, per això el format novel•lesc de les obres. La nostra difusió es basa en les presentacions, en l'ús de les xarxes socials i en l'intent d'entrar en espais de premsa.

La venda dels llibres parteix de la venda directa, potenciada a través de la web de l'editorial (www.tigredepaper.cat) i d'un mecanisme de subscripcions anomenat 'La bandada de les lletres', i a la vegada, els llibres es distribueixen a les llibreries dels Països Catalans a través de tres distribuïdores: Virus editorial, GEA llibres i Palma Distribucions.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Lladres

jordimArtifont

Un atracament a una entitat bancària del barri tarragoní de Sant Pere i Sant Pau. Botí: 5.000 euros. Hi ha amenaça amb una arma de foc i els treballadors lliuren als lladres els diners. Els Mossos munten un dispositiu policial per detenir-los i un d'ells en poques hores acaba engarjolat.

Un atracament des d'una entitat bancària a la capital del Priorat, Falset. Botí: 55.000 euros. Hi ha tot un entramat legal que deixa sense diners 325.000 persones a qui amb total seguretat els roben una quantitat no menor que la que han robat en aquest atracament. Els Mossos descansen. Ningú a la presó.

En el primer cas, les persones que fan l'acció són anomenades per la premsa "lladres" i rebran condemna segura, una part relacionada amb la utilització de les armes de foc en l'atracament, és clar, i d'aquesta part no opinaré aquí perquè no és el tema d'aquest text.

En el segon cas, les persones que fan l'acció són anomenades per la premsa "banquers", "financers" o altres paraules que en principi i si no estàs massa ideologitzat són neutres. Escric un article explicant la segona opció de robatori i me'l publiquen en la major part de mitjans on normalment em publiquen.

Hi ha diverses excepcions i coincideixen que són mitjans que viuen de la propaganda, de la publicitat. L'agrupació de lladres que ha perpetrat el segon atracament s'hi anuncia. No sé si hi té alguna relació, però em sembla que sí. Un dels mitjans que sí el publica fa desaparèixer del titular el nom del lladre i també la mateixa paraula "lladre". Dins del cos del text, desapareix qualsevol informació o paraula que unís els dos significants. Per tant, qui llegeix els textos relatius al primer atracament i el segon publicats per aquesta premsa que censura, acaba fent-se la idea que un lladre és qui roba només des d'un costat de la finestreta. Si el robatori es realitza de dins cap a fora, aleshores qui el fa és una altra cosa.

Els diners ho dominen tot, és veritat però hi ha formes de robar-los -i no són les úniques les que jo he explicat- que s'accepten socialment i d'altres que no. I jo em pregunto, una mica anant a l'arrel del tema, el mateix que ja es preguntava Bertolt fa una colla d'anys quan es feia una pregunta completament innocent i deia: "Què és pitjor: robar un banc o fundar-lo?". La resposta jo la tinc clara... Tu encara no?